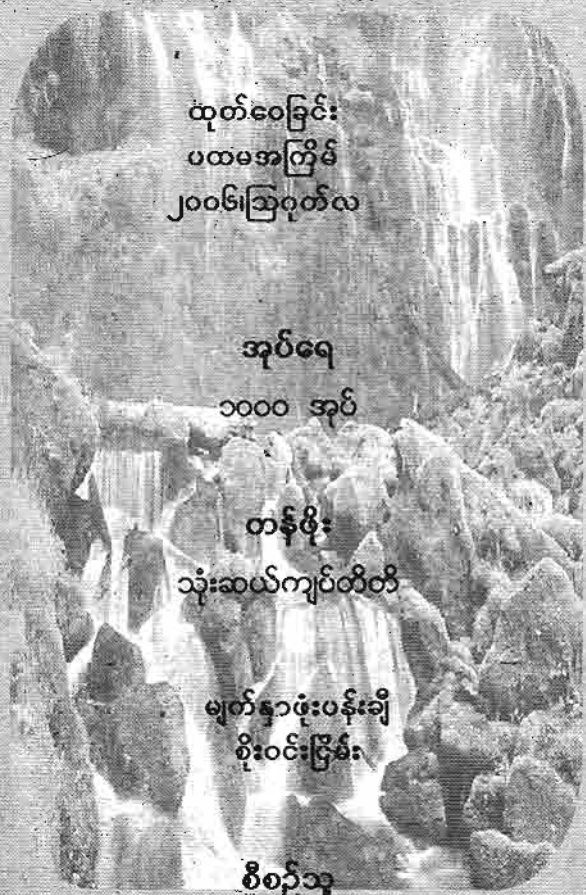

နေနေ

မှော်အတတ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့
စကားလုံးတွေရဲ့ ပဉ္စလက်
ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု

BURMESE
CLASSIC
.COM

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၈၄၀၆၀၅
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၈၂၀၆၀၈

ထုတ်ဝေခြင်း
ပထမအကြိမ်
၂၀၀၆၊ ဩဂုတ်လ

အုပ်စု
၁၀၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး
သုံးဆယ်ကျပ်တိတိ

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ
စိုးဝင်းငြိမ်း

စီစဉ်သူ
ဒေါ်ဌေးဌေးမော်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ဌေးဌေးမော်၊ ဉာဏ်ဝင်းစာပေတိုက် (၆၉၂)
အမှတ် ၈(က)၊ သုခဝတီလမ်း
ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ခင်နွဲ့ (၀၆၅၆၇)
နွေမိုးဆောင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၈၇)၊ အထက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်းမကြီး
ဈေးကြီးအရှေ့ရပ်ကွက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးရိုက်
ဦးမြသိန်း သိန်းမြင့်ဝင်း ပုံနှိပ်တိုက် (၀၁၄၂၇)
အမှတ် (၉၆) ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြားအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး။ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများစိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဝါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ခါတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်ပညာရည်မြှင့်မားရေး။

နေ့နေ့

မွှေးအတတ်နိလုပိထားတိ၊ စကားလုံးထွေရဲ့ပဉ္စလင်္ကာ

အကြောင်းကြောင်းကြောင့်

လိုအင်ဆန္ဒတွေကို ထိန်းချုပ်မြို့သိင်ရတာဟာ

ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးပြဿနာနဲ့.

စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာဖောက်ပြန်မှုအချို့ကို

ဖြစ်စေတယ်လို့.

ဆေးပညာက ပြဋ္ဌာန်းထားပေမယ့်

ကျွန်တော်တို့က နေ့စဉ်နဲ့အမျှ

ဆန္ဒတွေကို မျိုချနေတုန်းပါ။

www ဒေါ်တွန်းတစ်ခုတောင်မပိုင်ဘဲ
ကမ္ဘာကြီးကိုရင်ဘတ်ပွင့်ပြချင်သူတစ်ယောက်၏
ဒေတာဖိုင်

File No.0

စကားလုံးပုံဆောင်ခဲများ

File No.1

မှော်အတတ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ကြေးမုံပေါ်က ရုပ်ပုံ

File No.2

စကားလုံးတွေတပ်ဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်

File No.3

လိပ်ပြာမလှတဲ့ ဆည်းဆာ

File No.4

အိပ်မက်တွေကိုမြို့ချထားတဲ့ကောင်းကင်

File No.5

လိပ်ပြာ

File No.6

ကြောင်ခံတွင်းပျက်ရဲ့ တောင်ပံကျိုးအရက်

File No.7

မိုးရွာပြီးစညနေ

File No.8

ဟန်များတဲ့ ညနေခင်းဝတ္ထု

File No.9

ခံတွင်းပျက်တဲ့ ည

File No.10

အသံတွေရဲ့ ပစ္စလက်

File No.11

ဤအရာသည်ဝတ္ထုစစ်စစ်ဖြစ်ကြောင်း ရာသက်ပန်

အာမခံပါသည်

File No.12

စိတ်ဓါတ်ကို အချဉ်တည်၍ အိပ်မက်များကို

မီးရှို့နေသူတစ်ယောက်၏ ဒေတာဖိုင်

စကားလုံးပုံဆောင်ခဲများ

သတိမပြုမိကြလို့ သာပဲ

တကယ်ဆို ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရော . . .
ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်ရှုရှိုက်နေကျ လေထုထဲမှာပါ စကားလုံးတွေ
ဟာ အခိုးအငွေ့တွေအဖြစ် အသွင်သဏ္ဍန်ပုံဆောင်ခဲအဖြစ်
ရွေ့လျားစီးဆင်းနေကြရဲ့

တချို့စကားလုံးတွေဟာ သုတိသာယာသံတွေကို ဖော်

ကျူးလို့။ တချို့စကားလုံးတွေကတော့ ခပ်ထန်ကြမ်းကြုတ်မှု
တွေကို သို့ဝက်လို့။ တချို့စကားလုံးတွေဟာ ကျေနပ်အားရ
တဲ့ရယ်သံတွေအဖြစ်ပြောင်းလဲပြီး တချို့စကားလုံးတွေကတော့
အလိုမပြည့်တဲ့ သက်ပြင်းချသံတွေအဖြစ် ဟန်ဆောင်လို့။

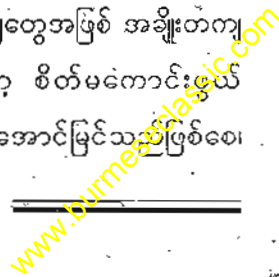
စကားလုံးတွေ

စကားလုံးတွေ

ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်အသုံးပြုနေကျ စကားလုံးတွေ
အပြင်၊ ကျွန်တော်တို့ သတိမမူမိတဲ့စကားလုံးများစွာဟာ
ဝန်းကျင်တစ်ခုမှာ လှည့်ပတ်စီးမြောနေကြတာနှစ်ပေါင်းများ
စွာကြာခဲ့ပေါ့ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ စာရေးသူ
တွေဆိုတာ စကားလုံးကောက်သူတွေပါ။ တနည်းအားဖြင့်တော့
စကားလုံးမုဆိုးတွေပေါ့။

လေထုထဲမှာ လွင့်မြောနေကြတဲ့စကားလုံးတွေကို
ခဲစားမှုပိုက်ကွန်နဲ ဖမ်းအုပ်ဆွဲယူပြီး စာမျက်နှာပေါ်ဖြန့်ကြ
လိုက်တဲ့အခါ

တချို့က စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဝါကျတွေအဖြစ် အချို့တကျ
လှပသွားတတ်ကြပြီး၊ တချို့ကတော့ စိတ်မကောင်းဖွယ်
ပုံပျက်သေဆုံးသွားတတ်ကြပါတယ်။ အောင်မြင်သည့်ဖြစ်စေ၊

ကျဆုံးသည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့စာရေးသူတွေဟာ စကားလုံး
ပဉ္စလက်အလုပ်တွေကို တခုတ်တရ လုပ်ဆောင်နေကြတုန်းပါ။

ကျွန်တော်ဟာ . . . ဟောဒီစာအုပ်ပါစကားလုံးတွေကို
ကာလအတန်ကြာကတည်းက ကောက်ယူစုဆောင်းထားခဲ့တာပါ။

တချို့စကားလုံးတွေဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ နေ့စဉ်လူနေမှုဘဝထဲက
ထွက်ကျလာခဲ့တာဖြစ်ပြီး၊ တချို့စကားလုံးတွေကတော့ မိတ်ဆွေ

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အိပ်မက်တွေထဲက ခေတ္တငှားယူထားခဲ့တာပါ။

မျက်လှည့်ဆန်လှတဲ့ အဲဒီစကားလုံးတွေဟာ အဓိပ္ပါယ်
မျိုးစုံကို သို့ဝှက်လို့ ကျွန်တော်အပေါ် လှည့်စားခဲ့ကြသလို ကျွန်
တော်ရဲ့ ဦးတည်ချက်တွေကိုလည်း ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်စေခဲ့ပါ
သေးတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့တို့စာကြောင်းတွေအဖြစ်
စီးဆင်းစေဖို့ ပင်ပန်းတကြီးအားထုတ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့
အားထုတ်မှုအပြီးမှာတော့။ သူတို့ရဲ့ မူလအရပ်ဆီကို အသာ
တကြည်ပဲ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါတယ်။

f f f

(၂)

လေထဲမှာ . . .

သစ်ရွက်တွေပေါ်မှာ . . .

ခြံစည်းရိုးကြီးတန်းနဲ့ ဓာတ်တိုင်ထိပ်ဖြားမှာ . . .

စကားလုံးတွေ . . . ။ စကားလုံးတွေ . . . ။ ထွေပြားတဲ့

အနက်အဓိပ္ပါယ်မျိုးစုံနဲ့ စကားလုံးတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို
ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်နေကြရဲ့ . . . ။

အခုဒီစာကို ရေးနေဆဲမှာပဲ စကားလုံးတွေက
ကျွန်တော့်တိုယ်ပေါ်ကို ခုန်တက်လို့ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံးကို
ဝါးမြိုသွားပါတော့တယ်။

(နေနေ)

၂၉-၅၅-၀၆

www.burmeseclassic.com

အကယ်၍ ဝီစီမူတ်သံ သုံးကြိမ်ကြားလျှင်
ကျွန်တော့်အား သတိပေးကြစေလိုပါသည်။
သို့သော် . . .

ဝီစီသံမကြားမချင်းတော့ ကျွန်တော်
ဆက်လက်ကစားနေပါဦးမည်။

Data File No. 1

===== မျှော်အတတ်နဲ့ပုဂ္ဂလိက =====

မျှော်အတတ်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ ကြေးမုံပေါ်ကရုပ်ပုံ

“လောက၌မရှိသင့်ဆုံးအရာ” ဟူသောမဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်၏မေးခွန်းကို အဆိုတော်မလေးတစ်ယောက်က “မုသာဝါဒ” ဟုအဖြေပေးခဲ့ပြီး၊ လူရွှင်တော်တစ်ယောက်ကလော့ “အဝတ်အစား” ဟုမှတ်သားဖွယ်၊ ဖြေခဲ့ဘူးသည်။ သင်ဆိုရင်ကော ဘယ်လိုဖြေချင်ပါသလဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကတော့၊ မရှိသင့်သောအရာဟူ၍ မရှိဟုထင်ပါသည်။ မဖြစ်မနေရွေးချယ်ရမည်ဆိုလျှင်တော့ထိုအရာမှာ မရှိခြင်းတရားသာဖြစ်သင့်သည်။

သို့သော် . . . ကျွန်တော်၌ မရှိသောအရာတို့က အတော်များများရှိနေပါသည်။

ကျွန်တော်တွင် ငွေစာအုပ်မရှိ . . .

ဘဏ်ချက်လက်မှတ်မရှိ . . .

တယ်လီဖုန်းပြောဖော်ကောင်မလေးနှင့် အီးမေးလ်မိတ်ဆွေမရှိ . . .

လူအထင်ကြီးခံဆိုင်သော်လည်းအထင်ကြီးလောက် စရာအရည်အချင်းမရှိ . . .

ရင်ဘတ်ဖော်သူငယ်ချင်းမရှိ . . .

ဥပတီရုပ်မရှိ . . .

လိုက်လျောညီထွေဆက်ဆံရေးနှင့် ချိုသာသောစကားသံမရှိ။ လူမှုရေးလမ်းညွှန်မရှိ။ ကိုယ်ချစ်သော မိန်းကလေးကို အမှန်တကယ်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ကြောင်း ရင်ဖွင့်ပြစရာစကားလုံးနှင့် အခွင့်အရေးမရှိ။

ပြီးတော့

သတ္တိမရှိ . . .

ကျွန်တော့်မှာမရှိဆုံးကတော့ သတ္တိတွေပါပဲ။

ကျွန်တော်ဟာမရည်ရွယ်ဘဲစာရေးဆရာဖြစ်လာတာပါ။ လို့ဖွင့်ပြောရဲတဲ့သတ္တိမျိုး။ အတ္တနဲ့လောဘကြီးခြင်းဟာ ကျွန်တော့်

ဘဝရဲ့မောင်းနှင်အားပဲလို့ ကြွေးကြော်ရဲတဲ့သတ္တိမျိုး။ အရက်မူးတဲ့ အခါနဲ့ လိင်စိတ်ထကြွတဲ့အခါ အသိတရားတွေ ကင်းလွတ်သွား တတ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံရဲတဲ့သတ္တိမျိုး ပြီးတော့ ကိုယ့်ချင်းစာတရား ခေါင်းပါးတာ၊ ကိုယ့်ပေါင်ပေါ်မကျသ၍ မီးပွားစစ်စစ်တုမသတ် မှတ်တာ၊ မာနကြီးသလိုလိုနဲ့ စိတ်မာတ်ပျော့ညံ့တတ်တာ။

အိမ်မှာမွေးတဲ့ခွေးကို အစာမှန်မှန်ကျွေးပေမယ့် တစ်ခါ တစ်ခါ ဒေါသထကြီးရိုက်နှက်တက်တာ။ သူများတွေ့ လက်ခုပ်တီး တိုင်း လိုက်ပြီးလက်ခုပ်မတီးစွာတ်တာ ညတိုင်းဘုရားမှန်မှန် မရှိခိုးဖြစ်တာ။

ဟို . . . ကောင်မလေးကို နှစ်ပေါင်းများစွာကြိုတ်ပြီး ချစ်နေခဲ့တာ အဲဒါတွေကို အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ရဲတဲ့သတ္တိ မျိုး ဘာကြောင့်မရှိခဲ့ရတာလဲ။ တကယ်ဆိုလူတစ်ယောက်ဟာ လူသားဆန်တဲ့သတ္တိမျိုးတော့ ရှိသင့်လှပါတယ်။

သို့သော် . . . ကျွန်တော်သတ္တိနည်းခဲ့သည်မှာ သုံးဆယ် ရှစ်နှစ်တိုင်ခဲ့ပြီ။ သတ္တိနည်းသော်လည်း၊ သည်းခံခြင်း တရား ကျတော့ ခေါင်းပါးလှပြန်သည်။ ဖြစ်သင့်သည်မှာ သတ္တိနည်းသူ သည် ပိုမိုသည်းခံနိုင်သင့်၏။

သို့သော် . . .
တစ်စုံတစ်ရာကိုစိတ်ရှည်လက်ရှည် သည်းခံပေးနိုင်ဖို့ဆို

သည်မှာ တော်ရုံတန်ရုံပါရမီနှင့်မရကြောင်း လွန်ခဲ့သည်နှစ် ပေါင်းများစွာကပင်ကျွန်တော်သဘောပေါက်နားလည်ထားခဲ့ သည်။

ကြယ်တွေစုံလျက် လမထွက်သောညများစွာကို သည်း မခံနိုင်သောကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ တောင်စဉ် ရေမရစကားသံကို သည်းမခံနိုင်ပါ။ ဆီငတ်နေသော နာရီတစ် လုံး၏ တက္ကီကျီ မြည်သံကိုနားမခံနိုင်ပါ။

ယုံကြည်ချက်မပါဘဲ ခေတ်မီတယ် အပြောခံချင်ရုံသက် သက်နှင့် စကားလုံး ဟစ်ဟော့လုပ်သူများ၊ ဝေါဟာရဆေးဆိုးပန်း ခိုက်လုပ်သူများ။ မော်ဒယ်လား၊ စာရေး ဆရာ၊ ဆရာမလား မကျွဲပြားသူများကို သည်းမခံနိုင်ပါ။

ပန်းမပွင့်သော ကန္တာရဆူးပင်များကိုသည်းမခံနိုင်ပါ။ ရှိသောဝါဒအား ခဝါချလိုက်ပြီဆိုသူများကို သည်းမခံနိုင်ပါ။

ဆရာဇော်ဇော်အောင်ရေးသော ဥုံဖွဲ့ဝီတာဇော်မြင့်၏ ဉာဏ် လက်ကိုသည်းမခံနိုင်ပါ။ နံပါတ်အတိအကျနှိပ်ထား လျက် ခေါင်းလောင်းသံမမြည်သောတယ်လီဖုန်းကိုသည်းမ ခံနိုင်ပါ။ သည်းမခံနိုင်ခြင်းကိုလည်း သည်းမခံနိုင်ပါ။

မြတ်စွာဘုရား . . . ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်တာတွေ များပြားလှပါလား။

F F F

(၂)

တကယ်တမ်း လိုအပ်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် သူမကိုချစ်ခဲ့ကြောင်း၊ သုံးဆယ်ခုနှစ်မင်းကို မယုံကြည်ခဲ့ ကြောင်း၊ မိမိ၏အတ္တနှင့် အနုပညာကိုသာ ကိုးကွယ်ခဲ့ကြောင်းဝန်ခံ လိုက်ဖို့ဝန်မလေးပါ။ သို့သော်လိုအပ်ပါရဲ့လား။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယဖြစ်နေတာကြာပြီ။ မနေ့ကမိမိနှင့်ဒီနေ့မိမိ တူရဲ့လားလို့သင်ကိုယ်တိုင်ရော စဉ်းစား ဖူးပါရဲ့လား။ မိုင်တိုင်အမှတ် လေးဆယ်နားရောက်နေသော ကျွန်တော်ကတော့ လေးနှစ်အရွယ် ကျွန်တော်နှင့်လားလားမျှ မတူညီတော့ပါ။

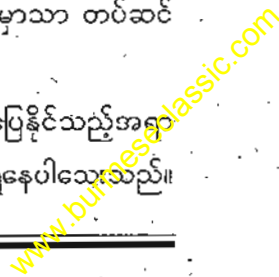
လေးနှစ်သားအရွယ်ဖြူစင်မှုမျိုး ကျွန်တော်ခန္ဓာကိုယ် ဌှိ မည်သူမျှရှာဖွေတွေ့ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်တော့။ ဖြူစင်မှုတွေ ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းလှသော် လည်း ကျွန်တော်ကတော့နည်းနည်းမှဝမ်းမနည်းဖြစ်ခဲ့။ ကုန်ဆုံး သွားတဲ့အရာတွေအတွက် ဝမ်းနည်းတာထက်ပိုပြီးလက်တွေ့ ကျကာ လေးနက်သောကိစ္စများ ကျွန်တော်ဘဝ၌ မြောက်များစွာ ရှိနေပါသည်။

သို့သော် လောလောဆယ် မလုပ်ဖြစ်သေး။

ကျွန်တော်ကမြန်မာဘောလုံးအသင်းလို အထွေးကာ ဒီဇယ်အင်ဂျင်တစ်လုံးပမာ (တမောကစ) လုပ်ပေးဖို့ လိုအပ်သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်အခြေအနေအတွက် အလွယ်ဆုံး ဥပမာမှာ ရေခဲသေတ္တာများ၌တပ်ဆင်လေ့ရှိသော (ဆေဗ်ဂါဗ်) များလို့ပင်။ ကျွန်တော်၏တက်ကြွမှုများက ကြန့်ကြာချိန်တစ်ခုကို စောင့်ရမြဲဖြစ်သည်။

ထို့အတွက် မကြာခဏစိတ်ပျက်ခဲ့ရသော်လည်း လုံခြုံ ရေးအကာအကွယ်ဆိုတာ အဖိုးတန်အရာတွေမှာသာ တပ်ဆင် လေ့ရှိတာဟုရှာကြုံစိတ်ဖြေရပါသည်။

သို့တိုင် စိတ်ဖြေသော်လည်း မပြေနိုင်သည့်အရာ အတော်များများကျွန်တော်တို့ဝန်းကျင်၌ တည်ရှိနေပါသေးသည်။

ထို့အတူ... မွေ့စစ်ဖို့မသင့်သော အရာတွေရောပေါ့။ ကျွန်တော်က အလွယ်တကူမေ့လျော့တက်သူမဟုတ်သလို အလွယ်တကူလည်း စိတ်ပြေတတ်သူမဟုတ်ပါ။

“အလကားကောင်” . . .

ဟူသောတစ်စုံတစ်ယောက်၏ စကားသံကိုယနေ့တိုင် အောင်ကျွန်တော်မမေ့ပါ။ ပထမဆုံးစာလိုက်ပေးစဉ် ကောင်မလေးက ခိုင်းခိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြန်လည်ဆဲဆိုသောအခါ ရပ်ကွက်လူကြီးနှင့် တိုင်ဖို့စိတ်ကူးမိဖူးကြောင်း ကျွန်တော်မမေ့ပါ။

ဘုရားအလောင်းတော်အား ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်မှ ဖယ်ရှားရန်ကြိုးစားခဲ့ဖူးသောမာရ်နတ်။ ခရစ်တော်အား ရောင်းစားရန်ကြံစည်ခဲ့ဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်။ စိစ္စမာနဉာဏ်နှင့် ယောကျ်ားရင့်မကြီးတချို့။ ၎င်းတို့ကိုကျွန်တော်မမေ့ပါ။

“မေ့လိုက်တော့” . . .

ဟုပြောခဲ့ဖူးသောရည်စူးဟောင်းကိုကျွန်တော်မမေ့ပါ။ တော့ခရုတ္တီ၏ “အို . . . အေသင်မြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့” ဟူသော အာလုပ်သံကို ကျွန်တော်မမေ့ပါ။

“ခြေခင်းလက်ခင်း သာယာတဲ့တစ်နေ့ ရှင်နဲ့ကျွန်မလမ်း အတူတူလျှောက်ကြတာပေါ့ . . .” ဟူသော သူငယ်ချင်းမတစ်ဦး၏စကားသံကို ကျွန်တော်မမေ့ပါ။ ရောင်နီလာတော့မယ်

အမျိုးသမီး။ ပွင့်လင်းရာသီကိုရောက်တော့မယ်။

သို့သော် . . .

ထိုသူငယ်ချင်းမမှာ ၎င်း၏စကားအတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်နိုင်တော့မည်မဟုတ်သော အခြေအနေသို့ ပြောင်းလဲကျရောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မေ့ခြင်းနှင့် မမေ့ခြင်းအကြား။ မေ့နိုင်ခြင်းနှင့် မမေ့နိုင်ခြင်းအကြား လူတစ်ချို့က ကူးချည်သန်းချည်လုပ်နေတတ်ကြပြီး လူတစ်ချို့ကတော့တစ်နေရာထဲမှာသာ ကျောက်ချရုပ်နေတတ်ကြ၏။

မိတ်ဆွေ . . . သင်ကော့ ဘယ်အမျိုးအစားမှာပါသလဲ။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်အား တိုးတိုးတိတ်တိတ်အသိပေးစေလိုပါသည်။

f f f

(၃)

တုန်းဖွင့်လိုက်တိုင်း ခြိုးခြိုးချွတ်ချွတ်မြည်လေ့ရှိသော ပြုတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ကို လွန်ခဲ့သည့်နှစ်အနည်းငယ်က ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ ခပ်ညည့်လက်သမားတစ်ယောက် ၏လက်ရာဖြစ်သော ထိုပြုတင်းပေါက်သည် ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ တိုင်းကျွန်တော်အား စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေး တတ်မြဲဖြစ်သည်။ မပွင့်ချင်ပွင့်ချင်နှင့် ခပ်ဟဟပွင့်လေ့ရှိသော ထိုပြုတင်းတံခါး ကြောင့် ပြင်ပရှုခင်းများအား ကြည့်ရှုရန် ကျွန်တော်ဘယ်တုန်း ကမှ အဆင်မပြေခဲ့ပါ။ ထိုကြောင့် နောက်ပိုင်း၌ ထိုပြုတင်းပေါက် အား ကျွန်တော်အသေပိတ် ထားလိုက်ရတော့၏။

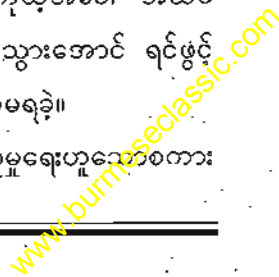
တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မေ့လျော့ခြင်းမဟုတ်သည့် တမင်လစ်လျူရှုခြင်းကို ထိုသို့ပင် ကျွန်တော်အသုံးပြုရတတ် ပါသည်။

သို့သော် . . . မကြာခဏ တမင်လစ်လျူရှုရမန်များ လာသဖြင့် အလွယ်တကူ ဥပေက္ခာပြုတတ်လာတာမျိုးတော့ ဘယ်လိုမှမကောင်းလှပါ။ ဝဋ်လည်တယ်ပဲထင်ပါရဲ့ ကံကြမ္မာ ကလည်းမကြာခဏဆိုသလို ကျွန်တော့်အား လစ်လျူရှုတတ် ခဲ့သည်။ ပုစ္ဆာအားလုံးကို အသေအချာဖြေဆိုနိုင်ပါလျက် ခုံနံပါတ်မတပ်မိသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ ကံဆိုးမှု မျိုးဖြင့် ဘဝမှာကြိမ်ဖန်များစွာ ကျွန်တော်ကံဆိုးခဲ့၏။

ကံကြမ္မာသည် ကျွန်တော့်အားအကြိမ်ကြိမ် မျက်နှာလွဲခဲ့ ဖူးပါသည်။ အထူးသဖြင့်တော့ အချစ်ရေးနဲ့ လူမှုရေးနယ်ပယ် တွေမှာပါ။

ချစ်ဦးသူကိုချစ်ကြောင်းပြောခွင့်ရလောက်အောင် ကျွန်တော်ကမကောင်းခဲ့သလို၊ ရင်ဘတ်ဖော်သူငယ်ချင်း မျိုးကိုလည်းရှာဖွေမဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကိုယ့်အပေါ် အထင် လွဲမှားနေသူတစ်ယောက်အား အမြင်ရှင်းသွားအောင် ရင်ဖွင့် ရှင်းပြခွင့်မျိုးကို ကျွန်တော်ဘယ်တုန်းကမှမရခဲ့။

အချစ်ဟူသော ဝေါဟာရနှင့် လူမှုရေးဟူသောစကား

လုံးကို အသံထွက်မှန်မှန်နှင့်ရွတ်ဆိုတတ်အောင် နှစ်ပေါင်းများစွာကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ယနေ့တိုင်အောင်အဆင်မပြေသေးပါ။ ကံကြမ္မာသည် ၎င်း၏မှတ်ဉာဏ်ကပ်ပြား၌ ကျွန်တော့် အမည်ကို ထည့်သွင်းရေးသားထားပုံမရ။

(မာရီယာရေ . . . အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ဟောဒီခပ်ညံ့ညံ့ကောင်ဟာ . . . အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ လွဲချော်နေအုံးမှာ ထင် ပါရဲ့ . . .)

f f f

(၄)

အကယ်၍ဝီစီမူတ်သံ သုံးကြိမ်ကြားလျှင် ကျွန်တော့်အားသတိပေးကြစေလိုပါသည်။ သို့သော် . . . ဝီစီသံမကြားမချင်းတော့ကျွန်တော် ဆက်လက်ကစားနေပါအုံးမည်။ လိုအပ်လို့ အချိန်ပိုကန်သင့်လည်းကန်ပါမည်။ အထူးတလည်သတိပေးလိုသည်မှာ အသန့်ရှင်းဆုံးဆုအား ကျွန်တော်၏ ပြိုင်ဘက်သို့ ယောင်မှား၍ မပေးမိကြရန်ဖြစ်သည်။

f f f

(၅)

ပထမပိုင်း မပြီးခင်ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်လည်ဆန်းစစ်ကြည့်တော့ အောက်ပါအတိုင်း အဖြေထွက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မရှိခြင်းတရားတို့နှင့် ပြည့်နှက်ကာ သတ္တိနည်း၍ အရာရာကိုသည်းခံစိတ်မရှိသူ။ ပွဲကစားဖို့ အထနေ့သလောက် တစ်စုံတစ်ရာကို မေ့လျော့စိတ်ဖြေဖို့ ခက်ခဲကာ တစ်ခါတစ်ရံ ဥပေက္ခာပြုတတ်သူ။

တနည်းအားဖြင့် ကျွန်တော်ဆုတောင်းအမှားနှင့် နေရာအမှားသို့လွဲမှားစွာရောက်ရှိနေသော အရာတစ်ခုဖြစ်နိုင်သလို လောက၌ မရှိသင့်ဆုံးအရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသေးသည်။

f f f

တကယ်လို့

ကျွန်တော်ရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုဘာ ဟိုအခင်ကအတိုင်း ကျွန်တို့မယ်
ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာကျော်မယ်၊ စာတစ်ပုဒ်ရဲ့ ပန်တီးရှင်အဖြစ်ကို
အသေအချာ ရောက်ရှိဖို့မှာပဲ...

Data File No. 2

စကားလုံးတွေတပ်ဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်

နွေရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မြို့သစ်လေးရဲ့ ကတ္တရာလမ်းမတွေဟာပျော့အိလို့ တံလျှပ်တွေတစ်ချိန်ချိန် ထလာတော့တာမဲ့။ စွေစောင်းနေတဲ့ခါတ်တိုင်ထိပ်ဖြားမှာ မျက်စေ့လည်လမ်းမှားပြီးလာနားတတ်တဲ့ငှက်တစ်ကောင်တစ်လေနဲ့ မနိုင်ဝန်ကိုထမ်းပြီး တအိအိငြီးငြူဖြတ်မောင်းသွားတတ်တဲ့ ဝိုက်ပူဘတ်စ်ကားတစ်စီးတစ်လေကလွဲရင် နွေနေ့လည်ခင်းရဲ့ မြို့သစ်လေးဟာ ပူပြင်းတိတ်ဆိတ်နေလေရဲ့။

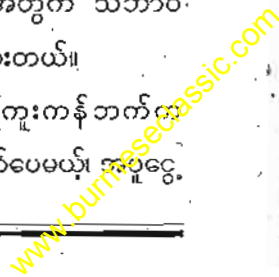
မြေနီလမ်းသွယ်လေးတွေကတော့ သူတို့အရေပြားထဲက ရေခါတ်တွေကို အပူခိုးတွေအဖြစ် အလျှံငြီးငြီးထုတ်ပစ်ရလွန်းလို့ ခြောက်သွေ့ကွဲအက်လာကြတယ်။

မိုးတွင်းတစ်တွင်းလုံး “ငါးမပက်ရ” ဆိုင်းဘုတ်စိုက်ထားရတဲ့ လမ်းဘေးရေမြောင်းတွေနဲ့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ဘဲတွေလာရောက်ပျော်မြူးရာ ရေအိုင်ကြီးကတော့ ပုတ်ကြားအက်တွေ အရစ်အရစ်ထလို့ ပြောင်းလဲခြင်းဆိုတာ ဒါပဲကွဲလို့ လူသားတွေ ကြားအောင်ငြီးတွားနေပုံပါ။

စူးလက်တဲ့နေရောင်ခြည် ထိမှန်ခံရလွန်းလို့ ညိုမဲရှုံ့တွနေတဲ့ အိမ်မိုးခနိတွေဟာ ချွန်ထက်တဲ့သူတို့ရဲ့ အဖျားတွေကို ကော့လို့ တစ်စုံတစ်ရာကို ခြိမ်းခြောက်နေကြလေရဲ့။

တူကယ်လို့ နေ့တစ်နေ့ဟာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီမဟုတ်ဘဲ လေးဆယ့်ရှစ်နာရီသာဖြစ်ခဲ့ရင် အဲဒီခြိမ်းခြောက်မှုဟာ အသေအချာကိုအောင်မြင်သွားတော့မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကံကောင်းထောက်မစွာ တစ်နေ့မှာခြောက်နာရီလောက်ပဲ နေရောင်ခြည်ဟာ အပူပြင်းဆိုးလောင်မြိုက်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် သဘာဝတရားကြီးရဲ့ ငဲ့ညှာမှုကို ကျေးဇူးတင်ရပါသေးတယ်။

မြင်းကွင်းအားကစားကွင်းနဲ့ ရေကူးကန်ဘက်က ရွှေ့လျားရောက်ရှိလာတဲ့လေထုဟာ လတ်ဆတ်ပေမယ့် အပူငွေ့

တွေ့တင်ဆောင်လာလို့ ဖြိုးဖြိုးဖျစ်ဖျစ် မြည်နေကြတယ်။ မွန်းလွဲ
သွားပြီဖြစ်ပေမယ့် အပူရှိန်ကတော့တစ်ငွေ့ငွေ့ ဆက်လက်
လောင်မြိုက်နေတုန်းပဲ။

ပူလွန်းလို့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲက စကားလုံးတွေဟာ
အငွေ့ပွဲသွားမှာတောင် စိုးရိမ်ရပါတယ်။ လောလောလတ်လတ်
ချရေးတော့မယ့်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အတွက် ကျွန်တော်ဟာ အဲ့ဒီစကား
လုံးတွေကို လွန်ခဲ့တဲ့လအနည်းကတည်းကကြိုတင် စုဆောင်း
ထားခဲ့တာပါ။ တိတိကျကျပြောရရင် လပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်
လောက်ကတည်းကပါ။

ကျွန်တော်ဟာ လနှစ်ဆယ်လုံးလုံးစာတစ်ပုဒ်မှ အောင်
အောင်မြင်မြင်ချမရေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ ပူပြင်းလိုက်၊
အေးမြလိုက်၊ စိုစွတ်လိုက် အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေတဲ့ ရာသီဥတု
ကြောင့်လို့ ဆင်ခြေပေးလို့ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်
ဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့ရာသီဥတုအပေါ် အပြစ်ပုံချတဲ့အလုပ်မျိုးကို တော့
နည်းနည်းမှ လုပ်လိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် စာရေးနိုင်ခဲ့
တာဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ခွန်အားတွေလျော့ရဲနေခဲ့လို့ပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့ လနှစ်ဆယ်ရဲ့ အစောပိုင်းကာလတွေကတည်း
က ကျွန်တော့်စိတ်တွေဟာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိနေခဲ့သလို
ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာလည်း ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

ဘာကိုမှ ဖန်တီးချင်စိတ်မရှိသလို၊ ဘာကိုမှလုပ်ချင်စိတ် မရှိ
လောက်အောင်ပါပဲ။

ဆေးပညာစာအုပ်တွေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ဒါဟာ
စိတ်ကျရောဂါလို့ ကျွန်တော်အကြမ်းဖျင်းနားလည်နိုင်ခဲ့ပေမယ့်
ခပ်လွယ်လွယ်တော့ မတိုက်ဖျက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ စာရေးတယ်
ဆိုတာကလည်း တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်ပြောခဲ့ဖူးသလိုပါပဲ။

ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက်ဖျော်သလို . . .

ရှုပ်အကျီတစ်ထည် ချုပ်သလို . . .

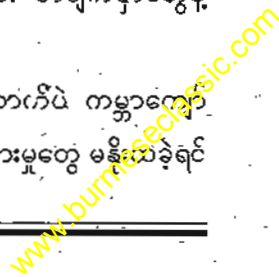
ဆယ့်ငါးမိနစ်အမြန်လိုင်စင်ခါတ်ပုံတစ်ပုံရိုက်သလို . .

စက်ဘီးကျွတ်ဖာသလို . . .

ခုနှစ်လွှာပေါက်စီလုပ်သလို၊ အတတ်ပညာရှိရုံနဲ့
ထလုပ်လို့ရနိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။

(ဒီကိစ္စဟာ . . . တစ်လကို သုံးအုပ်လောက် ရေးနိုင်
ထုတ်နိုင်တဲ့ အရိပ်တစ္ဆေစာရေးဆရာတွေနဲ့ မပတ်သက်ဘူး
ဆိုတာကိုတော့ တင်ကြိုအသိပေးထားပါရစေ။တကယ်တော့သူတို့
ဟာ စာရေးဆရာမဟုတ်ပါဘူး။ အပေါစား စာမျက်နှာတွေနဲ့
စီးပွားရှာနေတဲ့ စာပေဈေးသည်တွေပါ။)

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်လောက်ပဲ ကမ္ဘာကျော်
မယ့်အကြောင်းအရာမျိုးတွေရှိနေပါစေ၊ ခံစားမှုတွေ မနိုးသိခဲ့ရင်

အဲဒီအကြောင်းအရာကို စာမျက်နှာပေါ်ရွှေလျားစီးဆင်းသွားစေ
ဖို့ကိစ္စဟာ အတော်ကိုခက်ခဲပဲပန်းလှပါတယ်

မွန်းကြပ်မှုတွေနဲ့ လေးလံနေတဲ့ ကျွန်တော့် ခေါင်းကြီးကို
ရိုက်ခွဲလိုက်လို့ ဖြူဖြူအရာတွေသာ ထွက်လာချင်လာမယ်
အဲဒီအကြောင်းအရာကတော့ ထွက်လာမှာမဟုတ်ဘူး ငုတ်လျှိုး
ပျောက်ကွယ်နေမှာပါ။

ဒါပေမယ့် အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ကမ္ဘာမကျော်
တောင် မြန်မာပြည်လောက်တော့ ကျော်ကြားမယ့်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို
ကျွန်တော်မဖြစ်မနေချရေးရပါတော့မယ်။ ကျွန်တော့် အိမ်ရှင်မ
ဟာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲက စကားလုံးတွေကို ရေစိုအဝတ်ကို
ညှစ်ချသလို ညှစ်ချနေစေချင်တဲ့အပြင် သူငယ်ချင်းအယ်ဒီတာ
တစ်ယောက်ကလည်း စာမူတစ်ပုဒ်ကို တင်ပို့တောင်းနေလေရဲ့။

ပြီးတော့

မိတ်ဆွေတစ်ချို့ကလည်း စာမရေးတဲ့ ကျွန်တော့်ကို
အထင်သေးတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ချိန်ရွယ်ပစ်ခတ်ဖို့ အဆင်သင့်
ဖြစ်နေကြပြီ။ ဒါကြောင့် စာတစ်ပုဒ်ကို အမြန်ဆုံးချရေးဖို့ လွန်ခဲ့တဲ့
လနစ်ဆယ်လောက်ကတည်းက ပြင်ဆင်ထားခဲ့ရတာပါ။

ကျွန်တော့်အတွက် ကံကောင်းထောက်မမှု တစ်ခု
ကတော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲကို ကြိုတင်ရောက်ရှိနေကြတဲ့

စကားလုံးနဲ့ ဝါကျအတိုအထွာတွေပါ။ အဲဒါတွေကို စုဆောင်း
ထားမိတာဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘုရားမတာပဲ။

အဲဒီစကားလုံးနဲ့ဝါကျတိုတွေကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဂရု
တစိုက်ဆွဲထုတ်နိုင်ဖို့တော့ အထူးလိုအပ်လှပါတယ်။ တကယ်လို့
ကျွန်တော့်ရဲ့ကျွမ်းကျင်မှုသာ ဟိုအရင်ကအတိုင်း ကျန်ရှိနေအံ့
မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာကျော်မယ့် စာတစ်ပုဒ်ရဲ့
ဖန်တီးရှင်အဖြစ်ကို အသေအချာရောက်ရှိသွားမှာပဲ။

ဒါပေမယ့်ခက်နေတာတစ်ခုက ဘယ်အကြောင်းအရာ
နဲ့ဘယ်ဝါကျတွေကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဆွဲထုတ်ရမလဲ စဉ်းစား
လို့မရတဲ့ ကိစ္စပါ။ ရာသီက ပူပြင်းရတဲ့ကြားထဲ) ဦးကျောက်တွေ
ပွက်ပွက်ဆူအောင် ဖြစ်ညှစ်စဉ်းစားပေမယ့် ဝတ္ထုရေးဖို့ ဘယ်လို
ဝါကျမျိုးမှစီးဆင်းမလာခဲ့ဘူး။ ဝါကျတွေအစားစကားလုံး
တစ်စုံသာ ကျွန်တော့်ရှေ့ကို ဒေါက်ခနဲဖြုတ်ကျလာတယ်

f f f

www.burmeseclassic.com

(၂)

- (က) အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်း
- (ခ) မာယာ

စကားလုံးတွေရဲ့ နက်နဲသိမ်မွေ့မှုကို အချိန်အတော်ကြာကြာလေ့လာခဲ့ဖူးပေမယ့် ကျွန်တော်ရှေ့က စကားလုံးတစ်စုံကိုတော့ နားမလည်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အတော်ကို အဆက်အစပ်ကင်မဲပြီး အခြေအနေအချိန်အခါနဲ့ လိုက်လျောညီထွေ မှလွဲခြော်လွန်လှပါတယ်။ အခုလို စာရေးဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှ “အတွေးအခေါ်” ပါတဲ့စကားစုတွေသာ ထွက်ပေါ်လာတာပါ။

ခုတော့မဆီမဆိုင် စကားလုံးတစ်စုံက ကျွန်တော်ရဲ့ အတွေးစီးကြောင်းတွေကို လမ်းချော်စေခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ စကားလုံးတစ်လုံးကိုကြားတာနဲ့ အဲ့ဒီစကားလုံးက ပို့ဆောင်တဲ့အနက်အဓိပ္ပါယ်ဆီကို အလွယ်တကူပဲ ရောက်ရှိသွားလေ့ရှိကြတယ်။ ဒါဟာ . . . ဘာသာဗေဒရဲ့ ခွန်အားဖြစ်သလို စကားလုံးတွေရဲ့ သိမ်မွေ့နက်နဲမှုလည်းဖြစ်တယ်။ အခုလည်း အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးကြောင့် သူ့ဖော်ဆောင်တဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို တန်းခနဲမြင်လာသလို ကျွန်တော်မှာ ရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းစစ်သုံးမှန်ပြောင်းအိုးကြီးကိုမိ ဖြတ်ခနဲသတိရ လိုက်မိတယ်။

(က) လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အတန်ကြာကတည်းက မှန်ပြောင်းအိုးကြီးတစ်လက်ကို ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့သလို မကြာခဏလည်း အသုံးပြုခဲ့ဖူးတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်ရဲ့ စိတ်ဓါတ်တွေတစ်စစီပြိုကွဲနေတဲ့ အချိန်မျိုးတွေမှာ ပိုပြီးအသုံးများခဲ့ပါရဲ့။

ကျွန်တော်ဟာ အဲ့ဒီအချိန်တွေမှာ အားငယ်စိုးရွံ့နေတတ်လို့ လောကကြီးကို ပကတိမျက်စိနဲ့ မကြည့်ရဲတဲ့ အတွက် တိုယ်ကြည့်ချင်တဲ့မြင်ကွင်းလေးကိုပဲ မှန်ပြောင်း အကူအညီနဲ့ ဘောင်ခတ်ကြည့်ခဲ့မိဟန်တူပါရဲ့။ တကယ်တော့ မှန်ပြောင်း

တစ်လက်ရဲ့အနှစ်သာရကို ကိုယ်လိုချင်တာကို ဆွဲယူကြည့်ရှု ဖို့ပဲမဟုတ်လား။

လူတစ်ယောက်ဟာ ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်လောက်ဖြစ် ဖြစ်၊ လောကကြီးကို မှန်ပြောင်းတစ်လက်ရဲ့ နောက်ကွယ်ကနေ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုဖူးသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ မှန်ပြောင်းတစ်လက်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ တစ်စုံ တစ်ရာကြောင့် ပူဆွေးနေရတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဖြစ်စေ။ ကောင်းကင်ပေါ်မှာပျံဝဲရင်း အစာခြောင်းနေတဲ့ ငှက်ဆိုး တစ်အုပ်ကိုဖြစ်စေ . . . အဝါရောင်လိပ်ပြာ တစ်ကောင်ကို ဖြစ်စေ . . .

ယုတ်စွအဆုံး . . . ခြံစည်းရိုး တစ်ခုခုကိုဖြစ်စေ . . .

ဘာကိုမဆိုတွေ့မြင်နိုင်မယ့် အခွင့်အလမ်းတွေဟာ မှန်ပြောင်းတစ်လက်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အဆင်သင့်ရှိနေတယ် လို့ ကျွန်တော်ပြောရင်ယုံကြပါ။

မဟာမိတ်တွေ စစ်နိုင်တာဟာ သူတို့ရဲ့မှန်ပြောင်းတွေ ပိုမိုကောင်းမွန်လို့ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဆိုကိုဘယ်သူမှ မတင်သွင်း ခဲ့ကြပေမယ့်ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီအတိုင်းဖြစ်ခဲ့လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ မှန်ပြောင်းတစ်လက်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ကြယ်တာရာအသစ်တစ်လုံး ကိုရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ခဲ့

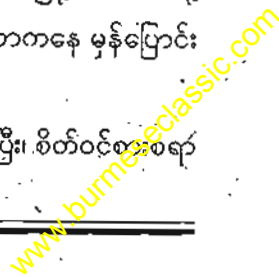
သလို၊ ကျွန်တော်လည်း ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို မှန်ပြောင်းအိုကြီး ကြောင့် လက်ဆောင်ရရှိခဲ့ဖူးတယ်။

အဲဒီမှန်ပြောင်းအိုကြီးကို ခုလောလောဆယ် ကျွန်တော် အသုံးမပြုဖြစ်တာ အတော်ကြာပါပြီ။ အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ အသုံးမပြုဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တယ်။ ဆုံးဖြတ်ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ ထူးဆန်းသော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုကြောင့် လို့ဆိုနိုင်သလို အမျိုးအမည်မဝေခွဲနိုင်တဲ့ စိတ်ခံစားမှုတစ်ခု ကြောင့်လို့လည်း သတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်။

အနည်းငယ်ရှုပ်ကွေးလှတဲ့ အဲဒီအံ့ဖြစ်အံ့ပျက်ဟာ၊ ဟောဒီမြို့သစ်လေးကို ကျွန်တော် စတင်ရောက်ရှိချိန်က ဖြစ်ပျက် ခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းက မြို့သစ်လေးရဲ့ နေ့ရက်တွေဟာ အခုအ ချိန်လိုပဲ နွေလယ်ရနံ့နဲ့ ပူပြင်းလောင်ကျွတ်နေခဲ့ပြီး နေ့လည်နေ့ ခင်း၊ လမ်းတွေပေါ်မှာ လူသူလေးပါးကင်းရှင်းပုံကလည်း အခုအ တိုင်းပါပဲ။

စာမရေးနိုင်ဘဲ စိတ်ဓါတ်တွေ ရှုပ်ထွေးလေးလံနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိကာစ မြို့သစ်လေးရဲ့ နေ့လည်ခင်းကို နှစ်ထပ်အိမ်မြင့်ကြီးရဲ့ ဝရံတာကနေ မှန်ပြောင်း အိုကြီးနဲ့ ခြောင်းမြောင်းအကဲခတ်ခဲ့တယ်။

မြင်ကွင်းတွေက ပူပြင်းသွေခြောက်ပြီး၊ စိတ်ဝင်စားစရာ

တစ်ခုမှ မရှိပေမယ့် ကျွန်တော်စိတ်မပျက်ခဲ့ဘူး။ မှန်ပြောင်းကို ဘေးတိုက်ဖြည်းဖြည်းချင်းဆွဲယူပြီး ကျွန်တော်ဆက်ကြည့်နေမိတယ်။

အလျှံငြီးငြီးထပြုံး စိုလက်နက်ပြောင်နေတဲ့ ကတ္တရာလမ်းမ။

အဲဒီနောက် . . . နေလှမ်းခံထားရတဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးနဲ့ ဓါတ်ကြိုးတန်းများ . . .

ပြီးတော့ ခြောက်သွေ့တဲ့ အုန်းလက်များထက်က ကျီးကန်းမိသားစုတစ်စု . . . ကျွန်တော့်မှန်ပြောင်းကို နည်းနည်းလေးထပ်ရွေ့လိုက်တော့ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းတဲ့အိမ်ခြံဝန်းတစ်ခုက ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းထဲဝင်လာတယ်။

အုတ်တံတိုင်းတွေ ကာရံထားတဲ့ တစ်ထပ်တိုက် ကလေးပါ။ တိုက်ဘေးမှာ အဖြူရောင်ကားတစ်စီးရပ်ထားပြီး၊ တိုက်ရှေ့ဒန်းဖြူဖြူလေးပေါ်မှာတော့ အမျိုးသားတစ်ဦးနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ အမျိုးသမီးက အသက်အစိတ်ဝန်းကျင်လောဏ်ဖြစ်ပေမယ့်၊ အမျိုးသားကတော့ အသက်ငါးဆယ်ကို အတော်စွန်းခဲ့ပုံပါ။

ကျွန်တော့် မှန်ပြောင်းကို တစ်ခြားနေရာ ဆက်လက်မရွေ့ရှားနိုင်တော့ဘဲ သူတို့ဆီမှာပဲ စိတ်ဝင်တစား ရပ်တန့်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ညှို့ငင်ဖမ်းစားလိုက်တာက သူတို့ရဲ့

အသက်ကွာခြားမှုမဟုတ်သလို၊ ပြေပြစ်လှတဲ့သူတို့ရဲ့ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါတွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို သိတ်လန့်တကြားမြင့်တက်သွားအောင် ဆွဲဆောင်လိုက်တာက သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ အပြုအမူပါ။

အမျိုးသားကြီးက ဘေးတိုက်အနေအထားနဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့လည်ပင်းကိုညှစ်ထားပြီး အမျိုးသမီးကတော့ ရုန်းတန်ခြင်းမပြုသလို၊ တစ်ဘက်ကိုလည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ၊ သတ်ချင်သတ်ပစ်လိုက်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ခါးကိုဆန့်ပြီး ခေါင်းကိုမော့ထားတယ်။ ကျွန်တော့်သွေးခုန်နှုန်းတွေ ရုတ်တရက် ဆောင့်တက်သွားပြီး၊ ရင်တွေတလုပ်လုပ် တုန်ခါလာတယ်။

တကယ်ဆို ကျွန်တော် အပါအဝင်ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ကိုယ့်ရှေ့မှာလူသတ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်ဖို့ အားထုတ်နေတာကို ဒီအတိုင်းထိုင်ကြည့်နေဖို့ မသင့်တာအမှန်ပါ။ အရေးပေါ်ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုခုကို စဉ်းစားလို့ မရရင်တောင်မှ အနီးပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေသိအောင် အော်ဟစ်သတိပေးသင့်လှပါတယ်။

ဒါပေမယ့် . . .

ညှို့ဖျင်းလှတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မြင်ကွင်းရဲ့ညှို့ငင်မှုမှာ မှန်သက်ပြီးကြက်သေသေနေမိတယ်။ ဝင်းဖန်တဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့မျက်

နာဟာ တဖြည်းဖြည်းနီရဲလာလို့ သိပ်မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာ အမျိုးသားကြီးရဲ့ အားထုတ်မှုထမြောက်အောင်မြင်တော့မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်ခန့်မှန်းလိုက်မိတယ်။

ဒါကြောင့် မှန်ပြောင်းကိုချပြီး တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အခြေအနေတွေက ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားပါတော့တယ်။ အမျိုးသားကြီးဟာ အမျိုးသမီးရဲ့လည်ပင်းပေါ်က သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး အဲဒီလက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ သူ့မျက်နှာကိုအုပ်လို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်တယ်။ အမျိုးသမီးကတော့ တောင်းတင်းနေတဲ့ သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အနည်းငယ်ပြေလျော့သွားတာကလွဲလို့ စောစောက အတိုင်း ငူငူကြီးဆက်ထိုင်နေလေရဲ့။

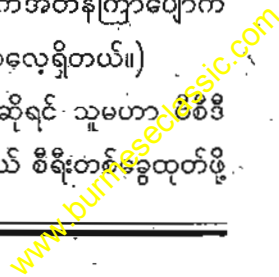
တအောင့်ကြာတော့ အမျိုးသားဟာ ထိုင်ရာကထုလို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ကားအဖြူလေးဆီလျှောက်သွားပြီး ကားပေါ်တက်ကာ ခြံထဲကမောင်းထွက်သွားပါတယ်။ အနည်းငယ်ရှုပ်ထွေးတယ်လို့ ဝိသေသပြုခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဖြစ်စဉ်ဟာ အဲဒီနည်းနဲ့ စတင်ခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီနေ့ အဲဒီအချိန်ကစလို့ အဲဒီခြံဝန်းထဲကိုမှန်ပြောင်းတစ်လက်နဲ့ မကြာခဏ (တစ်ခါတစ်ရံ နေ့စဉ်

ရက်ဆက်) ကြည့်ရှုခဲ့မိတယ်ဆိုရင် ဒါဟာမလုပ်သင့်တဲ့ကိစ္စလို့ တစီစုံတစ်ယောက်က အပြစ်တင်လိုပါသလား။ ဒါပေမယ့်အပြစ်တင်သည်ဖြစ်စေ၊ ကောင်းချီးပေးသည်ဖြစ်စေ အခုအချိန်မှာ အများကြီးနောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းတဲ့ အဲဒီစုံတွဲရှိရာ ခြံဝန်းထဲကို နေ့တိုင်း နီးပါးမှန်ပြောင်းတစ်လက်နဲ့ ချိန်ရွယ်ကြည့်ရှုဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဒီနေရာကစလို့ ကျွန်တော်ကြည့်ရှုခဲ့ပုံတွေကို အသေးစိတ်မတင်ပြတော့ဘဲ၊ မှန်ပြောင်းကတဆင့် သိမြင်ခဲ့တာတွေ ကိုပဲ အကြမ်းဖျင်းပြောပြသွားပါမယ်။ အသားအရည်ဝင်းဖန့်ပြီး ချောမောလှပတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ အဲဒီခြံဝန်းထဲမှာ အသက်ကြီးကြီး အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တူတူနေတာဖြစ်ပြီး၊ သူမကို တရားဝင်လက်ထပ်ယူထားတဲ့ အမျိုးသားကြီးကတော့ ဒီမှာ အချိန်ပြည့်မနေဘူး။ တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက်သုံးရက် လောက်သာ ကားဖြူလေးနဲ့ရောက်လာတတ်ပြီး စိတ်လိုလက်ရရှိတဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ညအိပ်ညနေ နေသွားတတ်တယ်။ (ကျွန်တော်တွေ့မြင်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီးကာစကရက်အတန်ကြာပျောက်သွားပေမယ့် နောက်ပိုင်းပုံမှန်ရောက်လာလေ့ရှိတယ်။)

ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ စကားတွေအရဆိုရင် သူမဟာ မိမိဒီအနည်းအကျင်းရိုက်ဖူးပြီး လောလောဆယ် စီရီးတစ်ခွေထုတ်ဖို့

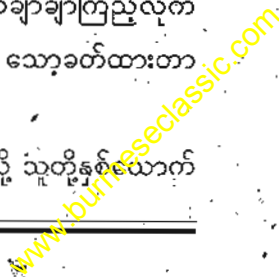
ကြီးစားနေတယ်လို့ဆိုတယ်။ အမျိုးသားကြီးကတော့ ချမ်းသာတဲ့ မုဆိုးဖိုကြီးဖြစ်ပြီး၊ သူ့မှာအရွယ်ရောက်နေတဲ့ သမီးတစ်ယောက် ရှိတာကြောင့် အမျိုးသမီးငယ်ကို ဒီခြံမှာလာထားရတာဖြစ်ပါ သတဲ့။ သူမအတွက် ပါပလေကာတစ်စီးနဲ့ အချိန်ပိုင်းယာဉ် မောင်းတစ်ယောက် ပေးထားတဲ့အပြင် နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ အသက်ကြီးကြီး ညစောင့်တစ်ယောက်ကိုပါ စီစဉ်ပေးလာတာ တွေ့ရတယ်။

ကြည့်ရတာဖြင့် အမျိုးသားကြီးဟာ သူမအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးစွာ သဝန်တိုတဲ့ပုံပါ။ ဒါပေမယ့်သူမကတော့ ကျွန်တော် လေ့လာမိသလောက် သူ့အပေါ် လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ အမူအရာမျိုး မပြုလှပါဘူး။ သူ့ရောက်လာတဲ့နေ့တွေဆို သူမဟာ အလှဆုံးပြင် ဆင်လို့ ညနေစောင်းတာနဲ့ မှောင်စပျိုးတဲ့ အချိန်တိုင်အောင် ခြံထဲမှာခေါက်တုနဲ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်လေ့ရှိတယ်လမ်း လျှောက်ချိန်တွေမှာ သူမရဲ့ အမူအရာက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေပုံမို့ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်စွာ တအံ့တဩဖြစ် ရပါသေးတယ်။ သူမကို ချစ်ရှာတဲ့ အမျိုးသားကတော့ ယစ်ရွှေ ရည်လို့ယူဆရတဲ့ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်နဲ့ သူမအိမ်ထဲပြန်မဝင်မချင်း ဒန်းဖြူဖြူ လေးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီးစိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းပေး လေရဲ့။

ဒါတွေဟာ ကျွန်တော် လေ့လာမိသမျှ အချက်အလက် တွေသာဖြစ်ပြီး တကယ်အဖြစ်အပျက်ကတော့ မြို့သစ်လေး အပေါ် မိုးစက်တွေစတင်ကျဆင်းကာစ တစ်ခုသောညတစ်ည မှာ ခွန်းကြီးခွန်းငယ်စကားများသံ ခပ်ဝါးဝါးနဲ့ စတင်လာခဲ့ပါ တယ်။ အဲဒီညက စာအုပ်ဆိုင်က အပြန်သူတို့ ခြံရှေ့ကအဖြတ်၊ စကားများသံတွေကို မိုးသံတွေနဲ့အတူ ဝိုးတိုးဝါးတာကြား လိုက်ရတာပါ။ တစ်ညနေခင်းလုံး သူတို့ရဲ့ ရာသီဥတုကြည်လင် နေကြောင်းကျွန်တော်မှန်ပြောင်းကတွေ့မြင်ခဲ့ပါလျက်၊ အာကြောင့် စကားထများလဲ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့မရခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာတစ်ခုရဲ့ အမြင့်ဆုံးအစိတ်အပိုင်းကိုရောက်နေပြီ ဆိုတာ လောက်တော့ ကျွန်တော်ခန့်မှန်းမိခဲ့တယ်။

အဲဒီညက မိုးစက်တွေကြောင့် သူတို့ရဲ့အိမ်ထဲကိုလှမ်း ကြည့်ဖို့အခွင့်မသာခဲ့ဘူး။ နောက်တစ်နေ့နေ့မြင့်မှ ကျွန်တော် အိပ်ရာကနိုးပေမယ့် နိုးနိုးချင်းမှန်ပြောင်းနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ တစ်အိမ်လုံးထူးဆန်းစွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။ မသင်္ကာလို့ မြင်ကွင်းတိုချိန်ညှိပြီး သေသေချာချာကြည့်လိုက် တော့ အိမ်တံခါးရောခြံတံခါးပါအပြင်ကနေ သော့ခတ်ထားတာ ကို တအံ့တဩတွေ့မြင်လိုက်ရတယ်။

အဲဒီချိုးရရင်တော့ အဲဒီနေ့ ကစလို့ သူတို့နှစ်ယောက်

စလုံး မြို့သစ်လေးကနေ တိတ်တဆိတ်ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့
 တယ်။ သူတို့ရဲ့ပျောက်ကွယ်သွားမှုဟာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုရှက်လို့
 တခြားပြောင်းရွှေ့သွားတာလို့ ယူဆကောင်းယူဆနိုင်ပေမယ့်
 ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ အဲဒီအတိုင်းမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်
 ထင်မြင်ယုံကြည်နေခဲ့မိတယ်။ ဒီလိုနဲ့ . . .

ဒီလိုနဲ့ . . . မိုးရာသီဟာ လျင်လျင်မြန်မြန်
 ကုန်ဆုံးသွားပြီး သွေခြောက်အေးမြတဲ့ ဆောင်းနှင့်ထူထဲကို
 ကျွန်တော်တို့ မြို့သစ်ကလေးဟာ မိမ္မေးတိုင်း ဖမ္မေးတိုင်း တိုးဝင်
 လိုက်ပါတယ်။

မြို့တွေဆိုင်းနေတဲ့ မီးခိုးရောင်ညနေခင်းလေး တစ်ခု
 မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာဆွယ်တာထူထူဝတ်လို့ ကျန်းမာရေး
 အတွက် လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့တယ်။ သော့ခလောက်ဝန်း
 လန်းနဲ့ ရင်နှစ်ခြမ်းစေ့ထားတဲ့ခြံရွှေ့ရောက်တော့ ကျွန်တော်မှန်
 ပြောင်းထဲက ဇာတ်လိုက်နှစ်ယောက်ကို တမ်းတမ်းတတသတိရ
 လိုက်မိပါသေးတယ်။ မြို့အဝင်စေတီအထိ လမ်းလျှောက်ပြီး
 မှောင်ရီဖြိုးဖျအချိန်လောက်မှ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။

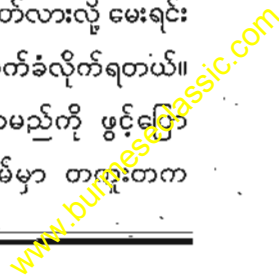
စောစောကခြံရွှေ့အဖြတ် စာရေးဆရာ . . . ဆိုတဲ့
 လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော်လန့်သွားပြီး အသံလာရာကို

အမောတကောကြည့်လိုက်တော့ . . .

ရင်နှစ်ခြမ်း ပြန်းပြန်းကွဲနေပြီဖြစ်တဲ့ ခြံတံခါးဝမှာ
 ကျွန်တော့်ကို ရီဝေဝေပြုံးကြည့်နေတဲ့ ဇာတ်လိုက်ကြီးကို တွေ့မြင်
 လိုက်ရတယ်။ သူနဲ့ရော သူ့အမျိုးသမီးနဲ့ပါ ပြုံးပြန့်တံဆက်
 ပတ်သက်တာမျိုးမရှိခဲ့ဖူးပေမယ့် ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ကို
 စာရေးဆရာမှန်း ကောင်းကောင်းသိနေပုံပါ။

သူ့ဖိတ်ခေါ်မှုကို ငြင်းဆန်လိုလှပေမယ့် သူတို့နှစ်
 ယောက်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲဇာတ်လမ်းကို သိချင်နေတာ ကြောင့်
 ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်တယ်။ သူကလည်း ပြောပြချင်
 နေပုံပါ။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေဟာတခြား
 လူတွေနဲ့ သာတဲ့အချက်ကတော့ သူတပါးရဲ့ ရင်ဖွင့် စကားကို
 မကြာခဏကြားရတတ်တာပါ။ ကားအဖြူလေး ထိုးဆိုက်ထားတဲ့
 အိမ်ထဲမှာ သူ့ရဲ့ယာဉ်မောင်း ဖြစ်ဟန်တူသူက ယမကာပိုင်းတစ်
 ပိုင်းကို ခင်းကျင်းပြင်ဆင်နေတာကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ မတွေ့ရင်
 သူတစ်ယောက်တည်း ကျင်းပလိမ့်မယ် လို့ယူဆရပါတယ်။

စာရေးဆရာသောက်တတ်တယ်မဟုတ်လားလို့ မေးရင်း
 ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခွက်ငှပေးလာလို့ လက်ခံလိုက်ရတယ်။
 သူက အရက်နှစ်ငုံသုံးငုံသောက်ပြီးမှ သူ့နာမည်ကို ဖွင့်ပြော
 ခြိတ်ဆက်ရင်း အမျိုးသမီးကိုလွမ်းလို့ ဒီအိမ်မှာ တကူးတက

အရက်လာသောက်တာဖြစ်ကြောင်းရှင်းပြတယ်။ ပြီးတော့သူမ အပေါ် သူဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်းလည်း ရင်ဖွင့်လာပါတယ်။

“ကိုယ်က အလျော့ပေးပြီးချစ်ခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ ကိုယ့်ကိုနည်းနည်းလေးတောင်ပြန်မချစ်ခဲ့ဘူး အသက်ချင်း ထက်ဝက်လောက်ကွာတာကြောင့်လို့ထင်စရာရှိပေမယ့် တကယ် တကယ်က အဲဒါကြောင့်မဟုတ်ဘူးစာရေးဆရာရဲ့။”

သူ ကိုယ့်ကိုမချစ်နိုင်တာ သူ့ရည်းစားကြောင့်။

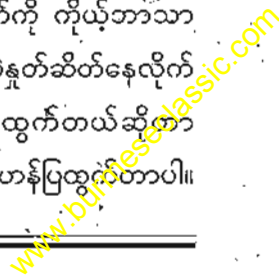
“ဗျာ . . . ရည်းစား”

“ဟုတ်တယ် သူ့နဲ့စတွေ့ကတည်းက သူ့မှာရည်စား ရှိကြောင်းဖွင့်ပြောပေမယ့် ကိုယ်ကချစ်လွန်းလို့ အတင်းလက်ထပ် ယူခဲ့မိတာ။ ယူပြီးကတည်းက သူ့ကိုကွာရှင်းပေးဖို့ ခဏခဏ ပြောတယ်။ ကိုယ်ကလည်းမကွာနိုင်ဘူးလေ။ သမီးက နိုင်ငံခြား ထွက်တော့မှာ ကိုယ့်သမီးနိုင်ငံခြားသွားရင်၊ သူ့ကိုပွဲတက်မယား အဖြစ် လူသိရှင်ကြားညှိခံပွဲလုပ်ပြီး အိမ်မှာခေါ်ထားဖို့စီစဉ် ပြီးသား။ ကိုယ့်အစီအစဉ်တွေပြောပြပေမယ့် သူကကွာဖို့ချည်းပဲ တောင်းဆိုတယ်။ တစ်ခါတော့ စိတ်မထိန်းနိုင်လို့ သူ့ကိုလည်ပင်း ထည့်စိတ်မိတယ်။ ဟုတ်တယ် ကွာတော့မပေးနိုင်ဘူး သူ့ကို သတ်ပြီး ကိုယ်ထောင်ကျခံလိုက်မယ် ဒါပေမယ့် တကယ်တကယ် ကျတော့ ကိုယ်မလုပ်ရက်ခဲ့ပါဘူး”

ကျွန်တော့် မှန်ပြောင်းဇာတ်လမ်းရဲ့ အဖွင့်က အခုမှ ရောက်ရှိလာတာပါ သူကအရက်နောက်တစ်ခွက်ငဲ့လို့ ဖြည်း ဖြည်းချင်းသောက်ရင်း အကြာကြီးငေးဝိုင်နေပြီးမှ သက်ပြင်းစ ရှည်ကို မောမောပန်းပန်းချလိုက်တယ်။

“အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း သူ့အကြီးအကျယ် ပြောင်း လဲသွားတယ်။ ကိုယ့်ကိုကွာရှင်းဖို့မတောင်းဆိုတော့ တဲ့အပြင် တက်တက်ကြွကြွရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်လာတယ်။ အလှတွေဘာ တွေလည်း အရင်ကထက်ပြင်လာတယ်။ ညနေ တိုင်းခြံထဲဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ရင်လျှောက် မလျှောက်ရင် ဒန်းမှာထွက်ထိုင် တတ်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ပြောင်းလဲမှုကြောင့် ကိုယ်သံသယဝင်လာ တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူဝန်ခံတယ်။ သူ့ရဲ့ချစ်သူဟာ သူ့ဒီမှာရှိမှန်းသိလို့ ဒီအနီးအနားတဝိုက်ကို ပြောင်းလာတယ်တဲ့။ ညနေတိုင်း တစ်နေရာရာကနေ လာကြည့် တတ်တယ်။ ကိုယ်မရှိတဲ့နေ့ဆို စကားတွေဘာတွေတောင်လာ ပြောတယ်တဲ့”

ဒီနေရာမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ငြင်းဆန်မိမလို့ ဖြစ်သွားသေးတယ်။ ပြီးမှ ကိုယ်လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ကို ဖော်ထုတ်သလို ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ အသာပဲနှုတ်ဆိတ်နေလိုက် ရတယ်။ အမျိုးသမီးဟာ ညနေတိုင်းခြံထဲထွက်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့လာတဲ့နေ့တွေလောက်သာ ဟန်ပြထွက်တာပါ။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှန်ပြောင်းရဲ့ မြင်ကွင်းထဲမှာ သူမဆီကို ဘယ်အမျိုးသားမှ စကားလာမပြောခဲ့သလို၊ သူမကိုလည်း ဘယ်အမျိုးသားမှ လာစောင့်ကြည့်မနေခဲ့ဘူး။

“တို့တို့ပြောရရင် အဲဒီကိစ္စနဲ့ ကိုယ်တို့အကြီးအကျယ် စကားများခဲ့ကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်သူ့ကို ကွာရှင်းပေးလိုက်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကွာရှင်းပေးလိုက်တာလဲ။ အစ်ကိုကြီး သူ့ချစ်သူဆိုတာကို တကယ်တွေ့လိုက်လို့လား”

ကျွန်တော့်ရဲ့ဇာတ်လိုက်ကြီးဟာ လက်ကျန်ခွဲကံကို တစ်ကျိုက်တည်းမော့ချရင်း မပြုံးချင်ပြုံးချင်ပြုံးတယ်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ လူတွေရဲ့အပြုံးနဲ့ မျက်နှာအမူအရာကို အထူးတလည်အချိန်ပေး လေ့လာခဲ့ဖူးပေမယ့် သူ့ရဲ့နားလည်ရခက်တဲ့အပြုံးကိုတော့ ကျွန်တော်အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်အောင် သရုပ်မခွဲနိုင်တာ ဝန်ခံရမှာပါ။

“ရှက်ရှက်နဲ့ ဝန်ခံရရင် သူ့ချစ်သူဆိုတာကိုတွေ့ဖို့ ကိုယ်နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ညစောင့်အဖိုးကြီးတို့ တမင်လွတ်ပြီးစောင့်ခိုင်းခဲ့တာလည်း အဲဒီသူ့ချစ်သူဆိုတာကို အမိဖမ်းချင်လို့ပဲ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး”

“ဒါဖြင့် . . . သူ့ချစ်သူကို အစ်ကိုကြီးလုံးလုံး မမြင်

လိုက်ဖူးပေါ့”

“ကိုယ်တို့ချင်း အကြီးအကျယ် ပြဿနာမဖြစ်ခင်နေ့ အထိဆိုပါတော့လေ။ နောက်ဆုံးနေ့မှာတော့ သူ့ချစ်သူ ဆိုတာကို ကိုယ်လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်း တစ်နေရာကနေ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်ဆိုတာအမှန်ပဲ”

စကားအဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇာတ်လိုက်ကြီး ဟာ ပုလင်းထဲက လက်ကျန်ကိုသူ့ခွဲကံထဲ အကုန်လောင်း ထည့်လို့ စစ်ချက်တည်းမော့ချလိုက်ပါတော့တယ် လမ်းခွဲခါနီး မှာတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အတော့်ကို မူးယစ် နေခဲ့ကြပါပြီ။ သူကတပည့်မောင်းတဲ့ ကားပေါ်ယိမ်းထိုးယိမ်းထိုးနဲ့ရောက်ရှိသွားပြီ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်ဘက်ကို ယိုင်တိုင် ယိုင်တိုင်နဲ့ ဦးတည်လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူက မူးသံကြီးနဲ့လှမ်းမေးပါတယ်။

“ဒါနဲ့ စာရေးဆရာရဲ့ မှန်ပြောင်းဘယ်လောက်ပေးရသလဲ”

“ဗျာ”

သူကားဝေါခနဲ ထွက်ခွာသွားချိန်ကျမှ ကျွန်တော်ဟာ သူ့မေးခွန်းနဲ့ ဦးတည်ချက်ကို သဘောပေါက်လိုက်ပြီး အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ အမူးတွေပြေပျောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့လူနဲ့ခဲ့တဲ့

တစ်လကျော်လောက်ကတည်းက ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်နေခဲ့တဲ့။ ပေးပို့သူလိပ်စာမပါ ဆိုင်းလည်းထိုးမထားလို့ ဦးနှောက်စားခဲ့ရတဲ့ အမျိုးသမီးလက်ရေးနဲ့ . . .

အစစ အရာရာအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . .

ဆိုတဲ့ စာတိုလေးတစ်စောင်ရဲ့ ပိုင်ရှည်အမည်နဲ့ အနက် အဓိပ္ပါယ်ကိုပါ ခန့်မှန်းနားလည်လိုက်မိတော့တယ်။ အဲ့ဒီနေ့ကစ လို့ ကျွန်တော်ဟာ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကို နောက်နောင် အသုံးမပြုတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဘီဒိုထံမှာ သော့ခတ်သိမ်းဆည် ထားလိုက်ပါဇော့တယ်။

ပါတွေအားလုံးဟာ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်အတွေးတို့ ဖြတ်သန်းစီးဆင်း သမျှ အကုန်ပါပဲ။

(ခ) မာယာ

အဲ့ဒီစကားလုံးကိုတော့ ကျွန်တော်ဘယ်လိုပဲ ဖျစ်ညှစ် စဉ်းစားပေမယ့် နည်းနည်းမှနားမလည်နိုင်ခဲ့ဘူး။ တကယ်ဆို စကားလုံးတစ်လုံးဟာ သူ့မူရင်းအဓိပ္ပါယ်ဆီပဲ ပို့ဆောင်ပေးရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် အဲ့ဒီစကားလုံးကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ထူးဆန်း လှပါတယ်။ “မာယာ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကိုစဉ်းစားတိုင်း မဆီမဆိုင်

ကျွန်တော့် ဇာတ်လိုက် ကြီးပြောခဲ့တဲ့ စကားကိုပဲ သွားသွားသတိရ နေမိတယ်။ “ကိုယ်သူနဲ့လက်ထပ်တော့ သူ့ကိုကွာရှင်းခဲ့ရင် တိုယ်ပိုင်တဲ့စည်းစိမ်တစ်ဝက်ကို နှစ်နာကြေးပေးမယ်လို့ ကတိပြုခဲ့ မိတယ်။ ဒါကြောင့် သူနဲ့ကွာရှင်းတော့ ရှေ့နေကတစ်ဆင့် ဘိုယ့်စည်းစိမ်တစ်ဝက်ကို ခွဲပေးလိုက်ရတယ် . . .”

f f f

www.burmeseclassic.com

(၃)

နေ့ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မြို့သစ်လေးရဲ့
 ကတ္တရာလမ်းမတွေဟာ ပျော့အိလို့ တံလျှပ်တွေ တရှိန်ရှိန်ထဲ
 လာတော့တယ်။ ရာသီက ပူပြင်းရတဲ့ကြားထဲ ဦးနှောက်တွေ
 ပွက်ပွက်ဆူအောင် ဖျစ်ညစ်စဉ်းစားပေမယ့် ဝတ္ထုရေးဖို့ဘယ်
 လိုဝါကျမျိုးမှ စီးဆင်းမလာခဲ့ဘူး။ ဝါကျတွေအစား စကားလုံး
 တစ်စုံသာ ကျွန်တော်ရှေ့ကို ဒေါက်ခနဲပြုတ်ကျလာခဲ့တယ်။

£ £ £

အိမ်ထောင်သက်ချွန်နှစ်လုံးလုံး

သူမ

အရူးအမူးမျှော်တင်တစ်လေးခုသော

အခြေအနေတစ်ခုကို

မြဲလေးနွယ်ပိုင်ဆိုင်ထားမှန်း

မနာလိုစွာ

သူမ နားလည်လိုက်မိသည်။

Data File No. 3

လိပ်ပြာမလှတဲ့ ဆည်းဆာ

“မင်း . . . ဟိုကိုဘယ်အချိန်သွားမှာလဲ”

တစ်ညနေလုံး သူမစောင့်စားမျှော်လင့်နေခဲ့သော ထို
မေးခွန်းက ညစာစားချိန်ကျမှသာ မောင့်ထံမှထွက်ပေါ်၍ လာ
သည်။

ဒါကို . . . ဘယ်အချိန်ကတည်းက မောင်မေးချင်နေ
ခဲ့တာပါလိမ့်။

အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့ နေ့လည်သူမအိမ်ပြန်ရောက်
လာချိန်ကတည်းက ဖြစ်မှာပဲ။ အရင်ကဆိုခုလိုနေမျိုးမှာ သူမ

အိပ်ပြန်လာလေ့မရှိဘဲ အလုပ်ကနေဘဲ မေမေတို့အိမ်တန်းသွား
တတ်ခဲ့တာမဟုတ်လား။

လတစ်လ၏ နောက်ဆုံးနေ့တိုင်း ပဲခူးရှိမေမေတို့ထံ
သွားကာ၊ ပဲခူးမှာပင်အိပ်၍ နောက်တစ်နေ့မှ သူမအိမ်ပြန်လာ
တတ်သည်မှာ မောင်နှင့် လက်ထပ်ပြီးကတည်းကဖြစ်သည်။
အလွန်အရေးကြီးသည့် အလုပ်ကိစ္စရှိသောအခါနှင့် သူမနေထိုင်
မကောင်းဖြစ်သောအခါမျိုးမှလွဲ၍ ထိုအစဉ်အလာမှ သူမပျက်
ကွက်ခဲ့လှပါသည်။

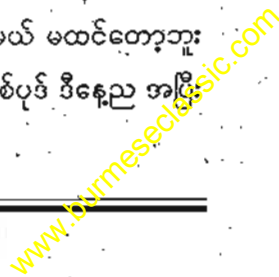
သို့သော် ဒီနေ့တစ်နေ့ကိုတော့ ချွင်းချက်အဖြစ် သူ
သတ်မှတ်ရပါလိမ့်မည်။

“မောင် . . . ကျွန်မကို ဘာမေးလိုက်တာလဲဟင်”

မောင့် မေးခွန်းအပေါ် နားမလည်သလိုဟန်ဆောင်၍
သူမမေးလိုက်တော့ မောင်ကအရေးမကြီးသည့် လေသံမျိုးဖြင့်
ခပ်ပေါ့ပေါ့ တုန်ပြန်လာသည်။

“ဪ . . . မင်း အမေတို့ဆီ ဘယ်အချိန်သွားမှာလဲလို့
မေးတာပါ”

“ပဲခူးကိုလား ။ ဒီနေ့သွားဖြစ်လိမ့်မယ် မထင်တော့ဘူး
ဣာနယ်အတွက် အရေးကြီးတဲ့ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ဒီနေ့ည အပြီး
ရေးရမှာမို့လို့ ”

ထမင်းကိုငုံစားရင်း သူမပြောလိုက်တော့ မာင်းပန်းကန် ဆီလှမ်းနေဆဲ မောင့်လက်တို့ တစ်ချက်တုန့်ဆိုင်းသွားကြောင်း သူမသတိပြုလိုက်မိသည်။ မောင့်မျက်နှာများပျက်သွားလေ မလား။ တကယ်လို့ . . . မနက်ကပဲခူးကို တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ပြီး ပြီလို့ ပြောလိုက်ရင် မောင်ဘယ်လိုများတုန့်ပြန်မှာပါလိမ့်။

“ဒါဆို . . . မင်း မသွားဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

မောင်လေသံက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားသည့် အသံမျိုးဖြစ်သလို၊ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားသည့် အသံမျိုးလည်းဖြစ်သည်။ မောင်ဘာကို စိတ်ပျက်သွားတာ လဲဟင်။

သူမ မောင့်အားလှမ်းမေးချင်လှသော်လည်း မမေး ရက်ပါ။

နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လျက် ထမင်းလုပ်ကို သေသေ သပ်သပ်ဝါးနေသော မောင့်မျက်နှာက တစ်စုံတစ်ရာအတွက် အကြံထုတ်နေမှန်းသိသာလှပါသည်။

အသားဖြူဖြူအရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကျောင်းတုန်းက ယျိုတိုင်း ကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော မောင်သည်ယခု အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းလှသည့် အနေ အထားမှာပင် ကြည့်ကောင်းနေဆဲဖြစ်သည်။

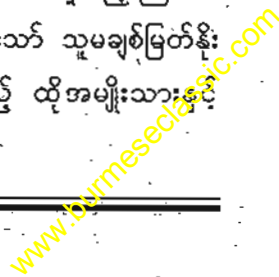
အင်းလေ . . .
ဒါကြောင့်လည်း . . .
သူမ သက်ပြင်းကိုဖွဖွချရင်း ထမင်းစားခြင်းကို အဆုံး သတ်လိုက်ချိန်၌ မောင်ကလက်ဆေးကာ ထိုင်ရာမှထရပ်ပြီး ဖြစ်နေလေသည်။

မောင် ဆေးသောက်လိုက်အုံးနော် . . .

ဟု သူမသတိပေးတော့ မောင်ကဘာမှမပြောဘဲခေါင်း ကိုသာ ညှိတ်ပြသည်။

မောင်က သင်္ဘောသုံးလေးခေါက်လိုက်အပြီး နှလုံး ရောဂါကြောင့် သင်္ဘောလိုက်ခြင်းမှ အနားယူခဲ့ရသည်။ သူ ချစ်သောပင်ယယ်ပြင်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရ၍လားမသိ။ သင်္ဘော မလိုက်ရသောအခါ မောင့်၌စိတ်ကျရောဂါအနုစားပါ ဝင်ရောက် လာခဲ့ကြသည်။

မောင်သင်္ဘောမလိုက်တော့သဖြင့် မောင့်ထံမှ ဝင်ငွေ တစ်စုံတစ်ရာမမျှော်လင့်နိုင်တော့သည့်အပြင်။ ဂျာနယ်တစ် စောင်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုနှင့် မအားလပ်ရသည့် ကြားထဲ မောင့်အားပြုစုပေးခဲ့ရပါသေးသည်။ သို့သော် သူမချစ်မြတ်နိုး လှသော သူမထက်ငါးနှစ်တိတိကြီးသည် ထိုအမျိုးသားနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာမငြီးငြူမိခဲ့။

နောင်လည်း ငြီးငြူလိမ့်မည် မထင်ပါ။ အကယ်၍ မနက်ကစာကိုသာ မတွေ့မိခဲ့ရင်ပေါ့ . . .

သို့သော် . . .

ကံဆိုးစွာ မောင်အံ့ဆွဲထဲမှ စာတစ်စောင်ကို မမျှော်လင့် ပါဘဲ သူမတွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ မနက်ငါးနာရီတိုင်း ပဋ္ဌာန်းထရွတ် လေ့ရှိသော သူမသည် ဘုရားမီးပူဇော်ရန် မီးခြစ်လိုက်ရှာရင်း ထိုစာကိုတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦး . . . ရေ”

လို့ အစချီထားကတည်းက သူမ စိတ်ထင်သွားခဲ့ မိသည်။

ဦးရေ . . .

မြလေးတော့ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး။ အချိန်ရှိတဲ့ . . . ဦးလည်း တစ်ခုခုကြံပါအုံး။ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းဖြစ်မှာဆိုရင် မြလေးရှုကွဲတာနဲ့သေရလိမ့်မယ်။ ထုံးစံအတိုင်း လကုန်ရက် မမပဲခူးသွားမယ့်အချိန် မြလေးလာခဲ့မယ်။ ဦးတစ်ခုခုစဉ်းစားထားပါနော်။

ချစ်တဲ့ . . .

မြလေးနွယ်

သူမ မိုက်ခနဲမွှေးမေ့မလိုဖြစ်သွားလျက်၊ ဒေါသသွေး

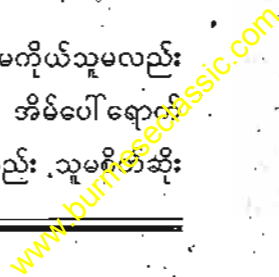
တို့တစ်ကိုယ်လုံး ဆူဝေလျှံတက်လာကြသည်။ အိပ်ပျော်နေသော မောင်အားချက်ချင်းနှိုးကာ၊ ထိုစာနှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းလိုက် ချင်သော်လည်း ထိုသို့လုပ်ရုံနှင့် အကောင်းဆုံးအဖြေထွက် နိုင်မှန်း သူမစဉ်းစားလိုက်မိသည်။

စာအရ မောင်နှင့် မြလေးနွယ်၏ အနေအထားက စကားလုံးတွေကို ပစ်ပေါက်ရန်တွေ့ရုံနှင့် အလွယ်တကူ ရပ် ဆိုင်းသွားမည့် အနေအထားမဟုတ်ပါ။ ပြီးတော့ အိမ်ထောင် သက် ခုနှစ်နှစ်လုံးလုံး သူမအရူးအမူးမျှော်လင့်တမ်းတနေခဲ့သော အခြေအနေတစ်ခုကို မြလေးနွယ် ပိုင်ဆိုင်ထားမှန်း မနာလိုစွာ သူမနားလည်လိုက်မိသည်။

မောင်ရယ် . . . မြလေးနွယ်နဲ့ကျမှ . . .

သူမ ပဋ္ဌာန်း . . . မရွတ်နိုင်တော့ဘဲ စီးကရက်ကိုသာ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ထိုင်ဖွာနေခဲ့မိသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လ ကျော်ခုနှစ်လလောက်က သူမတို့အိမ်မှာ ခဏတဖြုတ်လာနေ သွားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမှ မောင်ဘာဖြစ်လို့များ အလွယ်တကူ ငြိတွယ်သွားခဲ့ရတာလဲ။

မောင်အပေါ် ဒေါသဖြစ်သလို သူမကိုယ်သူမလည်း ခံပြင်းလှပါသည်။ ပြီးတော့ ထိုမိန်းကလေး အိမ်ပေါ်ရောက် လာအောင် ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သောမေမေ့ကိုလည်း သူမစိတ်ဆိုး

မိသည်။ အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် ဖြူသွယ်သွယ်နှင့် ထို
 မိန်းကလေးသည် မေမေတို့ပဲခူးမှပင်ဖြစ်ပြီး သူမနှင့် ဆွေနီးမျိုး
 စပ်တော်မှန်းကို အိမ်သို့လာနေခါနီးမှ သူမသိခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်
 မှာ အဝေးသင်စာမေးပွဲဖြေရန် သူမတို့အိမ်၌ တစ်လလောက်
 ခေါ်ထားဖို့ မေမေပြောသောအခါ သူမ အလွယ်တကူခေါင်းညိတ်
 လက်ခံခဲ့မိသည်။

သူမအား “မမ” ဟုခေါ်ကာ မောင်ကို “ဦး” ဟုခေါ်
 သော ထိုမိန်းကလေး သူမတို့အိမ်မှာနေသွားသည့် တစ်လကျော်
 အချိန်ကာလအတွင်း မသင်္ကာစရာဆို၍ တစ်စုံတစ်ရာရှာဖွေ
 မတွေ့ခဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံ မောင်အပေါ် လိုအပ်တာထက် ပိုမိုဂရု
 စိုက်သည်ဟု ထင်စရာရှိသော ကော်ဖီဖျော်ပေးခြင်း ဆေးသောက်
 ရန်သတိပေးခြင်းတို့ ရှိခဲ့သော်လည်း သွေးရိုးသားရိုးဟူသာ သူမ
 သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

အင်းလေ . . .

တကယ့်တရားခံအစစ်ကတော့ မောင်ကိုယ်တိုင်ပဲ
 ဖြစ်မှာပါ။ အတွေးတို့ဖြင့် နာကျင်သွားသောသူမသည် တစ်စုံ
 တစ်ရာကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ဖြစ်ခဲ့သလို၊ မောင်အိပ်ရာ
 မှမနီးခင်မှာပင် အိမ်မှထွက်ကာ ပဲခူးသို့ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါတွေ
 အားလုံးဟာ မောင်အပေါ် ချစ်လွန်းလို့ဆိုတာကိုတော့ မောင်နား

သည်ပါကွယ်။

သူမ အသံမထွက်ဘဲ မောင်အားတိုင်တည်ရေရွတ်
 ရင်းထမင်းစားပွဲမှ ထရပ်လိုက်မိသည်။

f f f

www.burmeseclassic.com

(၂)

မောင်ရှိရာ ဝရံတာဆီသို့ သူမထွက်လာတော့ ပုဇွန်ဆီ
ရောင်နေလုံးတ ငုတ်လျှိုးကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မောင်ရှိ
ပျိုးစုဆည်းဆာက တစ်စုံတစ်ရာအတွက် စိုးထိတ်နေသလို
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နိုင်လွန်းလှသည်။ မိုးငွေ့သင်းသော
လေအေးအေးကြောင့်ယခင်ကဆိုလျှင် မောင်အအေးမိမှာစိုး
သဖြင့် သူမအိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ခိုင်းမိပါလိမ့်မည်။

သို့သော် ယခုတော့ မောင်အား တစ်စုံတစ်ရာ မတား
မြစ်ချင်ပါ။ မောင်အနေနှင့်လည်း ယခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ခြံတံခါး
ကို လှမ်းမြင်နိုင်တဲ့ ဝရံတာလိုနေရာမျိုးမှာ ရှိနေချင်မှာပဲ။

“မင်း . . . ဆောင်းပါးရေးမလို့ဆို”

ဒရင်းဘက်ပေါ်လှဲလျောင်းနေရာမှ သူမအားငဲ့ကြည့်
ရင်း မောင်လှမ်းပြောသည်။ မောင့်စကားသံထဲမှ သူမအား
အိမ်ထဲဝင်နေစေချင်သည့် အရိပ်အငွေ့တို့ကို ကောင်းစွာရှုရှိုက်
လိုက်ရသည်။

“ရေးမှာပါမောင်ရဲ့။ စီးကရက်တစ်လိပ်လောက်
သောက်ရင်း လေကလေးရှုချင်လို့”

မောင့်ဘေးမှခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်ရင်းပြောလိုက်တော့ မောင်
က တစ်စုံတစ်ရာမတုန်ပြန်ပါ။ မောင့်အာရုံတို့က ခြံတံ ခါးဝဆီမှာ
စူးစိုက်နေလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူမရိပ်မိပါသည်။ နှလုံးရောဂါနှင့်
စိတ်ကျဝေဒနာအနုစားကို ခံစားပြီးကတည်းက မောင့်စိတ်တို့က
လှုပ်ရှားလွယ်လွန်းလှသည်။ အခုလည်း တစ်စုံတစ်ရာအတွက်
မောင်စိတ်စောနေပါလိမ့်မည်။

“မနက်ဖြန် လမ်းထိပ်ကအသုဘကို မောင်လိုက်ပို့
မှာလားမေးတာပါ”

“အင်း . . . ပို့တာပေါ့”

မောင်ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားပြီး တအောင့်ကြာမှာ

“ဒါနဲ့ မင်းအခုရေးနေတဲ့ ဆောင်းပါးက ဘာအကြောင်း
လဲ”

ဒါဟာ . . . မောင်တကယ်သိလိုစိတ်နဲ့ မေးလိုက်တာရောဟုတ်ပါရဲ့လား။ သူမမှာ ဆောင်းပါးရေးစရာ အလုပ်ရှိကြောင်း သတိပေးလိုက်တာ။

ဒါမှမဟုတ် . . . ခြံတံခါးဝဆီအာရုံမရောက်အောင် လမ်းလွဲလိုက်တာများလား။

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ မောင်ရဲ့ ကျွန်မအခု နေနေတာက အချစ်နဲ့ သေခြင်းတရားအကြောင်း . . .”

“အချစ်နဲ့ သေခြင်းတရား”

“ဟုတ်တယ် လောကကြီးကိုချစ်လျက်နဲ့ မိသားစု ဒါမှမဟုတ် . . . တစ်ယောက်ယောက်ကိုချစ်လျက်နဲ့သေခြင်းကြောင့် ခွဲခွာသွားကြရတဲ့ လူတွေအကြောင်း၊ အဲဒီဆောင်းပါးကိုစထားတာတစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီ။ စပြီးကတည်းက အသုဘတွေနဲ့ချည်းကြုံနေရတယ်။ ဒါကြောင့် တိုက်ဆိုင်တယ်လို့ပြောတာ”

“ကိုယ်တို့လမ်းထဲမှာတော့ အသုဘတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါသေးတယ်”

သူမစကားအပေါ်နှစ်လိုခြင်းမရှိဟန်နှင့် မောင်တုန့်ပြန်တော့ သူမမပြုံးချင်ပြုံးချင်ဖြင့် ပြုံးလိုက်ရပါသည်။

“ကျွန်မတို့ ဂျာနယ်လောကက နာမည်ကြီးအယ်ဒီတာ

တစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မတို့ဂျာနယ်တိုက်က ဒီရိုင်းသမားတစ်ယောက်ဆုံးသွားတာ မောင်မှမသိသေးဘဲ၊ ပြီးတော့မောင်ကို ပြောမပြုရသေးဘူး မနက်ကပဲခူးရောက်ခဲ့သေးတယ်”

“ပဲခူး”

မောင်လေသံက အထိတ်တလန့် နိုင်လွန်းလှပါသည်။

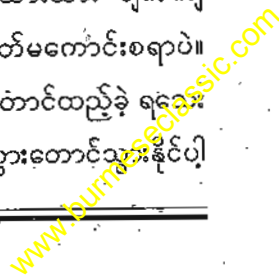
“ဟုတ်တယ်။ ဒီညသွားမအိပ်နိုင်မယ့်အတူတူ မထူးပါဘူးဆိုပြီး မနက်အစောကြီး ကားဆီထုတ်ရင်းနဲ့ မေမေတို့ဆီသွားလိုက်တာပါ။ ပဲခူးမှာလည်း အသုဘတစ်ခုနဲ့ ကျွန်မကြုံခဲ့ရပြန်တာပဲ”

မောင်ကသူမ စကားတို့ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ဇေဝေဝေတစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ဆုံးသွားတဲ့ကောင်မလေးက အရွယ်ကောင်းလေး မောင်ရဲ့ သနားပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချရင်းဆုံးတာလို့ ပြောတယ်”

“ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချတာ ဟုတ်လား”

“အဲဒီလို ပြောကြတာပဲ။ ရိုးရိုးသားသား ပျက်ကျကြတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့လေ။ စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ ကျွန်မတို့နဲ့ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းလို့ ကူငွေတောင်ထည့်ခဲ့ရသေးတယ်။ မနက်ဖြန်အသုဘချမယ်တဲ့ ကျွန်မသွားတောင်သွားနိုင်ပါ

မလားမသိဘူး”

“မင်းတို့ ဆွေမျိုးထဲကဆိုတော့ ကိုယ်များသိနေမလား”

“မောင်လား . . .”

“အိုး . . . ဟုတ်တာပေါ့။ သူ့ကို မောင်ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့။ ကြည့်စမ်း . . . ကျွန်မမေ့တော့မလို့။ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာတောင် သူ့လာနေသွားဖူးသေးတယ်လေ”

“ဒါဖြင့် . . . ဟို . . .”

“ဟုတ်တယ်။ စာမေးပွဲလာဖြေတဲ့ ကောင်မလေးလေ မြလေးနွယ်ကိုပြောတာ”

“ဘာ”

တအံ့တဩတုန်လှုပ်ကာ ကြက်သေသေသွားသည့် မောင်မျက်နှာကိုမြင်ရတာ သူမအတွက် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ဒရင်းဘက်ပေါ်လှဲနေရာမှ အိပ်မက်မက် နေသူတစ်ယောက်ပမာ . . . ဤယောင်ကတန်းဆတ်ခနဲထိုင် ရင်း အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့် မောင်အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေ လေသည်။

ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး မောင် . . .

ဟု အသံမဲ့စွာ သူမတီးတိုးရေရွတ်နေစဉ်မှာပင် မောင် မျက်ဝန်းတို့က ခြံတံခါးဝဆီသို့ ရွှေ့လျားရောက်ရှိသွားကြပြီ။

ရုတ်တရက် ပြုံးကျယ်သွားကြလေသည်။ မောင်ကြည့်ရာသို့ သူမ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မောင်ရီဖြိုးဖျအားနည်းလှသော အလင်း ရောင်အောက် ခြံတံခါးဝ၌ . . .

သူမလက်ဆောင်ပေးခဲ့ဖူးသော သားမွေးတုအနက် ရောင်အနွေးထည်လေးကိုဝတ်ဆင်လျက် ဆံပင်ပျော့ပျော့များက ကျောပေါ်မှာဖားလျားကျလျက်၊ ခြံတံခါးသံပန်းကို ကိုင်ကာ အိမ်ထဲသို့လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုနေသော မြလေးနွယ်။

၎င်း၏ လက်ဖြော့ဖြော့မှိုန်မှိုန်အကြည့်တို့က အိမ်ခြံ ဝန်းတစ်လျှောက်ရွှေ့လျားနေခဲ့ပြီးမှ ဝရံတာဆီသို့ မြင့်တက် ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဝရံတာထက်မှသူမတို့ကို အတွေ့မှာ တော့ အနည်းငယ်မျက်နှာပျက်သွားပြီး မျက်လွှာချကာ ခြံတံခါး ရွှေ့မှ ဖြည်းညှင်းစွာ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

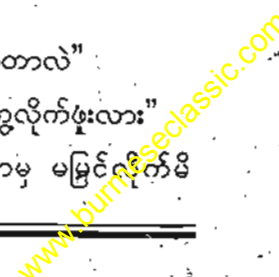
“ဟို . . . ဟိုမှာ”

မောင်အသံက အလန့်တကြားနိုင်စွာ ခပ်စူးစူးထွက် ပေါ်လာသဖြင့် သူမလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မောင်မျက်ဝန်းတို့က စိုးရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ပြုကျယ်နေကြသည်။

“ဘာလဲဟင် . . . မောင် ဘာပြောတာလဲ”

“ဟိုမှာလေ ခြံတံခါးဝမှာ မင်းမတွေ့လိုက်ဖူးလား”

“ဘာလဲမောင်ရဲ့ ကျွန်မလည်းဘာမှ မမြင်ရဘူးနော်”

ပါလား”

“ဘုရား . . . ဘုရား”

လက်ဝဲဘက်ရင်အုံကို လက်ဖြင့်ဖိရင်း မောင့်မျက်နှာကရှုံ့မဲ့ကာ ပြာနွမ်း၍လာလေသည်။

“မောင် . . . မောင် . . . ဘာဖြစ်တာလဲဟင် ”

“ဆရာ . . ဆရာဝန် . . . ခေါ်ပါ ”

မောင့်အသံတိုးတိုးညှင်းပျောက်ကွယ်ကာ ရှေ့သို့ငိုက်ကျလာသဖြင့် သူမအလျင်အမြန်ပွေ့ချီလိုက်ရသည် ။ မောင်နှလုံးခုန်သံကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်တော့ လုံးဝမရပ်တန့်သေးဘဲ အနည်းငယ်ဆက်လက်လှုပ်ရှားနေဆဲဖြစ်သည်။ မောင့်ခန္ဓာကိုယ်ကိုဖရမ်းဘက်ပေါ်သို့ အသာအယာပြန်လှဲပေးလိုက်ပြီး ဖုန်းဆက်ရန် သူမအိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

မိသားစု ဆရာဝန်အား ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီးချိန်မှာတော့ အတန်ငယ် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားလေသည်။ ထိုအချိန်မှာ အရိပ်တစ်ခုကျလာသဖြင့် သူမခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်တော့ အနက်ရောင်အနွေးထည်ကလေးနှင့် မြလေးနွယ် . .

“မင်းဘာဖြစ်လို့နောက်ကျနေတာလဲ”

“ကျွန်မ စောစောကလာပါသေးတယ် မမတို့နှစ်ယောက် ဝရံတာမှာစကားပြောနေတာတွေ့လို့ ပြန်လှည့် သွား

တာ။ မမပဲစကားပြောနေတာတွေ့ရင် မနှောင့်ယှက်ဘဲ ပြန်လှည့်သွားရမယ်ဆိုလို့ . . . ”

“တို့ အဲဒီလိုပြောခဲ့မိလို့လား။ အင်း . . . ထားပါလေ။ လောလောဆယ် မင်းရဲ့ ဦးကို အပေါ်မှာ သွားတွေ့လိုက်အုံး သူကောင်းကောင်းနေမကောင်းဘူး”

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ ”

မိန်းကလေးခမြာ ၎င်း၏ စိုးရိမ်မှုကို မဖုံးကွယ်နိုင်ရှာပါ။ သူမလျော့ရဲရဲပြုံးရင်း မိန်းကလေးကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“တို့နှစ်ယောက်စကားပြောနေရင်း တို့ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုကို ပြောပြလိုက်မိတယ်လေ . . . ”

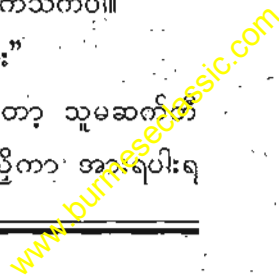
“အဲဒီမှာ . . . သူ ရုတ်တရက်နေမကောင်းဖြစ်သွားတော့တာပဲ”

“ဒါဖြင့် မမ ဦးကိုပြောပြလိုက်ပြီပေါ့”

ဘာလဲမင်းကို ဒုတိယဇနီးအဖြစ်လက်ထပ်ပြီး ဒီအိမ်မှာ ခေါ်ထားဖို့ကိစ္စလား . . . ။ ဟင့်အင်း အဲဒီအထိတောင် ပြောချိန် မရခဲ့ပါဘူး တို့ပြောပြခဲ့တာက တို့ရဲ့ဆန္ဒသက်သက်ပါ။

“ကဲ . . မင်းအပေါ်တက်လိုက်အုံး”

မိန်းကလေးထွက်ခွာသွားချိန်မှာတော့ သူမဆက်တိုက်မှာဝင်ထိုင်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုမီးညှိကာ အားရပါးရ

ဖွာရှိုက်လိုက်မိသည်။ စောစောတုံးက အချိန်အထိတော့ မောင့်ရဲ့
နှလုံးခုန်ခြင်း မရပ်ဆိုင်းသေးဘဲ အားနည်းမိန့်ဖြော့စွာဆက်လက်
လှုပ်ရှားနေဆဲပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မောင်သတိပြန်ရလို့ မောင့်ဘေး
မှာ သူကသေပြီလို့ ယုံကြည်နေတဲ့မြလေးနွယ်ကိုတွေ့လိုက်
ရင်ဖြင့် . . . ။

f f f

(ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးသော နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှ ဇာတ်ကွက်တစ်ခု
အား ဆင့်ပွားခံစားပါသည်။)

အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်ရဲ့

အဆင်မပြေတဲ့ဆရာရဲ့

လောကခံရဲ့

တိုက်ခိုက်မှုတွေဟာ သူ့မျက်ဝန်းထဲက

အကြည့်ဓာတ်ကိုရော၊

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က

ရုပ်ပုံတွေထွေတိုက်

မှေးမှိန်စေခဲ့ပြီး ဖြစ်နေမှာပါ။

Data File No. 4

အိပ်မက်တွေကိုမြို့ချထားတဲ့ ကောင်ကင်

သူရောက်လာတော့ . . . ကျွန်တော့်ရေးလက်စ ဝတ္ထုထဲ
က ဇာတ်လိုက်ကောင်မလေးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ခြံကျယ်ကျယ်နဲ့
တိုက်ကြီးကြီးတစ်လုံးကို အပူတပြင်းလိုက်လံ ရှာဖွေနေချိန်ပါ။

တကယ်တော့ ကောင်မလေးလက်ရှိနေထိုင်တဲ့ လုံးချင်း
တိုက်က သိပ်မသေးလှသလို ကျွန်တော့်အိမ်ကလည်း သိပ်မကျဉ်း
လှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါတွေထက်နှစ်ဆကျယ်ဝန်းတဲ့ခြံနဲ့
တိုက်ကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါ နှစ်ဖက်

မိဘတွေကို ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ တစ်လှည့်စီ ခေါ်ထားချင်
လို့ပါပဲ။

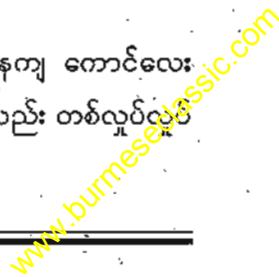
ကျွန်တော်ရောသူမပါ မိဘတွေကို ခင်တွယ်သူတွေ
အဖြစ် ဝတ္ထုရဲ့အစပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဖော်ပြထားခဲ့တယ်။
ဒါကြောင့်လည်း လက်ထပ်ခါနီး အိမ်လိုက်ရှာတဲ့အခန်းကို
ဆက်လက်ရေးဖြစ်ခဲ့တာပါ။

တကယ်လို့ သူသာရောက်ရှိမလာခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့
လိုချင်နေတဲ့ ခြံနဲ့တိုက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိတဲ့အထိ ဖော်ပြနိုင်မှာ
ဖြစ်ပေမယ့် . . . မထင်မှတ်ဘဲ သူရောက်လာတဲ့အတွက်
ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝတ္ထုရေးခြင်းအလုပ်ကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရတယ်။

တကယ်တော့ သူဟာ ကျွန်တော့်အိမ်ကိုတိုက်ရိုက်
ရောက်လာတာမဟုတ်ဘဲ နှစ်လမ်းကျော်က လက်ဘက်ရည်
ဆိုင်ကို ရောက်လာတာဖြစ်ပြီး သူရောက်နေကြောင်း ကွမ်းယာ
ဆိုင်က ကောင်လေးကို အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်တာပါ။

“အစ်ကို . . . လက်ဘက်ရည်ဆိုင်မှာ အစ်မရောက်
နေတယ်”

မုန့်ဖိုးယူပြီး အကြောင်းကြားပေးနေကျ ကောင်လေး
ရဲ့ စကားက စာရေးနေဆဲ ကျွန်တော့်ရင်ကိုလည်း တစ်လှုပ်လှုပ်
လှိုက်ဖို့လာစေတယ်။

တကယ်ဆိုဒီနေ့ဟာ . . . သူနဲ့ကျွန်တော်တွေဆုံဖို့ကြို
တင်ချိန်းဆိုထားတဲ့နေ့မဟုတ်ဘူး။ သူ . . . ဘာအတွက်များ
ရောက်လာတာပါလိမ့် . . . မမျှော်လင့်တဲ့ပြဿနာ တစ်ခုခုနဲ့
ကြုံတွေ့ရလို့များလား။ အတွေးနဲ့တင် ကျွန်တော်စိုးရိမ်ပူပန်
သွားမိတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သူရောက်နေပြီဆိုတော့ အမြန်ဆုံးသွား
တွေ့လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

လက်ထဲက ဘောလ်ပင်ကိုချ၊ ရေးလက်စတုမူတွေကို
သိမ်း၊ အဲဒီနောက် ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကောက်ဝတ်ပြီး သူရှိရာ
လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ဘက်ကို ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တယ်။

f f f

(၂)

မြေနီလမ်းကျဉ်းလေးထဲကနေ လမ်းမပေါ်ကို ချိုးကွေ့
ဘက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ လူရှင်းလှတဲ့ခြောက်ကပ်ကပ် လက်ဘက်
ညှည်ဆိုင်လေးက ကျွန်တော့်အမြင်အာရုံထဲကို တိုးဝင်ရောက်ရှိလာ
တယ်။ ဆိုင်အဝင်ဝ စားပွဲတစ်လုံးမှာတော့ တစ်ငုံနှစ်ငုံသာ
သောက်ရသေးတဲ့ အအေးပုလင်းကို ရွှေ့ချပြီး အဝေးကိုမျှော်ငေး
နေတဲ့သူကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ့ဘာတွေ များတွေးနေပါလိမ့်။

မြင်ကွင်းအနေအထားအရ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ကောက်
ကြောင်းကို ဘေးတိုက်ခပ်စောင်းစောင်းအတိုင်း ကျွန်တော်တွေ
မြင်နေရတယ်။ သူ . . . သိပ်ပိန်တာပဲ။ ပါးလေးတွေက ဝင်းဝါ

www.burmeseclassic.com

နုညက်နေဆဲဖြစ်ပေမယ့် အရင်ကလို မိမိ့ဖောင်းဖောင်းလေး မဟုတ်တော့မှန်း ကျွန်တော်သတိပြုလိုက်မိတယ်။

တကယ်တော့သူဟာ သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် . . . အပျိုတုံးကတော့ အတော့်ကို ကြည့်ကောင်းခဲ့တာအမှန်ပါ။ ခါးလည်ထိအောင် ရှည်လျားသန်စွမ်းလှတဲ့ သူ့ဆံပင်တွေဟာ တစ်ချိန်တုံးက ကျွန်တော့် အိမ်မက်တွေကို ကမောက်ကမ ဖြစ်စေခဲ့ဖူးသလို ကျွန်တော့် ကဗျာတွေကိုလည်း ချိုမြိန်လှပေစေခဲ့ဖူးတယ်။

ညနေတိုင်ပြီဆိုရင် သူတို့လမ်းထဲသွားပြီး သူရိမယ် ဝရံတာမြင့်မြင့်ကြီးကို မော့မော့ကြည့်ခဲ့ရတာအမောပါပဲ။ သူ့ရဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေအပြင် ကျွန်တော့်ကို ညှို့ငင်ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့တဲ့ နောက်ထပ်အရာတစ်ခုကတော့ ကြည်လဲ့တောက်ပလွန်းတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံပါပဲ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေရဲ့ ကြည်လင်မှုကိုငေးမောရင်း တစ်ချိန်တုံးက ကျွန်တော်တအံ့တဩ အသက်ရှုမှားခဲ့ရဖူးတယ်။ ဘာအရိပ်အယောင် ဘာအငွေ့အသက်မှ ယှက်သန်းမစေတဲ့ ကြည်လင်မှုမျိုးကို သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကျွန်တော် ပထဆုံးတွေ့မြင်ခဲ့ဖူးတာပါ။ ခုတော့ သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းတွေဟာ အရင်ကလောက် မကြည်လင်နိုင်တော့ဘူး . . . ထင်ပါရဲ့။

အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်ရဲ့ အဆင်မပြေတဲ့ ဘဝနဲ့

လောကခံရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုတွေဟာ သူ့မျက်ဝန်းထဲက အကြည်ခါတ်တိုရော၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က နုပျိုလှပမှုတွေကိုပါ မွှေးမှိန်စေခဲ့ပြီးဖြစ်နေမှာပါ။

ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်ပြီး သူ့ရိုရာစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူ့ဖြတ်ခနဲမော့ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့် ကိုတွေ့တော့ ဝမ်းပန်းတသာပြုံးပြလေရဲ့။ ဒါပေမယ့် . . . သူ့ရဲ့အပြုံးနဲ့ သူ့အကြည့်တွေမှာ တောက်ပမှုတွေက လျော့ရဲရဲနိုင်လွန်းလှပါတယ်။ အနားရောက်လာတဲ့ စားပွဲထိုး လေးကို ကျွန်တော့်အတွက် ပေါ့ဆိမ့်တစ်ခွက်နဲ့ လန်ဒန်တစ်ပွဲ သူလှမ်းမှာလိုက်တယ်။

“အစ်ကိုသမီး ဒီနေ့ကျောင်းသွားရဲ့လား။”

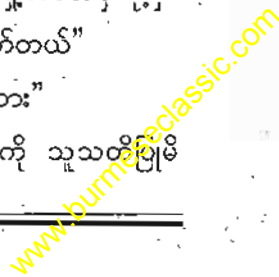
ကျွန်တော့်အတွက် ရေခဲခွက်ကြမ်းတစ်ခွက် ငှဲ့ပေးရင်း သူလှမ်းမေးတယ်။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့နွယ်ရယ်။ မသွားချင်ဘူးဆိုပြီး ကိုကျနေလို့ ကိုယ်နဲ့ သူ့အဖွားချော့မော့ပြီး လိုက်ပို့လိုက်ရ တယ်။ ဒါနဲ့ နွယ်သားလေးရော မူကြိုအပ်ဖြစ်လား။”

“တစ်နေ့ကပဲအပ်လိုက်ပြီ။ မူကြိုကရှေ့အပတ်မှ ပို့မှာလေ။ ဒီနေ့တော့ သူ့ဒေါ်လေးနဲ့ပဲ ထားခဲ့လိုက်တယ်။”

“နွယ်ညီမက ကလေးကိုဂရုစိုက်ရဲ့လား။”

ကျွန်တော့်စကားထဲက စိတ်မချသံကို သူ့သတိပြုမိ

သွားပုံပါပဲ။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းကို တွန့်ပြီးပြုံးရင်း . . .

ညီမလေးက ကလေးအဖေကိုသာကြည့်မရရင်နေမယ်၊ ကလေးကိုတော့ ချစ်ရှာပါတယ်အစ်ကိုရယ်လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ သားလေးတစ်ယောက်နဲ့နွယ်ရဲ့နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းမှုတွေက အဆင် မှပြေရဲ့လားလို့ ကျွန်တော်မေးလိုက်ချင်ပေမယ့် ချက်ချင်းပဲ မမေ့ ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီမေးခွန်းအစား တစ်ခြားသိချင်နေတာ တစ်ခုကိုပဲ ကျွန်တော် ပြောင်းမေးလိုက်တယ်။

“နွယ် . ကိုယ့်အိလာတာ အကြောင်းထူးတစ်ခုခုရှိလား ကိုယ်တို့ချင်းချိန်းမထားဘဲ ရုတ်တရက်ရောက်လာလို့မေးတာ”

“သူ့ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ခနဲသလိုမျိုး မချိုမချင် ပြုံးတယ်။ ပြီးမှ . . . ကျွန်တော့်ကို ပြန်မေးတယ် ဒီနေ့ ဘယ်နှစ် ရက်နေ့လဲ . . . တဲ့။ ဆယ်ရက်နေ့ပေါ့လို့ ကျွန်တော်ဖြေတော့ . .

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်ကော . . . တဲ့။”

မနက်ဖြန် ဆယ်တစ်ရက်နေ့လေ . . . လို့ လွတ်ခနဲ ဖြေပြီးမှ သူ့ရဲ့ဦးတည်ချက်ကို ကျွန်တော်ချက်ချင်းသဘောပေါက် သွားပြီး ကျွန်တော့်အပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိမှုအတွက် ရင်ထဲမှာနွေး ခနဲခံစားလိုက်ရတယ်။မနက်ဖြန်ဆယ်တစ်ရက်နေ့ဟာကျွန်တော့် ရဲ့သုံးဆယ့်ငါးနှစ်မြောက်မွေးနေ့ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော်

ကိုယ်တိုင် မေ့လျော့နေခဲ့မိပေမယ့် နွယ်ကတော့ မှတ်မှတ်သား သားရှိနေပုံပါ။

“နွယ်ထင်တယ် ကိုယ့်မွေးနေ့ ကိုယ်မေ့နေလိမ့်မယ် ဆိုတာ ဒါကြောင့်မို့ သတိပေးရအောင် နွယ်ရောက်လာတာ သိလား။ ပြီးတော့ မွေးနေ့လက်ဆောင်လည်းပေးချင်လို့”

သူ့ပေါင်ပေါ်ကအထုပ်တစ်ထုပ်ကိုလှမ်းပေးလို့ ဖွင့်ကြည့် လိုက်တော့ အသင့်ချုပ်ပြီးသား လုံချည်တစ်ထည် ဖြစ်နေတယ်။ အဆင်အသွေးက ကျွန်တော်ကြိုက်တတ်တဲ့ ရင့်ရင့်မိုင်းမိုင်း အဆင်မျိုးပါ။

“လက်ဆောင်တွေဘာတွေ တကူးတကပေးရလောက် အောင် သူ့စိမ်းတွေမှမဟုတ်ပဲ နွယ်ရယ် . . .”

“ဘာဆိုလဲ အစ်ကိုရဲ့ မွေးနေ့ဆိုတာ အမှတ်တရ တော့ ရှိစေချင်တာပေါ့။ ဘာလဲ အစ်ကိုကအားနာလို့လား။ ဒါဖြင့်လည်း နွယ်ကို လက်ဆောင်တစ်ခုခုပြန်ပေးလေ”

“နွယ် . . . ဘာလိုချင်လဲပြော”

“ကတိတွေ . . .”

“ဟိုး . . . အရင်တုံးက အစ်ကိုပေးဖူးတဲ့ ကတိတွေလေ။ အဲလိုကတိမျိုးတွေ နွယ်ပြန်လိုချင်တယ်”

သူ့စကားကကျွန်တော့်ရင်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထွပ်ခါ

သွားစေတယ်။ ကတိတွေ . . . တဲ့။

• မှတ်မှတ်ရရ သူနဲ့ကျွန်တော် သမီးရည်းစားဖြစ်ခဲ့တုံးက ကျွန်တော်သူ့ကို လွန်လွန်ကျူးကျူးကတိတွေပေးခဲ့ဘူးတယ် . . . ဆိုပါစို့ . . . နွယ် မွေးနေ့ကစပြီး ကျွန်တော်ဘီယာမသောက် တော့ဘူးဆိုတာမျိုး။ နွယ်ကလွဲပြီး တစ်ခြားမိန်းကလေးတွေကို မငမ်းတော့ဘူးဆိုတာမျိုး ဘယ်တုံးကမှမတည်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကတိမျိုး တွေပါ။

အဲဒီထဲက ဝမ်းနည်စရာကောင်းလောက်အောင် မှတ်မိ နေတဲ့ ကတိတစ်ခုကို ဖြတ်ခနဲသံတိရလိုက်မိတယ်။

“ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ပြီးရင် နွယ်နဲ့တူတဲ့ သမီးလေး ရယ် ကိုယ်နဲ့တူတဲ့သားလေးရယ် ကလေးနှစ်ယောက် မွေးမယ်ကွာ နွယ်ရယ်ကိုယ်ရယ် ကလေးနှစ်ယောက်ရယ် ပြီးတော့ နွယ်မိဘနဲ့ ကိုယ့်မိဘတွေနေဖို့ ခြံအကျယ်ကြီးနဲ့ အိမ်အကြီးကြီးတစ်လုံးဝယ် မယ်။ အဲဒီခြံထဲမှာ ကလေးတွေကူးဖို့ရေကူးကန်တစ်ခုရယ်။ နွယ်နဲ့ ကိုယ် ညနေတိုင်းလမ်းလျှောက်ဖို့ ပန်းခြံတစ်ခုရယ် ပါစေရမယ်”

“သိပ်မကြီးကျယ်လွန်းဘူးလား အစ်ကိုရယ်”

“အို . . . ကြီးကျယ်စမ်းပါစေ၊ ကိုယ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား မှာပေါ့ . . . နွယ်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ ဒါပေမယ့် နွယ်က သိပ်ခမ်းခမ်းနားနား

ကြီးမနေတတ်လို့ပါ။ နည်းနည်းတော့လျှော့ပါအုံး အစ်ကိုရယ်”

“အို . . . မလျှော့နိုင်ဘူးကွာ”

အဲဒီတုံးကတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးအိပ်မက် တိုက်စီနဲ့ တကယ့်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပျော်ရွှင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ချိန်မှာတော့ကျွန်တော့်ရဲ့ကတိဟာလက်တွေ့ဘဝနဲ့ဘယ်လောက် များဝေးကွာလှိုက်ပါသလဲ။

“အစ်ကို . . . ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

ငေးငိုင်ငြိမ်သက်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရင်း အားမလို အားမရနဲ့ သူလှမ်းမေးတယ်။

“ဪ . . . နွယ်ကို ဘယ်လိုကတိမျိုးပေးရင် ကောင်း မလဲ စဉ်းစားနေတာပါ”

“ဒါများ အစ်ကိုရယ် ခက်ခက်ခဲခဲလုပ်လို့”

သူ့ကျွန်တော့်ကို ခပ်ငေးငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်း တစ်ချက်ချတယ် ပြီးမှခေါင်းငုံ့ပြီး တစ်လုံးချင်းအဖြေပေးတာ “နွယ်နဲ့ အစ်ကို မြန်မြန်နီးအောင်ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ ကတိမျိုး ပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် ပင့်သက်တစ်ခုကို ကျွန်တော် အမော တကောရှိုက်သွင်းလိုက်မိတယ်။

f f f

(၃)

သူ့ကို ခြောက်ဆယ့်တစ်ဘက်စိကားပေါ်တင်ပေးလိုက်ပြီး ဖြစ်ပေမယ့် အိမ်ပြန်သေးတဲ့ ကားဂိတ်မှာဆက်ထိုင်နေမိတယ်။ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်တန်းကျောင်းသူသမီးလေးကို ကျောင်းဝင်ကြိုသွားချင်လို့ အချိန်ဖြုန်းတဲ့ သဘောနဲ့ ရပ်နေမိတာပါ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်ကို ဦးတည်လာတဲ့ စကားသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတယ်။

“နောင်ကြီးတို့နှစ်ယောက်ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အတော်ချစ်ကြပုံပဲ”

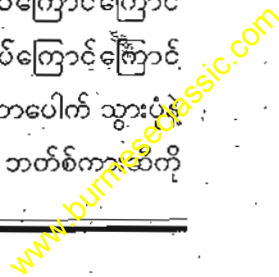
အသံလာရာကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စောစောကလက်ဘက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ ထိုင်တိုင်း ကြာခဏဆိုဖြစ်လို့မျက်မှန်းတန်းမိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အခုလည်း နွယ်ကို ဘတ်စ်ကား ပေါ်တင်ပေးတာ အဲဒီလူက အစအဆုံးမြင်တွေ့သွားပုံပါပဲ။

ကျွန်တော့်အနားလျှောက်လာရင်း လန်ဒန်စီးကုရက်ဇူးကိုထုတ်ပြီး တစ်လိပ်ကမ်းပေးလို့ လူမှုရေးအရ လှမ်းယူလိုက်ရတယ်။

“ကျွန်တော် နောင်ကြီးတို့နှစ်ယောက်ကို သတိထားမိနေတာကြာပြီဗျ။ နောင်ကြီးနဲ့ နောင်ကြီးရဲ့အမျိုးသမီးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ကအားကျနေတာ။ အသက်တွေလည်း ငယ်မှမငယ်ကြတော့ဘဲဗျ။ ဘာဖြစ်လို့ မယူကြသေးတာလဲ။ အဲ... ဘာကြောင့် လက်ထပ်ကြသေးတာလဲလို့မေးတာပါ”

“သူ့ရော ကျွန်တော်ပါ လက်ထပ်ပြီးသားပါ”

စီးကုရက်ကို မီးညှိရင်း ကျွန်တော်ပြောလိုက်တော့ စောစောကလူက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ခပ်ကြောင်ကြောင်လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကိုခပ်ကြောင်ကြောင်လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောပေါက် သွားပုံနဲ့ “ဆောရီးဗျာ” လို့ ရေရွတ်ရင်း ထိုးဆိုက်လာတဲ့ ဘတ်စ်ကားသံကို

ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခွာသွားတယ်။

ကြည့်ရတာဖြင့် ကျွန်တော်စကားအပေါ်မှာ အဓိပ္ပါယ်ကောက်လွဲသွားပုံပါပဲ။ လှမ်းခေါ်ပြီးရှင်းပြလို့ရပေမယ့်၊ ခုလောလောဆယ် ရှင်းချင်စိတ်မရှိလို့ ကျွန်တော် အသာပဲ ငြိမ်နေလိုက်တယ်။

နွယ်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနှစ်နှစ်လောက်ကတည်းက လက်ထပ်ထားခဲ့ကြတဲ့ လင်မယားတွေ မှန်းသာသိရင် စောစောကလူ အခုထက်ပိုပြီး အံ့ဩသွားနိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီကိစ္စကိုမအံ့ဩဘူးဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဝေးကွာသွားကြရတဲ့ အကြောင်းရင်းကိုသိရင်တော့အံ့ဩမှာ အသေအချာပါပဲ။

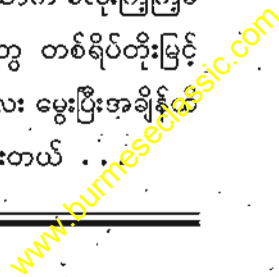
ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုတော့ ပထမဦးဆုံးရင်ဆိုင်ရတဲ့ ပြဿနာက လက်ထပ်ပြီးရင် ဘယ်မှာနေကြမလဲဆိုတာပါ။ ကျွန်တော်အိမ်က ကျဉ်းတဲ့အပြင် မိသားစုကလည်း များလှတာမို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကပ်နေနိုင်လောက် အောင်အခွင့်အရေးမရခဲ့ပါဘူး။ သူ့နေတဲ့ သူ့အစ်မတိုက်ခန်းက အတော်အသင့်ကျယ်ဝန်းပေမယ့် အဆင်မပြေတာတစ်ခုက သူ့ဆွေမို့တွေရဲ့ ကျွန်တော်အပေါ် သဘောထားပါ။ သူ့ဆွေမျိုးတွေက သူနဲ့ကျွန်တော် လက်ထပ်မှာကို မကန့်ကွက်ပေမယ့် လှိုက်လှိုက်

လှဲလှဲသဘောတူတာမျိုးတော့လည်း မရှိကြဘူး။

ပြောရရင်တော့ မဖြစ်သစ်ကျယ်စာရေးဆရာ ကျွန်တော်အပေါ် အထင်သေးပုံပါ။ တက္ကသိုလ်တတ်နေတဲ့ ညီမတစ်ယောက်ဆိုရင်ဘယ်ဘဝကရေစက်လည်း မပြောတတ်ဘူး လမ်းတွေရင် မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ တစ်ဘက်လှည့် သွားတတ်သလို ဖုန်းဆက်လို့ ကျွန်တော် အသံကြားရင်လည်း ဝှပ်ခနဲဖုန်းချပစ်တတ်ပါတယ်။ ကလေးမရဲ့ မောက်မမှုကို တွေ့မြင်နေလျက်နဲ့ ဘယ်သူမှ ဝင်မဆုံးမကတည်းက သူ့ ဆွေမျိုးတွေရဲ့သဘောထားကို ကျွန်တော်နှစ်ယောက်စလုံး ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ နှစ်ဘက်အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ ကူညီ ဖေးမမှုကို မမျှော်လင့်နိုင်မှန်းသေချာသွားချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ်ပြီး အိပ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေး တစ်ခန်းငှားလို့ ဘဝကိုကိုယ်ထူ ကိုယ်ထ စတင်လိုက်ကြတယ်။

အိမ်ထောင်ဦးကာလရဲ့ အစောပိုင်းနှစ်တွေမှာ အခက်အခဲအတော်များများကြုံတွေ့ခဲ့ပေမယ့် နှစ်ယောက် စလုံးကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ အိမ်ငှားခ နှစ်ချုပ်စရိတ်တွေ တစ်ရိပ်တိုးမြင့်လာလို့ အသက်ရှူကြပ်ခဲ့ရပေမယ့် သမီးဦးလေး မွေးပြီးအချိန်ထိ အသက်ရှူမရပ်အောင် တောင်ခံနိုင်ခဲ့ပါသေးတယ်

ဒါပေမယ့် . . . ဒုတိယမြောက်သားလေးမွေးလာ
ချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြီးတောင့်မခံနိုင်တော့ဘူး။

ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ နို့မှုန့်စရိတ်၊ ကျန်းမာရေး စရိတ်
တွေက အိမ်ဆက်ငှားဖို့စုဆောင်းထားတဲ့ငွေတွေကို အခိုးအငွေ
တွေ အဖြစ်ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့တယ်။ အဲဒီ နောက်တော့
ကျွန်တော်တို့တစ်စုံတစ်ရာကို ပြတ်ပြတ် သားသားဆုံးဖြတ်ရ
ပါတော့တယ်။ မှတ်မှတ်ရရ သားလေး နှစ်နှစ်ပြည့်ဖို့ နှစ်လအလို
ညမှာပါ။

“အစ်ကို . . . ဘယ်လို စဉ်းစားထားလဲဟင်”

စိုးရွဲ့အားငယ်မှုကြောင့် အဲဒီညက သူ့အသံတွေဟာ
သိသိသာသာကို တုန်ခါနေခဲ့တယ်။ ခုလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့
ကြုံလာရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာကို အစောကြီးကတည်း က
စဉ်းစားထားပြီးဖြစ်ပေမယ့် ဖွင့်ပြောဖို့ကိုတော့ ကျွန်တော့် နှုတ်က
ဆွံ့အမိတယ်။

“ပြောပါအုံး အစ်ကိုရဲ့၊ နွယ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ
. . . ဟင်”

အားကိုးတကြီးနဲ့ တတွတ်တွတ်မေးနေတဲ့သူ နောက်ဆုံး
တော့ အားနာနာနဲ့ပဲ ကျွန်တော် အဖြေပေးလိုက်တယ်။

“နွယ်နဲ့ ကိုယ်ခဏတဖြုတ်ခွဲနေကြတာပေါ့”

“ရှင်”

“နွယ်က သားလေးကိုခေါ်ပြီး နွယ်အစ်မဆီမှာ ခဏ
သွားနေလေ။ ကိုယ်ကတော့ သမီးလေးနဲ့ အမေတို့အိမ်မှာသွား
နေမယ် သမီးလေးက ဒီနှစ်ကျောင်းစတင်မှာဆိုတော့ ကိုယ်
ခေါ်ထားမှအဆင်ပြေမှာ နွယ်ရဲ့”

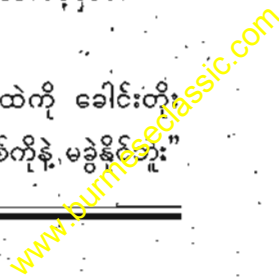
ကျွန်တော့်အသံတွေက အေးဆေးတည်ငြိမ်နေလို့ ကိုယ့်
ကိုတောင် အံ့ဩရပါသေးတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီ စကားကို
ပြောနိုင်ဖို့ အိမ်ထောင်ဦးစီးယောက်ျားတစ်ယောက် ရဲ့မာနကို
တစ်စစီဖြစ်အောင်ချနင်းလိုက်ရတာပါ။

“ကောင်းပါ့မလား၊ အစ်ကိုရယ် လူကဲ့ရဲ့စရာများ
ဖြစ်နေမလား”

“အခိုက်အတန့်ပါ နွယ်ရဲ့။ အိမ်ငှားနိုင်လောက်အောင်
အခြေအနေကောင်းတဲ့အခါကျတော့ စုစုစည်းစည်း ပြန်နေကြ
တာပေါ့။ နွယ်အစ်မတွေကဲ့ရဲ့မှာစိုးရင် စိတ်သဘော ထားချင်းမ
တိုက်ဆိုင်လို့ ခဏခွဲနေတာလို့ပြောပေါ့။ နွယ်တို့ သားအမိရဲ့စား
စရိတ်နဲ့ အသုံးစရိတ်အတွက် ကိုယ်လစဉ်ထောက်ပံ့မှာပါ”

“အစ်ကိုရယ် . . .”

အဲဒီညက နွယ် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲကို ခေါင်းတီး
ဝင်ရင်း ငိုကြွေးပါတယ်။ ပြီးတော့ . . . “အစ်ကိုနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး”

လို့လည်းတတွတ်တွတ်ရေရွတ်လေရဲ့။ သူ့ မခွဲနိုင်သလို ကျွန်တော်
လည်း မခွဲချင်ပေမယ့် . . . ကံကြမ္မာကတော့ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်ကို ခွဲသွားခဲ့ပါပြီ။

f f f

(၄)

သမီးလေးကို ကျောင်းကြိုပြီး အိမ်ပြန်လာတော့
သုံးစုံအတိုင်း သမီးကမေးနေကျမေးခွန်းကိုမေးတယ်။

“မေမေ ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲဟင်” . . . တဲ့။

ကျွန်တော်လည်း ဖြေနေကျအတိုင်း “မနက်ဖြန်” လို့
အဖြေပေးလိုက်တယ်။

အိမ်ရောက်တော့ သမီးကို သူ့အဖွားလက်အပ်ပြီး ရေး
လက်စဝတ္ထုကို အမြန်ဆုံးပြီးအောင်ရေးပါတော့တယ်။ ဒီဝတ္ထုပြီး
တဲ့အခါ ခြံကျယ်ကျယ်နဲ့ အိမ်ကြီးကြီးတစ်လုံး မဝယ်နိုင်တောင်

www.burmeseclassic.com

အိမ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးတစ်ခန်းငှားနိုင် ကောင်းရဲ့ဆိုတဲ့
မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပါ။

ဝတ္ထုထဲမှာ ဇာတ်လိုက်ကောင်မလေးနွယ်နဲ့ ဇာတ်
ကောင်ကျွန်တော်တို့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာလက်ထပ်လိုက်
ကြပါတယ်။ လက်ထပ်ပွဲမှာ နှစ်ဘက်မိဘတွေက တိုက်တစ်လုံး
ကားတစ်စီးစီ လက်ဖွဲ့ကြပါသတဲ့...။

f f f

ထိုနေ့မှစ၍ ...

ဖုန်းနီနီလေးတစ်လုံးမှတစ်ဆင့်

သူမတို့နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။

ရယ်စရာမပါဘဲ ရယ်မောရသည့်စကားတွေပြောရင်း

ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ပြုပြင်ဆင်ဆင်ရင်း

အိပ်ရေးပျက်ရင်ခုန်ရင်းနှင်ဝင်

သူမတို့နှစ်ယောက်

ဇာတ်ကမ်းစဉ်ခြင်းဖြစ်သည်။

Data File No. 5

လိပ်ဖြာ

တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို နှုတ်ခမ်းနှင့်ထိလုနီးပါး
ဘိုးကပ်ထား၏။ ကြိမ်ခုံပုပုလေးပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်ကာ
ဘံတောင်ဆစ်များကို ဒူးပေါ်အားပြု၍ ခေါင်းငုံ့ထားသော
ကြောင့် ဝေဝဲကျနေသည့် ဆံပင်ရှည်ရှည်များက မျက်နှာတစ်ခြမ်း
ကို ဖုံးကွယ်ထားသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် ခပ်တိုးတိုးရယ်မောလိုက်သည်မှ
အပ များသောအားဖြင့် တစ်ဖက်မှပြောသည့် စကားကိုသာ
“အင်း” လိုက်၍နားထောင်နေပုံရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ခုခုကို

www.burmeseclassic.com

ခပ်သွက်သွက်ပြန်ပြောတတ်၏။ သို့သော်အသံမှာ တိုးညှင်းလှသောကြောင့် အားစိုက်၍ နားထောင်သော်လည်း ဘာမှမကြားရပေ။

ပန်းနှစ်ဖက်ကိုကျ၍ ဖုန်းအနီလေးနှင့် ခပ်တိုးတိုးစကားပြောနေသော ညီမလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူမ၏ ညီမလေးသည် နားထောင်ခွက်ထဲမှ ထွက်ပေါ်နေမည့် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ စကားသံမှလွဲလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မေ့လျော့ထားပုံရလေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးများ ခါယမ်းသွားသည်အထိ တသိမ့်သိမ့်ရယ်မောရင်း ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်၏ စကားသံတွင် နစ်မြောနေ၏။

“အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်က ဘယ်သူများပါလိမ့်”

သိချင်စိတ်က သူမ၏ ရင်တွင်း၌ တငွေငွေ အံ့ဖွဲနေ၏။ အရာရာတို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားတတ်တဲ့ ညီမလေးကို ဒီလောက်ထိ ဆွဲဆောင်နိုင်တာဟာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ ညီမလေး၏ သူငယ်ချင်းတွေအမည်ကို သူမလျှောက်ရွတ်ကြည့်မိသည်။ ပုလဲ၊ ပူစူးမ၊ မာလာတင်၊ ယမုံသူ၊ ဟင့်အင်း . . . တစ်ယောက်မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူမသိတဲ့ လူတွေထဲကတော့ တစ်ယောက်မှ မဟုတ်နိုင်ပါ။

ဒါဆိုရင် ဘယ်သူလဲ၊ ညီမလေးနဲ့ တွတ်ထိုးပြီး စကား

ပြောနေတဲ့ အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ရုတ်တရက် သူမရင်ထဲသို့ သံသယတစ်ခုလှစ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာ၏။ ဟင့်အင်း . . . မဖြစ်နိုင်ဘူးလေဟု ဖြေဖျောက်ကာ တွေးနေရင်းမှာပင်၊ သံသယ၏ အတိုင်းအဆက ထုထည်ပမာဏ ကြီးမားလာလေသည်။

ဘုရား . . . ဘုရား . . . မဟုတ်ပါစေနဲ့။ တစ်ဆိတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပြီး မဟုတ်လိုက်ပါစေနဲ့။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်၍ ဆုတောင်းနေစဉ်မှာပင် ဘစ်ချိန်တုန်းက စကားပြောကောင်းသည့် ကောင်လေး တစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲသတိရလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ်က . . .

f f f

ထိုစဉ်ကသူမလည်း ညီမလေးလိုပင် အဖြူအစိမ်းနှင့် ဆယ်တန်းကျောင်းသူလေးဖြစ်ခဲ့၏။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာပါတတ်သည့် “အချစ်” ဟူသော ဝေါဟာရကိုကြားတိုင်း လှုပ်ခနဲရင်ဖိုသွားတတ်သည့် ရွှေရင်သိမ်းသစ်စအရွယ်၊ ပြီးတော့ ရည်စားထားကြည့်ချင်သည့် ရူးမိုက်သောစိတ်ကူးတို့ဖြင့် ရင်ခုန်တတ်စအချိန်။

ထိုအချိန်မှာ သူ့ကိုစတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ညနေကျောင်းဆင်းချိန်တိုင်း သူမတို့လမ်းထိပ် အုတ်ခုံလေးမှာထိုင်ပြီး ကျောင်းပြန်တဲ့သူမကို ငေးကြည့်တတ်တဲ့ အသားညိုညို၊ အရပ်

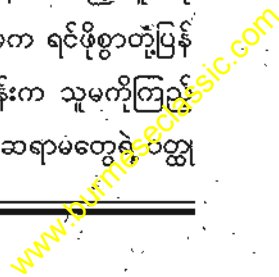
(၂)

ရှည်ရှည် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့မိခြင်းသည် သူမဘဝအတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ညီမလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမ၏ ညီမလေးသည် ဖုန်းခွက်ကိုကိုင်ထားရင်းမှ တသိမ့်သိမ့်ရယ်မောနေပြန်သည်။ တယ်လီဖုန်းထဲမှ ထွက်ပေါ်နေသည့် အသံလေးတစ်သံကို ပတ်ဝန်းကျင်ရှိအရာအားလုံးထက် တန်ဖိုးထားစွာ ဂရုတစိုက်နားထောင်နေသည့် ညီမလေးကိုကြည့်၍ သူမတုန်းကလိုပါပဲလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။

သူမတုန်းကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ တယ်လီဖုန်းထဲမှ စကားသံချိုချိုတွေကို အမြတ်တနိုးတန်ဖိုးထားခဲ့ဖူး၏။ တစ်ရက်လောက် သူမဖုန်းမဆက်လျှင်ပင် သူမမှာမနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းမဆက်တာပါလိမ့်ဟုတွေးရင်း စိတ်ပူပန်ခဲ့ရသည်။ ဒါပေမယ့် ကြာခဲ့ပါပြီလေ။ အတော့်ကိုကြာခဲ့ပြီ။ မရှိဘူးဆိုရင်တောင် အနည်းဆုံးခြောက်နှစ်၊ ခုနှစ်နှစ်လောက်တော့ ရှိလောက်ရောပေါ့။

သည်တုန်းက ညနေတိုင်း ကျောင်းပြန်လာသည့် သူမကို ငေးကြည့်ရင်း သူ့အကြည့်တွေကိုလည်း သူမက ရင်ဖိုစွာတုံ့ပြန်ရင်းနှင့်ပင် ဇာတ်လမ်းစခဲ့ကြသည်။ အဲဒီတုန်းက သူမကိုကြည့်သော သူ့အကြည့်တွေက သူမကြိုက်တဲ့စာရေးဆရာမတွေရဲ့ ဝတ္ထု

'ထဲက ဇာတ်လိုက်ရဲ့အကြည့်မျိုး။ ဘာတဲ့ “ညိုယူနိုင်စွမ်းသော” ဆိုလား။ အဲလိုအကြည့်မျိုးနှင့် သူမကို ငေးကြည့်ခဲ့၏။ သည်တုန်းက သူ၏စူးရှသော အကြည့်များကြောင့်ခြေလှမ်းတို့ မှားယွင်းသည်အထိပင် ဖြစ်ခဲ့ရဖူးသည်။

သို့သော် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အမြဲပါနေကုမမကြီးကြောင့် သူမတို့ဇာတ်လမ်းက ထိုမျှနှင့်ပင်ရပ်တန့်နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မမကြီးသည် (ယခုညီမလေးကို သူမ အုပ်ထိန်းသလိုပင်) ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်အုပ်ထိန်းခဲ့၏။ သွားလျှင်လည်း မမကြီးကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ အခြားတစ်ယောက်ဖြစ်စေ အဖော်လိုက်ပါတတ်မြဲဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ညနေတိုင်း မျက်လုံးနှင့် ရင်ဖိုစေရုံမှလွဲ၍ သူ့ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ တကယ်တော့ သူမတို့ဇာတ်လမ်းသည် ထိုမျှလောက်နှင့်ပင် ပြီးဆုံးသွားဖို့ကောင်းပါသည်။

သို့သော် . . . ကံကြမ္မာသည် ဆိုးဝါးစွာပင် သူ့ဘက်သို့ မျက်နှာ လိုက်ခဲ့၏။ ပြီးတော့ သူမအတွက် ကံဆိုးသောအကြောင်းတစ်ချက်ကလည်း အသေအချာကိုရှိနေခဲ့သည်။

ယင်းမှာ သူမတို့အိမ်၌ တယ်လီဖုန်းနီလေးတစ်လုံးရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

f f f

(၃)

စူးရှကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော ဖုန်းသံကြောင့် သူမ လန့်သွားမိသေးသည်။ ဖုန်းခွက်ကိုမယူ၍ “ဟယ်လို” လို့ ထူးမိစဉ်မှာပင် “ဝေးဝေးလား” ဟူသော ယောက်ျားသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတော့ အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာဖြင့် . . .

“ဘယ်သူလဲ” ဟူသော မေးခွန်းကို အလောတကြီး နိုင်လှစွာပြန်မေးခဲ့မိသည်။ ဖုန်းထဲမှအသံက ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ တိုးတိုးလေးအဖြေပေးသည်။

“တို့ပါ . . . အုတ်ခုံပေါ်ကလူလေတဲ့ . . .”

“အို . . .”

ရင်တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်သွားသလားဟုပင် ထင်လိုက်မိသည်။ ကြောက်လိုက်တာလေ။ ရင်ထဲမှာတလှုပ်လှုပ်ဖုန်းကိုင်ထားတဲ့ လက်တွေ့ကလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်လို့၊ လူကြီးတွေပြောပြောနေကြတဲ့ “အချစ်” ဆိုတာဟာ ဒါပဲထင်ပါရဲ့။ သည်တုန်းကသည်လိုပင် ရူးမိုက်စွာသူမတွေ့ခဲ့မိသည်။

အဲဒီတုန်းက သူမဘာတွေဆက်ပြောနေခဲ့သည်ကိုပင် သူမမမှတ်မိတော့။

“ဒါပဲနော် . . . ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

ဆိုသည်စကားတွေကိုတော့ ငါးခါလား ခြောက်ခါလား မသိ သူမပြန်ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဖုန်းအဆက်အသွယ် ပြတ်သွားစေချင်လျှင် ဖုန်းခွက်ကို ပြန်တင်လိုက်ရမည်ဟူသည့် အလွန်လွယ်ကူသောကိစ္စလေးကိုတော့ သူမသိလျက်နှင့် လုံးလုံးလျားလျားကို မေ့လျော့နေခဲ့သည်။ “အရာအားလုံးကို မေ့လျော့သွားစေတာဟာ အချစ်ပဲထင်ပါရဲ့။”

ထို့နေ့က သူဖုန်းချသွားပြီးနောက်မှာတော့ တလှုပ်လှုပ်ခုန်နေသော ရင်အစုံနှင့်အတူ အိပ်ရာပေါ်သို့ သွားကာ ပစ်လွဲချလိုက်သည်။

သူ . . . ဘာတွေများပြောသွားပါလိမ့်၊ ဝေးဝေးကို

ချစ်တယ် . . . ဆိုတဲ့စကားများ သူပြောခဲ့သေးလား။ ပြောခဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့ . . .။

ဟုတ်တယ် . . .

သူပြောခဲ့မှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီစကားကိုတော့ သူပြောခဲ့ရမယ်။ ရင်ဖိုစွာဖြင့် သူမလျှောက်တွေးနေခဲ့မိသည်။ ထိုနေ့က သူမ စာမကျက်ဖြစ်ခဲ့။ ပြီးတော့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူမဘဝမှာမဖြစ်ဘူးသောကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ လက်ဖက်သုတ်မစားဘဲနှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

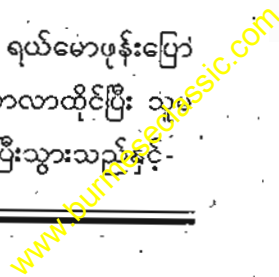
ထိုနေ့မှစ၍ ဖုန်းနီနီလေးတစ်လုံးမှတစ်ဆင့် သူမတို့နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။

ရယ်စရာမပါဘဲ ရယ်မောရသည့် စကားတွေပြောရင်း . . .။

ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် မမကြီးအလစ်မှာ ပြုံးပြဲနှုတ်ဆက်ရင်း . . .

အိပ်ရေးပျက် ရင်ခုန်ရင်းနှင့်ပင် သူမတို့နှစ်ယောက် ဖာတ်လမ်းစခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရယ်မောဖုန်းပြောနေသည့် အခါမျိုးတွင် မမကြီးက ဘေးနားမှာလာထိုင်ပြီး သူမကို အကဲခတ်နေတတ်သည်။ သူမဖုန်းပြောပြီးသွားသည်နှင့်-

“ဒီလောက်အကြာကြီးဘယ်သူနဲ့ပြောနေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းတတ်ပြန်သည်။ ထိုအခါမျိုးမှာတော့ သူမက တခစ်ခစ်ရယ်မောကာ . . .

“သူငယ်ချင်းတွေပါ . . . မမကြီးကလဲ”

ဟု ခပ်နွဲ့နွဲ့အဖြေပေးတတ်သည်။ မမကြီးသည် သူမ၏ အလှည့်အပတ်များကြား၌ သံသယဖြစ်ရုံကလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့။ ဖုန်းမြည်သည်အခါမျိုးတွင် မမကြီးကအရင်ဦးအောင် ပြေးကိုင်တတ်သော်လည်း “ဝေးဝေးရှိလား” ဟူသည့် မိန်းမသံတစ်သံကလွဲ၍ ဘာမှထူးထူးခြားခြား ဖမ်းဆုပ်မပြနိုင်ခဲ့ပါ။

သူမဆီ သူဖုန်းဆက်တိုင်း “ဝေးဝေးရှိလား” ဟု သူ၏ ညီမကို အရင်မေးခိုင်းတတ်ပြီး သူမဖုန်းလာကိုင်မှ သူက ဝင်ပြောတတ်သည်။ သည်တုန်းကတည်းက သူ၏ပါးနပ်မှုကို သူမ သတိထားခဲ့မိဖို့ကောင်းပါသည်။ သို့သော် သူမသည် သူ၏စကားသံ ချိုချိုများကြား၌ နှစ်မြောရင်းအရာရာကို သတိလက်လွှတ်ဖြစ်ခဲ့မိ၏။ ဤမျှအထိ စကားသံအေးအေးလေးနှင့် နားဝင်ပီယံဖြစ်အောင်ပြောတတ်သော သူ့ကြောင့် အလွန်တရာစိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု သူမ၏ဘဝတွင် ဖြစ်ပျက်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်မိခဲ့။

“ရည်းစားမထားနဲ့နော်၊ ဒီနှစ် အောင်အောင်ကြိုးစား”

ဟု အတန်တန်သတိပေးနေသည့်မမကြီးစကားကို လျစ်လျူရှုကာ သူမရည်းစားတစ်ယောက်ကို ဖုန်းနီနီလေး၏ ကျေးဇူးကြောင့် တိတ်တိတ်ကလေးထားဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ထိုဖုန်းနီနီလေးကြောင့်မင် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရလေသည်။

f f f

(၄)

“ခဏလေးပါဝေးရယ်၊ ဝေးရဲ့မျက်နှာကို ခဏလေး ဖြစ်ဖြစ် မြင်ရရင်ကျေနပ်ပါပြီ၊ ဒီတစ်ခါတည်းပါဝေးရဲ့။”

“စာမေးပွဲနီးနေလို့ စာတွေကျက်နေရတယ်”

“အဲဒါကြောင့် တွေ့ချင်တာပေါ့၊ ဒီတစ်ခါတွေ့ပြီးရင် နောက်စာမေးပွဲမပြီးမချင်း မတွေ့တော့ဘူး၊ အုတ်ခုံမှာလည်း လာမထိုင်တော့ဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးစာကျက်ပေါ့”

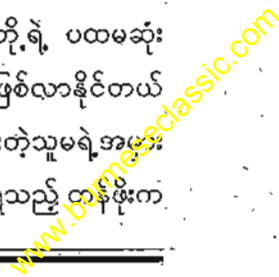
“ခက်လိုက်တာ၊ တတွတ်တွတ်ပူဆာနေသော သူ့ကို သနားလာမိသည်။ ပြီးတော့ အမြဲတမ်းခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းစာ

သက် ပို၍နီးကပ်စွာမတွေ့ဖူးသောချစ်သူကို တွေ့မြင်ချင်သည် ဆန္ဒကလည်း ရစ်ဝဲလာပြန်သည်။ အင်းလေ . . . သမီးရည်းစား တွေဖြစ်နေမှပဲ။ တစ်ခါတစ်လေလောက်တော့ ချိန်းတွေ့သင့် တာပေါ့။ ဒီတစ်ခါပဲလေ။ နောက်ဆိုရင်မတွေ့တော့ဘူး။ စာမေးပွဲ စာနီးနေပြီ။ စာကျက်ရဦးမယ့်။

သည်လိုနှင့်ပင် သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်လျော့ခဲ့မိသည်။ ထိုသို့ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်မိခြင်းသည် သူမဘဝ၌ အမြဲတမ်း နောင်တရစရာ ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု ထိုစဉ်က သူမ မစဉ်းစားမိခဲ့။ တကယ်တော့ သူမ၏ အမှားပင်ဖြစ်သည်။

သူ့ဆန္ဒကို အလွယ်တကူလိုက်လျော့ခဲ့မိတာ။ လူကုတ် ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်တစ်ခုရဲ့ ညအချိန်မှာမှ အချိန်းအချက်လုပ်ခဲ့ မိတာ။ ပြီးတော့ ချိန်းတွေ့တဲ့နေရာကလည်း သူမတို့ခြံထောင့် တွေ့ပန်းရုံလေးရဲ့နံဘေးဖြစ်ခဲ့တာ။

အို . . . အားလုံးဟာ သူမရဲ့အမှားပါပဲ။ တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားခဲ့ဖူးတဲ့ မနူးမနပ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ မီးရည်နပ်ရည်ရှိတဲ့ တောင်လေးတစ်ယောက်တို့ရဲ့ ပထမဆုံး ချိန်းတွေ့တဲ့ညဟာ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာနိုင်တယ် ဆိုတာ မစဉ်းစားခဲ့မိလောက်အောင်ကို ညံ့ဖျင်းတဲ့သူမရဲ့အမှား ပါပဲ။ ထိုသို့မှားခဲ့သည့်အတွက် ပေးလျော်လိုက်ရသည့် တန်ဖိုးက

တော့ ကြီးမားလွန်းလှပါတယ်။

အတန်းထဲမှာ အမြဲတမ်းပထမရပြီး ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာထွက်အောင် ဖြေမည်ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့ သောသူမ။ ထိုနှစ်က စာမေးပွဲကျခဲ့သည်။ ပြီးတော့ . . . တစ်အိမ်လုံး မမကြီးတစ်ယောက်မှလွဲ၍ ဘယ်သူမှမသိသော ရလဒ်တစ်ခုကိုလည်း သူမရရှိခဲ့သည်။

ဘုရားကယ်ပေလို့သာပဲ။ အရာအားလုံးချောချောမော မောပြီးဆုံးသွားပေလို့။ တကယ်လို့များ မရှူနိုင်မကယ်နိုင် ဖြစ် သွားလို့ကတော့ မတွေးဝံ့စရာပါဘဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီတုန်းက မမကြီး သာခုလိုအိမ်ထောင်ပြုပြီး နယ်မှာသွားနေနေခဲ့ရင်၊ သူမတစ် ယောက်တည်း ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်ခဲ့မှာ အလွန် သေချာ ပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် သတ်သေမိမလား မပြောတတ်။

မမကြီးကျေးဇူးကြောင့်။ မမကြီးထိုးပေးတဲ့ ထိုးဆေး လေးတွေရဲ့ အာနိသင်ကြောင့် သူမ၏ပြဿနာကို ဘယ်သူမှ မခံလိုက်ဘဲ သူမ အေးဆေးပုံမှန်ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချ၍ ထိုင်ရာမှဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူမ ထိုအကြောင်းတွေ ပြန်မတွေးချင်ပါ။ ထိုအကြောင်းတွေတွေးတိုင်း ရင်နာခဲ့ရ၏။ သူမလို ဘယ်သူမှမမှားကြစေချင်။ အထူးသဖြင့် ညီမလေးကို

သူမလိုအမှားမျိုး မကြုံတွေ့စေချင်ပါ။ ရုတ်တရက် ညီမလေး ဘက်သို့ သူမလှမ်းကြည့်မိသည်။

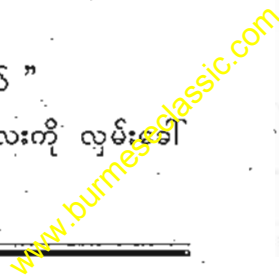
ညီမလေးက ခွေခြေပုလေးပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်ကာ ဖုန်းခွက်ကိုကိုင်ထားဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဆံပင် ရှည်ရှည်ပါးပါးပျော့ပျော့များ ယိမ်းနွဲ့သွားသည်အထိ တခဲခဲစစ် ရယ်မောဆဲပင်။ ညီမလေးကိုကြည့်ရင်း သူမရင်ထဲ၌ စိုးရိမ် ပူပန်လာမိသည်။ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ဘယ်လောက်ပဲ ဂရု တစိုက်ပဲလိုက်ပို့လိုက်ပို့။ အပြင်ထွက်တိုင်း အဖော်တစ်ယောက် ယောက်ကို ဘယ်လောက်ပဲထည့်ထည့်။ ညီမလေးသည်လည်း (သူမလိုပင်) စကားပြောကောင်းသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက် ယောက်နဲ့ မတွေ့ဘူးဟု ဘယ်သူအာမခံနိုင်မလဲ။ စိုးရိမ်စိတ်တို့က စာဖြည်းဖြည်းကြီးစိုး၍ လာလေသည်။

“ဒါပဲကွာ . . . စာကျက်စရာတွေ ရှိသေးတယ် ”

ဖုန်းခွက်ကို ပုခက်ပေါ်သို့ပြန်တင်ပြီး ပေါ့ပါးသွက်လက် စွာထရပ်လိုက်သော ညီမလေးကိုငေးကြည့်ရင်း သူမတုန်းက ထိုပါပဲလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“ညီမလေး . . . မဝေးဆီ ခဏကွယ် ”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ညီမလေးကို လှမ်းခေါ် လိုက်တော့ . . .

“ဘာလဲကွာ . . . မဝေးကလဲ”

ဟု ချိန္နဲစွာပြောရင်း ညီမလေး သူမဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ကန္တကလျနှင့် ကလေးဆန်ဆန်ယိမ်းနွဲ့စွာ လျှောက်လာသော ညီမလေးကိုကြည့်ရင်း . . .

“ညည်းဟာ ကလေးပဲရှိပါသေးတယ် ညီမလေးရယ်” ဟု ရင်ထဲမှ တိုးတိုးလေးညည်းတွားလိုက်မိသည်။

“ကြာလိုက်တာ ညီမလေးရယ်၊ ဒီလောက်အကြာကြီး ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ”

ညီမလေး၏ မျက်လုံးကို စူးစိုက်အကဲခတ်ရင်း ခပ်ထန်ထန်မေးလိုက်တော့ . . . ညီမလေးက တခစ်ခစ်ရယ်မောကာ မူနွဲ့နွဲ့ပြန်ဖြေသည်။

သူငယ်ချင်းပါ မဝေးရဲ့၊ မဝေးကလဲကွာ . . . ဘာများလဲလို့ မီး စာကျက်ရဦးမှာ၊ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်နော်၊ ပြီးရင် မီးကို စာပြပေးဦး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားသော ညီမလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ အင်းလေ . . . သူ့ကြည့်ရတာတော့ ရိုးရိုးသားသားပါပဲ။ စာကလွဲလို့ ဘာမှစိတ်ဝင်စားပုံမပေါ်ဘူး။ ကိုယ်ကိုက အစိုးရိမ်လွန်တာဖြစ်မှာပါ။ သူမ အိပ်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ရင်း ရုတ်တရက်တွေးလိုက်မိသည်။

စောစောက သူမအမေးကိုညီမလေးပြန်ဖြေပုံက မမကြီးမေးတိုင်း သူမပြန်ဖြေပုံနှင့် တစ်ထပ်တည်း တူညီနေခြင်းကတော့ သူးဆန်းစွာတိုက်ဆိုင်လွန်းလှပါသည်။

ဘုရား . . . ဘုရား . . .

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီညကစပြီး ခြံတံခါးတွေကိုနုနုလုံလုံခြုံခြုံသော့ခတ်မှုဖြစ်တော့မယ်။ ထိုအတွေးကို သူမတစ်ကိုယ်တည်းတွေးဖြစ်အောင် တွေးလိုက်မိပါသေးသည်။

f f f

www.burmeseclassic.com

အိမ်နွေက

ခံလှမြင့်တံ့လေးကနေ

ဦးဘစိအောင်သက်သက်နဲ့ပြန်လာပြီး

ဘာကြာလိုက် ...

အမူးလွန်နေတဲ့ ခံလှမြင့်ကို

သူ့ရောင်းရင်းတွေက

ကျန်းမာရေးမှူးဆီ ထမ်းပို့လိုက်ရပါရောလား။

Data File No. 6

ကြောင်ခံတွင်းပျက်ရဲ့ ကောင်ပံကျိုးအရက်

စံလှမြင့်တစ်ယောက် အရက်မသောက်တော့ဘူးဆိုလို့ တစ်ရွာလုံးက အံ့ဩနေကြတယ်။ နာမည်ရင်းကတော့ လှမြင့်ပါပဲ။ စကားပြောရင် “စံပဲဗျာ” ဆိုတာ ထည့်ပြောတတ်လွန်းလို့ စံလှမြင့်ဆိုပြီး နာမည်တွင်သွားတာရယ်။

အထက်အညာကနေ ရေကြည်ရာမြွက်နုရာရွာတဲ့ ဃဘောနဲ့ လွင့်လာရင်း ဟောဒီရွာမှာသောင်တင်တဲ့ အချိန်က စလို့ အရက်ကိုတစ်ရက်မပြတ်သောက်လာခဲ့တဲ့လူ။ ချက်အရက် တစ်လုံးဆိုတာများ စံလှမြင့်အတွက် နေ့တစ်ဝက်စာပဲရှိတယ်။

အရက်သောက်သလောက် အလုပ်ကလည်း လက်နဲ့မမြတ် အောင်လုပ်တဲ့လူ။

မြက်ပေါက်ရစလား။ ကောက်နှုတ်ရမလား။ နောက်ဆုံးအိမ်သာကျင်းပဲတူးရမလား လာထားဆိုတဲ့ထဲမှာ စံလှမြင့်ပါတယ်။ သူ့အရက်သောက်သက်က အရင်ကတယ်လောက်ရှိခဲ့မယ်မသိဘူး။ ဟောဒီရွာရောက်တာတင် ဆယ်နှစ်ပျော့ပျော့တော့ အသာလေးရယ်။

မနက်ဘုန်းကြီးဆွမ်းခံထွက်ချိန်ဆိုရင် စံလှမြင့်တစ်ယောက် ဖိုးချစ်ရဲ့ထန်းရည်ဆိုင်ရောက်နေပြီ။ နာမည်ကသာ ထန်းရည်ဆိုင် အဓိကရောင်းတာကတော့ ထွေးညိုပဲ။ ထွေးညိုတစ်လုံးလောက် ဗိုက်ထဲလောင်းထည့်ပြီး စံလှမြင့်တစ်ယောက် ဖိုးချစ်ဆိုင်က ထထွက်သွားပြီဆိုရင် နာရီကြည့်စရာမလိုဘူး။ သေချာတယ် အဲ့ဒါဘုန်းကြီးဆွမ်းခံပြန်ချိန်ပဲ။

ထွေးညိုအရှိန်လေးနဲ့ စံလှမြင့်တစ်ယောက် တစ်နေ့တုန်အလုပ်လုပ်ပြီး၊ နေညိုပြီ။ ဆိုရင်တော့လေပြီပြီ၊ ဖိုးချစ်ဆိုင်ကို စံလှမြင့် ဒုတိယအကြိမ်ထပ်ရောက်လာပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ရဲ့ထိုင်ချိန်က နည်းနည်းကြာသလို၊ သောက်နှုန်းကလည်း နည်းနည်းများတယ်။

အလုပ်ကိုအားကြိုးမာန်တက်လုပ်သလောက် အရက်

www.burmeseclassic.com

ကိုလည်း အားကြီးမာန်တက်သောက်ပေမယ့် စံလှမြင့်က ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းကြီးတော့လည်းမဟုတ်ဘူး။ မူးလာရင် စကားတွေက ပေါက်တိုက်ပေါက်ချာ ပြောတတ်တာရယ် လက်ခုပ်တီးပေးမယ့်လူရှိရင် ထကတတ်တာရယ်ပဲ ပြောစရာရှိတယ်။

သူ့သောက်နှုန်းများလွန်းလို့ ဆိုင်ရှင်ဖိုးချစ်ကတောင် အရက်လျှော့သောက်ဖို့ ဖြောင်းဖျခဲပေမယ့် စံလှမြင့်ကတော့ အရက်အစားလုံချည်ကိုသာ လျှော့ပြီးသောက်တဲ့လူစား။ ရွာဦးကျောင်းကဆရာတော် ခေါ်ဆုံးမခဲ့ပေမယ့်လည်း စံလှမြင့်ကတော့ မရရေးချမရထဲကပဲ။

အခါကြီးရက်ကြီးတွေမှာ ဆရာတော်က အတင်းခေါ်ပြီး ဥပုတ်စောင့်ခိုင်းရင်တောင် သူ့ရာမေရိယာကို ထည့်မရွတ်တဲ့ စံလှမြင့် . . . ။ စာမတတ်သလို အရက်ရဲ့ဆိုးကျိုးတွေကိုလည်း နားမလည်တဲ့စံလှမြင့် . . . ။

ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက်ပီပီ အရက်ကိုပဲအဖော် ပြုမယ်ဆိုတဲ့ စံလှမြင့် . . . ။

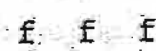
အဲ့ဒီ စံလှမြင့်က ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ အရက်ကို တီခနဲဖြတ်ချလိုက်ပြီလည်းဆိုရော၊ တစ်ရွာလုံး ပါးစပ်အတောင်သားကိုဖြစ်လို့ . . . ။ တစ်ချို့ကတော့ စံလှမြင့်နဲ့ ရိသဲသဲဖြစ်နေတဲ့ တစ်ဘက်ရွာက အပျိုကြီးလှသန်ဖြတ်ခိုင်းတာ ဖြစ်မယ်လို့

ထင်ကြေးပေးကြတယ်။

တစ်ချို့ကတော့ ဆရာတော်က ဒုတိယအကြိမ် အရက်အလှူခံလို့ အားနာပြီးလှူလိုက်တာဖြစ်ရမယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ စံလှမြင့်ကိုယ်တိုင်ကတော့ . . .

“ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ကျုပ်ဘာသာမသောက်ချင်တော့လို့ပါ . . . ” တဲ့ ။ သောက်ဖို့မပြောနဲ့အရက်နဲ့ရရင်တောင် ခေါင်းမူးလာပါသတဲ့ တစ်နေ့ကိုချက်အရက်နှစ်လုံးသာသာ သောက်တဲ့လူက အနံ့ရရင်တောင်မူးတယ်ဆိုတော့ သောက်ဖော်သောက်ဖက်တွေက အံ့တွေ့ကိုဩလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားပေါ့။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲပြောပြီး၊ ဘာတွေပဲဝေဖန်ဝေဖန် စံလှမြင့်ကတော့ ဘယ်တုန်းကမှအရက် မသောက်ခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက်လို့ အရက်နဲ့ကင်းကွာသွားခဲ့တာတော့အမှန်ပဲ . . . ။

www.burmeseclassic.com

(၂)

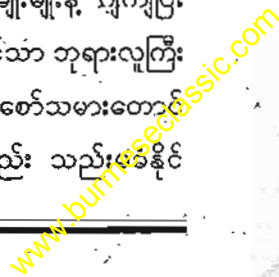
ပြောမယ်ဆိုရင် စံလှမြင့်အရက်မသောက်တော့တဲ့ အတွက် ဘယ်သူမှထူးပြီး ဝမ်းမနည်းကြသလို ဘယ်သူမှ လည်း ထူးပြီးဝမ်းမသာကြပါဘူး။ ဆိုလိုတာက စံလှမြင့်အရက် မသောက်တော့ခြင်းဟာ ဖိုးချစ်ရဲ့အမြတ်ငွေကို နည်းနည်းလျှော့ သွားစေတာတစ်ခုကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထူးပြီးမထိခိုက်စေခဲ့ဘူး။

ဒါပေမယ့် အင်းသူကြီးဟောင်း ဦးဘစိကတော့ စံလှမြင့် အရက်မသောက်တော့တာဟာ သူ့အပေါ် သွယ်ဝိုက်နည်းနဲ့ ထိခိုက်စေတယ်လို့ ယူဆထားလေရဲ့။

ဦးဘစိဆိုတာက ဒီနယ်တကြောမှာတော့ ရွာမျက်နှာ ဖုံးလို့ပြောရမယ့်လူပါ။ အနီးဆုံးမြို့ငယ်လေးတောင် ဆယ်နှစ် မိုင်လောက်ဝေးတဲ့အရပ်မို့ အတော့်ကိုခေါင်တဲ့ ကျေးရွာလို့ပြော ရမှာဖြစ်ပေမယ့် ဦးဘစိအိမ်မှာက ကိုယ်ပိုင်မီးစက်နဲ့ ရောင်စုံ ရုပ်မြင်သံကြားနဲ့ ပြီးတော့ဒီနယ်တစ်ကြောမှာ တစ်စီးတည်းသော တရုတ်ဆိုင်ကယ်က သူ့အိမ်ရှေ့မှာ အခန့်သားရပ်လို့ . . . ။ ဦးဘစိပိုင်တဲ့ လယ်တွေများဆို တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကို ညှို့နေတာ ရယ်။

ဒီကြားထဲ အင်းလေလံကလည်း အကျိုးပေးတော့ ဦးဘစိနာမည်က တိုးမြို့ငယ်လေးပေါ်အထိ ဟိန်းဟိန်းထ နေတာ။ ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးကောင်းလို့ ချမ်းသာလှပေမယ့် ဦးဘစိမှာပြစ်ချက်လေးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲ့ဒါကတော့ . . . ည နေတိုင်း ယမကာမှီဝဲတတ်တဲ့အကျင့်ပါ။ သူ့သောက်တာက ဒီရွာသားတွေအနံ့တောင်ခံဖူးမှာ မဟုတ်တဲ့ဒရိုင်းဂျင်း . . . ။

ညနေခင်းမှာ ဒရိုင်းဂျင်းလေးတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလောက် မှီဝဲပြီးပြီဆိုရင်တော့ သူ့မိန်းမကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကျီကျပြီး ရစ်တော့တာပဲ။ ဦးဘစိကလည်း မသောက်ခင်သာ ဘုရားလူကြီး သာသွားရယ်။ သောက်ပြီးရင်လမ်းဘေးက ကစော်သမားတော့ လက်မြောက်ရတဲ့လူ။ ကြာတော့မိန်းမကလည်း သည်းမခံနိုင်

တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။

“ရှင် . . . ဒီအရည်တွေဖြတ်ပါတော့လို့ ပြောယူရရော . . .”

ဟုတ်တယ်လေ ဦးဘစိ မူးလာပြီဆိုရင် ခြောက်နေစရာမှ မရှိတာရယ် . . .။ အရင်ကတော့ မိန်းမက အရက်ဖြတ်ဖို့ကို တစ်ခါတစ်လေမှ ပြောတာပါ။ ဟော . . . စံလှမြင့် တစ်ယောက် အရက်ပြတ်ပြီးလည်းကြားရော မိန်းမကစွေ့စွေ့ခွန်ပြီး နေ့တိုင်း ဂျီတိုက်တော့တာပဲ။

“စာမတတ်ပေမတတ် ဟိုအိမ်ကပ်စား ဒီအိမ်ကပ်နေ တစ်ရာကိုတစ်ရာတစ်ဆယ်လူမျိုးကတောင် အရက်ပြတ်သွားပြီ ရှင်လိုဘုရားဒကာအမည်ခံ အင်းသူကြီးက ဒီအရက်တွေဆက် သောက်နေအုံးမှာလား . . .” ဆိုတာရော . . .။

“ချက်အရက်ကို နေ့မှူးညှူးသောက်နေတဲ့လူမျိုးက တောင်အရက်ဖြတ်နိုင်သေးတာ၊ ရှင်လိုလူက မဖြတ် နိုင်တော့ ဘူးလား . . .” ဆိုတာရောစုံလို့ပါပဲ။ ကြာတော့ ဦးဘစိ စိတ်ညစ်လာတယ်။ ဘယ်နဲ့ . . . ဒင်းဘာသာ အရက်မသောက် တောတာ ငါ့လာထိခိုက်ရတယ် . . . လို့ဆိုပြီးတုန့်နဲ့ ဖြစ်လာ တယ်။ စံလှမြင့် အရက်မသောက်တော့ခြင်းဟာ သူ့ကို တစ်နည်း တစ်ဖုံနစ်နာစေတယ်လို့ ခံစားလာရတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်

စံလှမြင့်ကို အရက်ပြန်သောက်စေချင်တယ်ဆိုပါတော့ . . .။ သူကသာသောက် စေချင်ပေမယ့် . . .

ကြားရတဲ့သတင်းတွေအရ စံလှမြင့်က အရက်ပြန် သောက်ဖို့နေနေသာသာ အနံ့တောင်မခံနိုင်တော့ဘူးဆိုပဲ။ ဒါပေ မယ့် အရက်ဆိုတာမျိုးက တစ်ခါသောက်ဖူးရင် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်သောက်ဖို့ သိပ်မခက်မှန်း သူ့ရဲ့အတွေ့အကြုံတွေအရ ဦးဘစိ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ အဓိကက ပြန်သောက်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ဖို့ပဲ။ တစ်နေ့ရွာလယ်လမ်းမှာ စံလှမြင့်နဲ့ဆုံတော့ ဦးဘစိက တဲ့တိုးပဲမေးလိုက်တယ်။

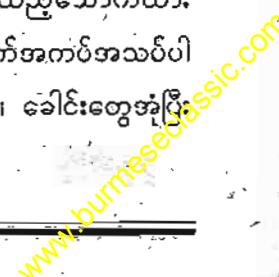
“ဟေ့ . . . စံလှမြင့် . . . မင်းအရက် ပြန်မသောက် တော့ဘူးလား။”

ဟိုက . . . သူ့ဌေးဆိုတော့ ရွံ့တယ်ထင်ပါရဲ့။ ခေါင်း လေးငုံ့လို့ လမ်းဘေးဖယ်ပေးရင်း မဝံ့မရဲပြန်ဖြေတယ်။

“သောက်လို့ မရတော့ပါဘူးဦးရယ်”

“ဟေ့ . . . ဘာဖြစ်လို့လည်းကွ”

“ဟိုတစ်နေ့က သာဒင်တို့ အရက်ထည့်သောက်ထား တဲ့ခွက်နဲ့ ရေခပ်သောက်လိုက်မိတာ။ အရက်အကပ်အသပ်ပါ သွားလို့ထင်ပါရဲ့ တစ်နေ့လုံးမူးနေတာခင်ဗျ။ ခေါင်းတွေအုံ့ပြီး ဘာမှတောင်မလုပ်နိုင်ဘူး။”

နေ့စဉ် ဒရိုင်းဂျင်လေးတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလောက်ချမှ
 နေသာထိုင်သာရှိတဲ့ ဦးဘစိတစ်ယောက် စံလှမြင့်စကား ကြောင့်
 အတော့်ကိုအောင်သက်သက်ဖြစ်သွားတယ်။ နေ့တိုင်းချက်
 အရက်နှစ်လုံးသောက်လာတဲ့ စံလှမြင့်လိုလူက ခွက်ကပ်နဲ့
 မူးပါ့မလား။ တမင်ပိုပြောနေတာမှန်း ဦးဘစိကောင်းကောင်း
 ရိပ်မိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒင်းတော့လား နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာလို့
 စိတ်ထဲက ကြုံးဝါးလိုက်မိတယ်။

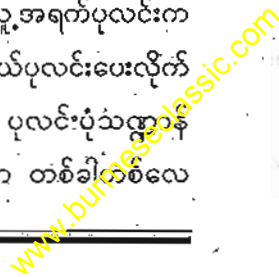
ဒီကြားထဲ မိန်းမကလည်း အရက်ဖြတ်ဖို့စကားတွေ
 နေ့တိုင်းပြောလာလို့ ဦးဘစိစိတ်ညစ်လာတယ်။ အခွင့်ကောင်း
 တစ်ခု မြန်မြန်ရောက်လာပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းနေမိတယ်။ သိပ်
 မကြာပါဘူး စံလှမြင့်တစ်ယောက် လှသုန်နဲ့ယူဖို့ငွေလိုနေတယ်
 ဆိုတဲ့စကားကို ဦးဘစိ သိုးသိုးသန့်သန့်ကြားလာရတယ်။ လိုတဲ့ငွေ
 က နွားမဒန်း တစ်ကောင်စာလောက်တောင်ရှိသတဲ့။

ကိုစွမရွံ့ဘူး။ ဒင်းသာအရက်ပြန်သောက်ပါစေ အဲ့ဒီ
 ငွေကို ထုတ်ပေးလိုက်မယ်။ တစ်သက်လုံးမဟုတ်တောင် တစ်လ
 လောက်ပဲ ပြန်သောက်ကျေနပ်တယ်။ ဒါမှ အရက်သမားဆိုတာ
 အရက်ပြတ်လည်း ခဏပါကွာလို့ မိန်းမအပေါ်မှာ အသားယူနိုင်
 မှာကိုး။ ဒါကြောင့် . . . လူယုံ သိန်းလှကိုခေါ် ပြောရမယ့်စကား
 တွေ နှုတ်တိုက်သင်ပြီး စံလှမြင့်ဆီလွတ်လိုက်တယ်။ သိပ်မကြာဘူး

သိန်းလှ အူလျားဖါးလျားပြန်ရောက်လာတယ်။

စံလှမြင့်က သူလိုတဲ့ငွေသာရမယ်ဆိုရင် ရက်ပေါင်း
 သုံးဆယ်အရက်ပြန်သောက်ဖို့သဘောတူပါသတဲ့။ ဒါပေမယ့်
 ခက်နေတာတစ်ခုက ဖိုးချစ်ဆိုင်မှာ အခုတစ်လော့အရက်ပြတ်
 နေဆို့ပဲ။ ဒီအတွက်တော့ ဦးဘစိ ကောင်းကောင်းတတ်နိုင်တယ်။
 ခိုင်းတဲ့ကောင်မလေးကိုခေါ်ပြီး ကြောင်အိမ်ထဲက သူ့သောက်
 နေကျပုလင်းသိန်းလှကိုပေးလို့စစ်ဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ စံလှမြင့်
 အတွက်ငွေကိုလည်း ဦးဘစိ တစ်ခါတည်းထုတ်ပေးလိုက်တယ်။
 ငွေယူပြီး မီးဖိုခြောင်ဆွဲဆီ အရက်ပုလင်းယူဖို့ သိန်းလှထွက်
 သွားတော့ သူ့အောင်မြင်မှုအတွက် ဦးဘစိကျေနပ်နေမိတယ်။

ခုနေ့များ မိန်းမက အရက်ဖြတ်ဖို့တရားလာဟောရင်
 ပြန်ပြောရမယ့် စကားတွေကိုလည်း အတွေးနဲ့စိတ်ကူးယဉ်နေ
 မိတယ်။ တစ်အောင်ကြာမှ သူ့အောင်မြင်မှုကို ယစ်ရွှေရည်နဲ့
 အရောင်တင်ဖို့ မီးဖိုခြောင်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီ
 အချိန်ကျမှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး လွဲခြေင်နေမှုတစ်ခုကို ဦးဘစိ သတိ
 ပြုလိုက်မိတယ်။ ဘယ်နဲ့ကြောင်အိမ်ထဲက သူ့အရက်ပုလင်းက
 အရာမှမယွင်းပါပဲလား။ ကောင်မလေးကို ဘယ်ပုလင်းပေးလိုက်
 သလဲလို့ခေါ်မေးတော့ . . . ပေးလိုက်တဲ့ ပုလင်းပုံသဏ္ဍာန်
 ပြောပြပါရဲ့။ ကောင်မလေး ပေးလိုက်တာက တစ်ခါတစ်လေ

ညောင်ကောင်းဆောင်သာလာရင် အရက်နဲ့ရောရအောင် ဆောင်ထားတဲ့ ဆော်ဒါပုလင်းဖြစ်နေလေရဲ့။

သိန်းလှဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း အရက်မှန်းဆော်ဒါမှန်းခွဲခြားမသိတဲ့ အူတူတူရယ်။ ဒါကြောင့် အရက်ပုလင်းကို ဂျာကင်အင်္ကျီအောက်မှာ ဖုံးဖုံးဖိဖိထည့်ပြီး သိန်းလှနောက်လိုက်ဖို့ပြင်ရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ စံလှမြင့်က အရက်ပြန်မသောက်ဘဲ သူ့ငွေကို လိမ်ယူသွားရင်မခက်ပါလား . . . ။

ဒါပေမယ့် စံလှမြင့်တဲလေးဆီ ဦးဘစီ ရောက်သွားတော့ အခြေအနေတွေက နောက်ကျသွားပြီ။ စံလှမြင့် တစ်ယောက်ဆော်ဒါတစ်ပုလင်းလုံးသောက်ပြီး ဇက်ကျိုးနေလေရဲ့။

မျက်နှာကြီးရဲလို့ မျက်ထောင်ကြီးနီပြီး ဦးဘစီကို နှုတ်ဆက်တာတောင် မပိုတပီရယ်။ မသင်္ကာလို့ ဒင်းသောက်ထားတဲ့ ပုလင်းကိုနမ်းကြည့်တော့လည်း ဆော်ဒါနဲ့ပါပဲ။ လက်ကျန်အကပ်အသပ်လေးကို လျှာပေါ်တင်ကြည့်တော့လည်း ချဉ်ဖြူးဖြူးပေါ့ရွတ်ရွတ်နဲ့ ဆော်ဒါအရသာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် စံလှမြင့်ကတော့ စကားမေးမရတော့တဲ့အပြင် အန်ထားလိုက်တာကလည်း ဝွက်တွေကိုပေါက်လို့ . . .

အဲဒီနေ့က စံလှမြင့်တဲလေးကနေ ဦးဘစီ အောင့်သက်သက်နဲ့ပြန်လာပြီးဘာကြာလို့လဲ . . . ။ အမူးလွန်နေတဲ့ စံလှမြင့်

ကို သူ့ရောင်းရင်းတွေက ကျန်းမာရေးမှူးဆီ ထမ်းပို့လိုက်ရပါရောလား . . . ။

f f f

www.burmeseclassic.com

“ဖိုးချစ်ရာ မင်းချက်အရက်သောက်ရတာ ဖွယ်တယ်
တယ် ပေါ့ရွတ်ရွတ်နဲ့။ ဦးဘစီအိမ်က အရက်နဲ့များတော့ ဆီနဲ့
ပဲ...” တဲ့။

အင်းသူကြီးဦးဘစီကိုယ်တိုင်ကတော့ ဆော်ဒါတစ်
ဘူးရဲ့ မူးနိုင်စွမ်းအားကို ခုချိန်ထိ ဝေဝေဝါဖြစ်နေတုံး...။

f f f

(၃)

ဇာတ်ပေါင်းရရင်တော့ နောက်တစ်လအတွင်းမှာပဲ
ဦးဘစီထုတ်ပေးတဲ့ငွေနဲ့ စံလှမြင့်နဲ့ လှည့်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တယ်။
ဦးဘစီမိန်းမကတော့ အရက်ဖြတ်ဖို့စကားကို ခဏခဏမပြော
တော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လှည့်နဲ့လက်ထပ်ပြီး နောက်
တစ်နေ့မှာပဲ စံလှမြင့်တစ်ယောက် အရက်တွေပြန်သောက်
နေတော့တာကိုး။

ထူးဆန်းတာက ဖိုးချစ်ဆိုင်မှာ အရက်လာသောက်တိုင်း
စံလှမြင့် ပြောတတ်တဲ့စကားပါ။

ဘယ်သူ့ဖဲဖြစ်ဖြစ် ...

ဘဝမှာ ...

တစ်ကြိမ်လောက်တော့

ခြေခင်းထက်ခင်းသာယာသော

မိုးရွာပြီးစညနေခင်းလေးတစ်ခု၌

လမ်းလျှောက်ဖူးသင့်သည်တူ

သူထင်သည်။

Data File No. 7

မိုးရွာပြီးစညနေ

မိုးရွာပြီးစညနေခင်းဟာ လောလောလတ်လတ် ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာသောအပျိုစင်လေးပမာ နုပျိုရှင်းသန့်လှပစွာ ဆွဲဆောင်နေသည်။

ဗင်ဂိုး၏အဝါရောင်များကိုငှားရမ်းဝတ်ဆင်ထား သော ညနေဆည်းဆာ၏ကောင်းကင်ယံ၌ ဖြိုးဖြိုးဖြတ်ဖြတ် အရောင်တချို့ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ၏တွေးထင်ယူဆချက်သာ မမှားပါက တအောင့်ကြာလျှင်လှပသော သက်တန်းကြီးကို တွေ့မြင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ စာရေးစားပွဲဘေးပြတိုင်းပေါက်မှ တွေ့မြင်နေရသော

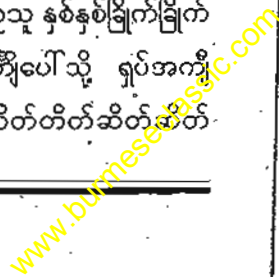
ညနေခင်း၏ဆွဲဆောင်မှု၌ သူ့အတန်ကြာမှင်သက်ငေးမောနေမိသည်။

(ဟောဒီညနေခင်းရဲ့ အချိန်နာရီဝက်လောက်ကို ရင်ဘတ်ချင်းနီးစပ်တဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ လမ်းအတူတွဲလျှောက်လိုက်ရရင်၊ ဘယ်လောက်များကောင်းလိုက်မှာပါလိမ့်။)

သို့သော်ရေးလက်စဝတ္ထုဓာတ်ပုဒ်ကို အချိန်မှီပြီးစီးရန် လိုအပ်နေသောသူ့အတွက် နာရီဝက်ဟူသောအချိန်ကိုအလဟဿမဖြုန်းတီးပစ်သင့်ပါ။ ပြီးတော့ . . . သူ၏လေးဘက်နာရောဂါကလည်းဝေးဝေးလံလံလမ်းလျှောက်ခြင်းကိုခွင့်ပြုလိမ့်မဟုတ်။

ထိုအချက်အလက်များကို စဉ်းစားလိုက်မိသော်လည်း ဆည်းဆာ၏လှုပ်မှုကိုဥပက္ခာမပြုနိုင်သောသူသည် နောက်ဆုံးတော့ရင်ထဲမှ ဆန္ဒကိုဦးစားပေးကာ စာရေးစားပွဲမှထရပ်လိုက်၏။

သူ့လမ်းလျှောက်မည်။ ဝေးဝေးလံလံမလျှောက်နိုင်တောင်လမ်းထိပ်လောက်အထိဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ယခုလိုလှပတဲ့ညနေခင်းတစ်ခုကိုလက်လွှတ်လိုက်ရလျှင်၊ ယခုညသူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီပေါ်သို့ ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကောက်ဖတ်ပြီး အခန်းထဲမှ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်

ထွက်လာခဲ့၏။ မီးဖိုထဲမှ ညစာအတွက်စိစဉ်နေသော ဇနီးသည် မကြားနိုင်အောင် ခြေလှမ်းတို့ကို သတိကြီးစွာလှမ်း၍ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ခြံဝင်းတံခါးကိုကျော်၍ အပြင်ဘက်လမ်းမပေါ်ရောက်ရှိသွားချိန်မှာတော့ သူ၏စိတ်တို့ပေါ်ပါးလွတ်လပ်သွားကြကာ၊ သူ၏စာရေးစားပွဲနှင့်သူ၏ဇနီးသည်ကို ကောင်းစွာမေ့လျော့ထားနိုင်ပြီဖြစ်၏။ အဝါရောင်ကောင်းကင်ထက်မှ တဝက်တပျက်ပုံပေါ်စပြုလာသော သက်တန်ကြီးကိုငေးမောရင်း မြေနီလမ်းသွယ်လေးအတိုင်း ဖြည်းညှင်းစွာလျှောက်လာခဲ့သည်။

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝမှာတစ်ကြိမ်လောက်တော့ ခြေခင်းလက်ခင်းသာယာသော မိုးရွာပြီးစညနေခင်းလေး တစ်ခုမှာ လမ်းလျှောက်ဖူးသည်ဟုသူထင်သည်။ အကယ်၍ အခွင့်အရေးလည်းရမည်။ ကံကြမ္မာကလည်း မျက်နှာသာပေးမည်ဆိုလျှင်တော့ ချစ်သူတစ်ယောက်နှင့် တွဲလျှောက်ဖူးသင့်ပါသည်။

ဥပမာ . . . သူတုန်းကလိုပေါ့။ သူတုန်းကတော့ မိုးရွာပြီးစညနေခင်းတွေက အတော်ကိုသာယာလှပခဲ့ဖူးလေသည်။ ယခုပြန်စဉ်းစားကြည့်လျှင်ပင် ထိုညနေခင်းတို့အား မနေ့တနေ့ကလို စိတ်ထဲမှတ်ထင်နေမိခဲ့ဖြစ်၏။

f f f

(၂)

မိုးကောင်းစွာတိတ်သွားပြီး ဆည်းဆာရောင်ဖြင့် ဝင်းဝါတောက်ပလာသော ညနေခင်းတစ်ခုသည် လူတစ်ယောက်၏ စိတ်အား ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်သည်ဟု မည်သည့်သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦးမှ မပြောခဲ့ဘူးပါ။ သို့သော် . . . သူကတော့အထက်ပါ ညနေခင်းမျိုး၌ စိတ်ဓာတ်တို့ ကတိမ်းကမူးဖြစ်စွာ ယိမ်းယိုင်တတ်မြဲဖြစ်၏။

အထူးသဖြင့် . . .

“ကိုကို . . . မြန်မြန်လုပ်ကွာ။ စာအုပ်ဆိုင်ဘက်ကို လမ်းလျှောက်ကြရအောင်” . . .

www.burmeseclassic.com

တူသော စကားသံလွင်လွင်လေး သူ့ခြံဝှံ့ထွက်ပေါ်လာ
 တတ်သော ညနေခင်းမျိုးမှာ ပို၍တိမ်းတိမ်းမှူးမှူးဖြစ်ရမိသည့်
 ခေါင်းလျှော်ပြီးစဆံပင်ရှည်များကို ဖားလျားချလျက်၊ စာအုပ်
 တစ်အုပ်စ နှစ်အုပ်စရင်ခွင်ပိုက်ကာ သူမခြံရှေ့ရောက်လာတိုင်း
 လုပ်လက်စအလုပ်တို့ကို ရပ်ဆိုင်းလျက် သူမခေါ်ရာသို့လိုက်
 ပါရမြဲဖြစ်၏။

လမ်းလျှောက်လျှင်ပါးလှုပ်လှုပ်ကိုယ်လုံးလေးကို ယိမ်း
 နှံ့စွာလျှောက်တတ်သောသူမသည်။ သူ၏ပုခုံးစွန်းကို မကြာခဏ
 ဝင်တိုက်တတ်သလို စကားပြောလျှင် ဟိုရောက်ဒီရောက်
 ပြောတတ်သောသူမ၏ စကားများကလည်းသူ၏ နှလုံးသား
 ကိုမကြာခဏဝင်တိုက်တတ်ပါသည်။ သူနှင့်သူမ တို့နေထိုင်ရာ
 လမ်းသွယ်လေးမှ စာအုပ်အငှားဆိုင်သို့ရောက်ရန် ခြေလှမ်းပေါင်း
 သုံးရာကျော်လျှောက်ရလေ့ရှိပြီး၊ ထိုသို့ လျှောက်စဉ်အတွင်း
 သူ၏ရင်ကတော့အကြိမ်သုံးရာမက လှုပ်ရှားရမြဲဖြစ်သည်။

“ညက . . . ကိုကိုအကြောင်းတွေ့တွေ့ပြီး၊ တော် တော်
 အိပ်မပျော်ဘူးကွာ သီလား”

“ဒါဆိုလည်းမတွေ့နဲ့ပေါ့”

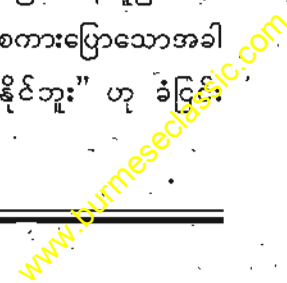
“ဟယ် . . . မတွေ့လို့တော့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တစ်ခါ
 တစ်လေကိုကို အကြောင်းစဉ်းစားရတာအရသာရှိတယ်ကွ”

သူ့ထက်လပေါင်းခြောက်ဆယ်ကျော်ငယ်သော ထို
 မိန်းကလေးသည် သူမအပေါ် မရိုးမသားဖြစ်နေသောလူတစ်
 ယောက်အား ထိုကဲ့သို့စကားမျိုးကိုမကြာခဏပေါ့ပေါ့ပါးပါး
 ပြောတတ်ပါသည်။ သူမ၏စကားကြောင့် သူ့ရင်ခွန်နေချိန်၌
 သူမကတော့ တစ်စုံတစ်ရာမရိပ်မိသည့်ပမာ လမ်း၌တွေ့သော
 ရေအိုင်ငယ်လေးများကို ကလေးဆန်စွာ ခုန်ပေါက်ဖြတ်ကျော်
 နေတတ်၏။

စာအုပ်ဆိုင်ရောက်၍စာအုပ်အပ်ခြင်း၊ ငှားခြင်းပြီး
 ချိန်မှာတော့ သူမကရခိုင်မုန့်တီပူပူစပ်စပ်တပွဲစားပြီး သူက
 လွှက်ရည်ကျကျတစ်ခွက်သောက်လေ့ရှိသည်။ လွှက်ရည်
 တစ်ခွက်လုံးအေးစက်သွားမှသောက်လေ့ရှိသောသူနှင့် မုန့်တီ
 မပူလျှင်ဆိုင်ရှင်ကိုမျက်စောင်းထိုးတတ်သော သူမတို့သည်
 ထိုသို့စားသောက်နေချိန်မျိုးမှာတော့ စိတ်တူကိုယ်တူ အကြောင်း
 အရာတစ်ခုကိုရွေးချယ်ကာ စကားစမြည်ပြောတက်ကြသည်။
 သို့သော်များသောအားဖြင့်ထိုစကားပိုင်းသည် ငြင်းခုန်ခြင်းဖြင့်
 သာအဆုံးသတ်လေ့ရှိပါသည်။ သူမက အငြင်းသန်သူဖြစ်၏။

(နောင် . . . သူမအား ရည်းစားစကားပြောသောအခါ

“ကိုကို ကျွန်မကိုတကယ်ချစ်တာမဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟု ခံငြင်း
 ပါသေးသည်။

ထိုသို့ . . . အငြင်းသန်လှသောသူမသည် စိတ်လည်း
မကြာခဏဆိုးတတ်ကောက်တတ်သည်မှာ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါ။
ထူးဆန်းသည်မှာ . . . သူမ၏စိတ်ကောက်မှုတိုင်းကို၊ အလွန်
စိတ်ဆတ်လှသော သူကအလျော့ပေးသည်းခံနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းအတူတွဲလျှောက်ရင်း၊ စိတ်ကောက်ကာနောက်
ချန်နေခဲ့ခြင်းမျိုး၊ သို့မဟုတ် ရှေ့သို့ကျော်တက်သွားခြင်းမျိုးကို
သူမ မကြာခဏလုပ်တတ်သည်။ ထိုသို့စိတ်ကောက်ပြီဆိုလျှင်၊
သူမအနားသို့တိုးကပ်ကာ တတွတ်တွတ်နှင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည်
ချော့ရမြဲဖြစ်သည်။

စာအုပ်ဆိုင်လေးသို့ လမ်းတွဲလျှောက်ဖြစ်ခဲ့သည့်
အကြိမ်ပေါင်းသုံးဆယ်ပြည့်ညနေမှာတော့ သူနှင့်သူမ ချစ်သူ
များအဖြစ်သို့ တရားဝင်ရောက်ရှိခဲ့ကြ၏။ ထိုညနေကလည်း
မိုးရွာပြီးစသာယာသောညနေပဲဖြစ်သည်။ ထိုသို့သာယာသော
ညနေတစ်ခု၌ ချစ်သူစုံတွဲတစ်တွဲပေါ်ပေါက်လာသော အထိမ်း
အမှတ်၏သက်တန်းကြီးက လှပစွာကွေးညွတ်နေခဲ့တာကို ယခု
တိုင်အောင်ပြန်လည်မှတ်မိနေပါသေးသည်။

F F F

(၃)

လူအများကတိမ်တောက်ချိန်အဖြစ် သတ်မှတ်ခေါ်
ခေါ်လေ့ရှိသည် အလှဆုံးအချိန်တစ်ချိန်ကို မိုးရွာပြီးစညနေ
များ၌ အများဆုံးတွေ့ရလေ့ရှိသည်။ အဝါနှင့်လိမ္မော်အား
တွေ့ရောင်ရောယှက်ထားသည့် တင့်တယ်လှသော ဆည်းဆာ
ဆောင်သည် ၎င်းနှင့်ထိသော သက်ရှိသက်မဲ့တိုင်းအား ကျက်
ကျရေရှိစွာလှပသွားစေတတ်သည်။ ထိုကြောင့်တိမ်တောက်ချိန်
တော်ရုံတန်ရုံရုပ်ဆိုးသူပင် လှပသွားစေသည်ဟု ဆိုစမှတ်
ကြခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုစဉ်ကသူတို့နှစ်ယောက်၏ ညနေတိုင်းလိုလိုတိုင်း
 တောက်ချိန်များချည်းဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ သိပ်တော့အံ့သြစေ
 မဟုတ်ပါ။ ထိုအချိန်များ၌သူမကကျက်သရေရှိသလို၊ သူက
 တိုင်ကလည်းသူမအတွက်ကြည့်ကောင်းနေပါလိမ့်မည်။

တစ်ခုသောတိမ်တောက်ချိန်၌ အင်းယားကန်ဘက်
 လမ်းလျှောက်ရင်း သူမကသူ့အားစကားတခွန်းပြော၏။

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အသက်ကြီးတဲ့အထိခုလိုမျိုး လမ်း
 အတူတူလျှောက်ကြမယ်နော်”

ထိုစဉ်ကသူမ၏တောင်းဆိုမှုအားခပ်မြန်မြန်ခေါ်
 ညှိတ်ကတိပေးခဲ့သည်ကို ယခုတိုင်အောင်မှတ်မိနေပါသေးသည်။
 မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ဘယ်သူပြောမလဲ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး
 ဘယ်သူကန့်ကွက်မလဲ။ သူက သူ့မ၏စကားအတိုင်း တစ်
 မတိမ်း ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ယုံကြည်နေခဲ့ဖူး၏။ ယင်း
 ည့်ဖျင်းမှုဟုသတ်မှတ်ပါက သူ့ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံရုံသာရှိပါသကဲ့

မြေနီလမ်းသွယ်လေးအတိုင်း ဖြည်းညှင်းစွာလျှောက်
 လာရင်း၊ လမ်းထိပ်သို့မရောက်ခင်၌ သူ၏လေးဘက်နားရောက်
 ကသူ့အား စတင်ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြလာလေသည်။ ဇာဆစ်ဆစ်
 နာကျင်လာသည့်ခြေထောက်ကို အလျှော့ပေးကာ၊ လမ်းထိပ်
 အရောက်လမ်းလျှောက်ခြင်းကိုရပ်လိုက်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ငေး

နလိုက်သည်။ ဆည်းဆာ၏ရွှေဝါရောင်အောက်၌ အရာရာ
 ခိုင်မာသက်တိတ်ဆိတ်နေပုံက အားရစရာမကောင်းလှပါ။ ပို၍စိတ်
 ချက်ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ သူ့လိုလမ်းလျှောက် သူတစ်ယောက်မှ
 မနေခြင်းပင်။

လူတွေဟာသဘာဝအလှအပကို မခံစားတတ်တော့
 ဘူးထင်ပါရဲ့။ မကျေမနပ်အတွေးဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်
 တွေးရင်းခြေထောက်နာသက်သာသည်အထိ သူ့ရပ်တန့် ငေးမော
 နေခဲ့သည်အထော်ကြီးကြာမှအိမ်ဘက်သို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်
 ဘာပြန်လာခဲ့၏။

f f f

www.burmeseclassic.com

(၄)

အိမ်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီးဝင်လိုက်သည်နှင့်၊ ခုတလော သူ့လမ်းလျှောက်ခြင်းကို သဘောမကျဖြစ်နေသော ဇနီးသည်ထံ ထိုးစံအတိုင်းမျက်စောင်းခဲကာလှမ်းမေးသည်။

“ရှင်ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ”

“ဘယ်ရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ လမ်းထိပ်တင်ပါ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ရင်းရှေးဖြစ်နောက်ဟောင်းတွေ တွေးနေလို့နည်းနည်းကြာသွားတာပါ”

“ဘာလဲ ရှင်ငယ်ရည်းစားအကြောင်းလား”

အဝလွန်လာကတည်းက လမ်းမလျှောက်တော့ပဲ ဟိုနား ဒီနားသွားလျှင်ဆိုက်ကားကိုသာ အားကိုးလေ့ရှိသော ပေါင်ချိန် နှစ်ရာကျော်ဇနီးသည်က မကျေမနပ်လှမ်းမေး၏။

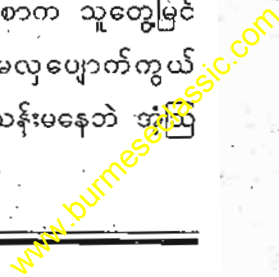
“အစစ်ပဲ . . . ငါ့ငယ်ရည်စား . . . မင်းနဲ့ဟိုးအရင် တုန်းက လမ်းလျှောက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ စဉ်းစားနေတာ ရှင်းပြီလား”

သူ့အဖြေကြောင့်ဇနီးသည်ကျေနပ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်သော်လည်းသူ့ထင်သလိုဖြစ်မလာပါ။

“ရှင်မလဲမကြီးမငယ်နဲ့ငယ်မူပြန်နေရသေးတယ် ပြီးတော့ အညောင်းပြေလမ်းလျှောက်သတဲ့ အချိန်အခါကို လည်းကြည့်ပါအုံး။ နွေခေါင်ခေါင်နေ့လည်ခင်းကြီး ဘယ်သူမှ လမ်းလျှောက်မထွက်တဲ့အချိန်။ ရှင်မို့လို့လမ်းထွက်လျှောက် ရတယ်လို့”

“ဘာ”

သူမယုံကြည်နိုင်စွာ ပြုတင်းပေါက်ဆီသို့သွားကာ ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်လိုက်၏။ စောစောက သူတွေ့မြင် ခဲ့ရသောသက်တန်ကြီးက ပျောက်ချင်းမလှပျောက်ကွယ် နေသလိုကောင်းကင်ကလည်း ရွှေဝါရောင်သန်းမနေဘဲ အံ့ဩ ဖွယ်စူးရှလင်းထိန်နေလေသည်။

“လမ်းလျှောက်တယ်ဆိုတာ အချိန်အခါနဲ့အသက် အရွယ်နဲ့ ချင့်ချိန်ပြီးလျှောက်ရတယ်။ ရှင့်အတွက်မှာ မတော် တဆချော်လဲပြီးအရိုးတွေတာတွေကျိုးသွားရင် ပြန်မဆက်တော့ တဲ့အရွယ်။ ဒါကြောင့် ရှင့်မြေးဆရာဝန်က ဘိုးဘိုးကိုလမ်းပေး မလျှောက်နဲ့လို့ ဟိုတခါလာတုန်းကပြောသွားတာသိရဲ့လား။ အသက်ခုနှစ်ဆယ်ကျော်အဘိုးကြီးရဲ့”

အသက်ခြောက်ဆယ် ရှစ်နှစ်အရွယ် ဇနီးသည်၏ စကားသံကို သူ့ကောင်းစွာမကြားတော့ပါ။ ပြုတင်းဘောင်ကို လက်ထောက်ရင်း၊ မိုးရွာပြီးစကောင်းကင်ယံမှသက်တန်ကြီး ကိုသာ သူ့အမောတကော ရှာဖွေနေမိဆဲ ဖြစ်လေသည်။

£ £ £

လောကကြီးမှာ လူတစ်ယောက်ကိုသတ်ရတာ

အတော်ကိုလွယ်တယ်။

အထူးသဖြင့်

အဲဒီလူဟာ ကိုယ့်မိန်းမဖြစ်နေခဲ့ရင်ဆို

Data File No.

ဟန်များတဲ့ညနေခင်းဝတ္ထု

နေရောင်ခြည်က သူ့ရဲ့ဟန်စွယ်ကိုချသွားခဲ့ပြီ။

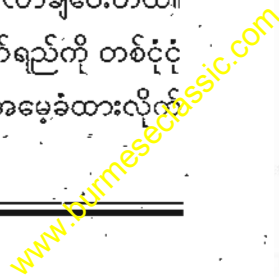
နေ့လည်ခင်းတစ်လျှောက်လုံး ဟော့ဒီမြို့သစ်ကလေးကို အလှူငြီးငြီးနဲ့ လောင်မြိုက်စေခဲ့တာဟာ သူမဟုတ်တော့တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ တစ်နေ့လုံးအကာအကွယ်တွေအောက်မှာ အရိပ်ခိုနေခဲ့ကြတဲ့ကျေးငှက်တွေနဲ့ အိမ်တွင်းအောင်းပြီး အရှောင်နေခဲ့ကြတဲ့ လူတစ်ချို့အလျှို့အသိမ်းထွက်လာရင်းနဲ့ပဲ သစ်လေးရဲ့ညနေဆည်းဆာဟာ လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာတယ်။

နိုးကြိုကားတွေတစ်စီးစနစ်စီးစ ထိုးဆိုက်လာလို့ မှာ

တိုင်မှာလူစည်စပြုလာသလို လွှက်ရည်ဆိုင်တွေလည်း စားသုံးသူကိုညှို့ငင်ဖို့ သူတို့ရဲ့သီချင်းသံကို ခပ်ကျယ်ကျယ်တိုးမြှင့်လာကြတယ်။ ညနေခင်းပြဇာတ်ထဲမှာ သရုပ်ဆောင်တွေ အဖြစ်ပါဝင်ခွင့်ရပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သရုပ်ဆောင်ဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းမသိရှာတဲ့ လူတချို့ဟာစိတ်ကူးတည့်ရာ အတွေးကိုယ်စီနဲ့ ရွေ့လျားနေကြပေါ့။

နေ့လည်ခင်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်ဟာ စာရေးဖို့ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် စာတစ်လုံးမှ ချမရေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ရာသီက ပူလွန်းလို့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲက စကားလုံးတွေ အငွေ့ပျံသွားပြီထင်ပါရဲ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့လက်ထဲက ဘောလ်ပင်ကိုချပြီး ဆည်းဆာရဲ့ပြဇာတ်ထဲမှာ အသုံးတော်ခံဖို့ ကျွန်တော် လမ်းမတွေဆီကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ စာရေးဖို့ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုရလိုရငြားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပါ။

ထိုင်နေကျ လွှက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ကျွန်တော်သောက်နေကျ ပေါ့ဆီမိတ်ခွက်ကို ယူလာပေးနေကျစားပွဲထိုးလေးက ကျွန်တော့်ရှေ့ကို လာချပေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြုနေကျအတိုင်း လွှက်ရည်ကို တစ်ငုံငုံ ပြီးထပ်မသောက်တော့ဘဲ အေးတဲ့အထိ အမေ့ခံထားလိုက်ပါတယ်။

သိပ်တော့လည်း မဆန်းလှပါဘူး။ လောကကြီး တောင်ဖြစ်နေကျအဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ပဲ သမားရိုးကျလည်ပတ်နေခဲ့တာမဟုတ်လား။ မနက်ကရေဒီယိုသံနဲ့ အိပ်ရာထပြီး 'သင့်အတွက်မနက်ဖြန်' ကိုနားထောင်ရင်း၊ အိပ်ရာဝင်ချိန်အထိနေ့စဉ်ကြုံတွေ့နေကျ အကြောင်းအရာတွေထက် ပိုပြီး ဘာတွေများဖြစ်ပျက်ခဲ့လို့လဲ။ ခေါက်ရိုးကျိုးအဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ပဲ သမားရိုးကျဆန်စွာ ပုံမှန်စီးမြောနေကြရတာပါ။ (အစောပိုင်းကာလတွေတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီအကြောင်းအရာတွေကို ဝတ္ထုအဖြစ်ရေးဖွဲ့ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ပေမယ့် ရိုးလိုက်တာလို့ အပြောခံရမှာစိုးတာနဲ့ မရေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။)

ခုလောလောဆယ်မှာတော့ ခပ်ညံ့ညံ့ လွှက်ရည်ဆိုင်လေးထဲမှာ ထိုင်ရင်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကိုမြစ်ဖျားခံစီးဆင်းပေမယ့် ဘယ်လိုအကြောင်းအရာမျိုးကိုမဆို ကျွန်တော်အာသာငန်းငန်း မျှော်လင့်နေမိတော့တယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ တွေးထင်ယူဆချက်သာမမားဘူးဆိုရင် သိပ်မကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်ရှေ့ကိုအကြောင်းအရာတစ်ခုခုရောက်ရှိလာတော့မှာပါ။

ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ မြို့သစ်ကလေးဟာ မြို့လည်ခေါင်နဲ့ အလှမ်းဝေးကွာလှတယ်ဆိုပေမယ့်၊ စာရေး ချင်သူ

စစ်ယောက်ကို ကုန်ကြမ်းပြတ်လပ်သွားလောက်အောင်တော့ ခေါင်လှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခက်နေတာတစ်ခုက တွေ့မြင်သမျှ ဆိုင်းကိုဝတ္ထုရေးဖွဲ့လောက်တဲ့ အကြောင်းအရာအဖြစ်ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က မသတ်မှတ်ချင်တဲ့ကိစ္စပါ။

တချို့အကြောင်းအရာတွေဟာ ဝတ္ထုသဏ္ဍာန်ဟန်ဆောင်ထားပေမယ့် တကယ်တမ်းချရေးကြည့်တဲ့အခါ ဦးတည်ချက်ဝေဝါးနေတာမျိုး၊ ဇာတ်သိမ်းခန်းမစုံလင်တာမျိုးတွေကျွန်တော်မကြာခဏကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ အတွေ့အကြုံအရ အဖြစ်အပျက်တွေဟာစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလေလေ၊ ဝတ္ထုအဖြစ်ပြီးပြည့်စုံဖို့ ခက်ခဲလေလေပဲ။ အဲဒီသင်ခန်းစာကို ပြီးခဲ့တဲ့ ဆောင်းဦးပေါက်ကာလတွေအတည်းက ကျွန်တော်ရရှိထားခဲ့တာပါ။

F F F

(၂)

နှင်းမှုန်တွေဝေဝေဝဲဝဲကျဆင်းလာတဲ့ ဆောင်းညခို
 တွေမှာ ကျွန်တော်ဟာနွေးထွေးမှုအတုတွေရှိရာကို ဦးတည်
 လေ့ရှိခဲ့တယ်။ ပူနွေးတဲ့ဟိုတယ်ခန်းတစ်ခန်း အမျိုးသမီး
 တစ်ယောက် မာတီနီပုလင်းကိုမျှော်လင့်ချင်ပေမယ့် များသော
 အားဖြင့် စည်ဘီယာလောက်နဲ့ပဲ တင်းတိမ်ခဲ့ရတယ်။ ကြမ်းစား
 ဘီယာတစ်ခွက်စ နှစ်ခွက်စလောက်လောင်းထည့်လိုက်တာ
 ကျွန်တော်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာပူနွေးလာတတ်ပြီး ဆောင်းညခို
 ကိုရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်သွားလေ့ရှိတယ်။

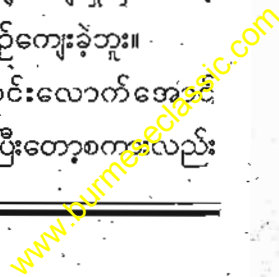
အဲဒီကာလတွေမှာ ဘီယာသုံးခွက်စာငွေကြေးနဲ့
 တစ်ညတာနွေးထွေးမှုကိုကျွန်တော်ဖလှယ်တတ်လာခဲ့သလို၊
 မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကိုလည်းရရှိလာခဲ့တယ်။ တကယ်တော့
 မိတ်ဆွေဆိုတာထက် အသိအကျွမ်းလို့ပြောရင် ပိုပြီးမှန်မှာပါ။
 သူဟာကျွန်တော်ထက်ပိုပြီး အသက်ကြီးသလို၊
 ကျွန်တော် ထက်လည်းပိုသောက်နိုင်ပုံပါ။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံ
 ရရင် ဘီယာတစ်ဂျားရှေ့ချပြီး အမြဲတမ်းမှုန်ကုတ်ကုတ်
 မျက်နှာနဲ့ ငြိမ်သက်နေလေ့ရှိတဲ့သူ့ကိုအစပိုင်းက ကျွန်တော်
 စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်ကောင်
 စရိုက်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီးဖြစ်နေလို့ပါ။

ဒါပေမယ့် . . .

တစ်ညမှာတော့ ပုံမှန်ထက်ပိုပြီးရီဝေဝေဖြစ်နေတဲ့
 သူဟာ ကျွန်တော်ဝိုင်းကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်ရှိလာ
 ခဲ့တယ်။ “မိတ်ဆွေဖြစ် အတူတူသောက်ကြရအောင်။
 ဒီဝိုင်းကိုကိုယ်ရှင်းပါရစေ”

သူ့ရဲ့ဖိတ်ခေါ်မှုကယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးရှိလှပေမယ့်
 ကျွန်တော်ရဲ့တုံ့ပြန်ပုံကတော့ သိပ်မယဉ်ကျေးခဲ့ဘူး။

“မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်
 ကျွန်တော်က ဖေါ်ဖေါ်ရွေရွေ မရှိဘူးဗျ။ ပြီးတော့စကားလည်း

နည်းတော့ နောင်ကြီးစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်ကစကားပြောဖော်ထက် အရက်
သောက်ဖော်ကိုလိုချင်တာပါ”

လွှတ်ရည်ဆိုင်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ မျက်မှန်းတမ်း
မိသူတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ ခက်ခဲပေမယ့် အရက်ဆိုင်
မှာတော့လွယ်ကူမြန်ဆန်လွန်းလှပါတယ်။ ဘီယာတစ်ကူး၊
အမြည်းသုံးလေးပွဲနဲ့ အတူ သူ . . . ကျွန်တော့်ဝိုင်းကိုဧည့်သည်
အဖြစ်ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။

အဲဒီညက ကျွန်တော် ဘီယာသုံးခွက်ထက် ပိုသောက်
မိခဲ့သလို သူလည်းအတော်ရီဝေသွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း
ကျွန်တော်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမယ့်စကားကို သူ
စတင်လာခဲ့တာပါ။

“လော့ကကြီးမှာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ရတာ
အတော့်ကိုလွယ်တယ်စာရေးဆရာရဲ့။ အထူးသဖြင့် အဲဒီ
လူကကိုယ့်မိန်းမဖြစ်နေခဲ့ရင်ပေါ့”

“ဗျာ”

“အံ့ဩသွားသလား၊ မအံ့ဩနဲ့ကိုယ့်ဆရာ။ မယ့်
လည်းမရှိနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်တွေ့မို့ပြောပြတာ”

“ခင်ဗျားမှူးနေပြီ”

“သေချာတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် . . . သတိတော့
မလွတ်သေးပါဘူးလေ။ ပြီးတော့ . . . ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို
မမှတ်မိလောက်အောင်တော့ မဖြစ်သေးပါဘူး။”

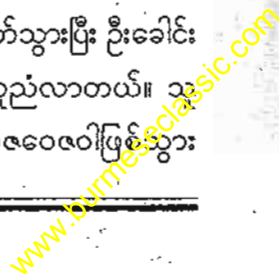
သူကဘီယာတစ်ကွက်ကိုမော့ချလိုက်ပြီး၊ ကြက်ကြော်
တစ်တုံးကို တစ်ဂျွမ်းဂျွမ်း၊ မြည်အောင်ဝါးစားနေလိုက်သေး
တယ်။ ပြီးတော့မှ တစ်ရှူးစနဲ့ ပါးစပ်ကို အားရပါးရသုတ်ရင်း
စကားစတယ်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က လူတစ်ယောက်ကို
ကြိုတင်ကြံစည်ပြီးပိပိရီရိနဲ့ ကိုယ်သတ်ပစ်နိုင်ခဲ့တယ် ဆိုရင်
မောင်ရင်ယုံပါ့မလား။ ကိုယ်ရဲ့ချစ်လှစွာသော မိန်းမကိုပေါ့
ဒီနေ့ဆို သူဆုံးတာနှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ပဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့မိန်းမကိုဟုတ်လား”

“အစစ်ပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့မိန်းမ။ ကိုယ့်ဘဝကိုငွေနဲ့ပေါက်
ပြီးဝယ်ခဲ့တဲ့မိန်းမ။ ကိုယ်ရဲ့နုပျိုစဉ်ကာလကို အမှောင်ကျ
စေခဲ့တဲ့မိန်းမ။ အဲဒီမိန်းမကို အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့
ကိုယ်သတ်ပစ်နိုင်ခဲ့တယ်”

ကျွန်တော်ရဲ့ရီဝေမှုတွေလွင့်ပြောက်သွားပြီး ဦးခေါင်း
ထဲမှာ အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံတွေဆူညံလာတယ်။ သူ
ဟာ ပုံမှန်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ ကျွန်တော်ဇဝေဇဝါဖြစ်သွား

ပေမယ့် သူကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်အေးစက်စက်နဲ့ ဆက်ပြောနေခဲ့တယ်။

“သူနဲ့တွေ့တော့ ကိုယ့်အသက်ကနှစ်ဆယ်သာသာမနူးမနပ်သူကတော့သုံးဆယ်စွန်းစ၊ ငွေချမ်းသာသလို အတွေ့အကြုံကလည်းကြွယ်ဝတယ်။ ဒါကြောင့်ကိုယ့်ကို အမိဖမ်းပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုအပိုင်သိမ်းနိုင်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်မိဘနှစ်ပါးကိုငွေကြေး၊ ကျေးဇူးတရားတွေနဲ့ မလှုပ်နိုင်အောင် ချည်နှောင်ထားနိုင်ခဲ့တယ်။ ချဉ်ချဉ်တူးတူးမှူးမှူးပြီးရော ကာလကို ကုန်လွန်ချိန်ကျမှ ကိုယ်သူ့ကိုမချစ်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ တူးတူးခါးခါးမုန်းနေမှန်းသိလိုက်ရတယ် . . .

ဒါပေမယ့် . . . အခြေအနေကလွန်နေပြီ။ ကိုယ်သူ့ကို ကွာရှင်းခွင့်မရနိုင်သလို အပြင်မှာလည်း ရှုပ်ခွင်မသာအောင် သူ့နှောင်ကြီးတွေက မြဲမြံလွန်းလှတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ နည်းလမ်းကတစ်နည်းပဲရှိတယ် အဲဒါကတော့ သူ့ကိုရှင်းပစ်ဖို့ပဲဆိုတော့ . . .

ဘယ်လိုရှင်းမလဲ . . .

သူ့ကိုသတ်ပြီး ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ကျန်တဲ့အချိန်တွေ အကုန်လုံးထောင်ထဲမှာ ကုန်ဆုံးပစ်ရင်လောက်အောင်တော့ ကိုယ်မမိုက်မဲဘူး”

တြိတင်ကြံစည်ထားတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လို့ပဲ။ ကောင်းခန်းရောက်မှစကားကို အချိန်ကိုက်ရပ်လိုက်ပြီး ဘီယာထပ်မှာတယ်။ လန်ဒန်တစ်ဘူးနဲ့ ကြက်ကြွပ်ကြော်တစ်ပွဲထပ်မှာတယ် ဘီယာတစ်ခွက်ကို အမြှုပ်မထအောင် စိမ်ပြေနပြေငဲ့ပြီး တဂွပ်ဂွပ်သောက်ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်မှု ကုန်ဆုံးသွားချိန်မှာတော့။

“ခင်ဗျား သူ့ကိုဘယ်လိုသတ်လိုက်သလဲ”

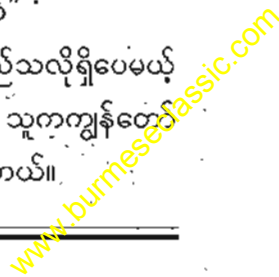
ရုပ်ရှင်တွေထဲက ခပ်ညံ့ညံ့ လူဆိုးခေါင်းဆောင်ပုံစံမျိုးနဲ့ သူ့လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးလိုက်တယ်။

“အဲဒါအနှစ်ပဲ မောင်ရင်ရဲ့။ အဓိကသော့ချက်က အဲဒါပဲ ကိုယ်သူ့ကိုစိတ်နဲ့သတ်လိုက်တာ”

“ဗျာ . . . စိတ်နဲ့”

“ဟုတ်တယ် သူ့စိတ်ကိုလှည့်ဖျားပြီး သတ်လိုက်တာ အရင်က ဖာသီဖာသာနေရာကနေ အလွန်အကျွံ ဝရုစိုက်ပြပြီး လှည့်စားလိုက်တာပဲ။ သွေးတိုး၊ နှလုံး၊ ဆီးချို အကုန်လုံး သူ့မှာဖြစ်နေတဲ့ပုံစံမျိုး ဝရုစိုက်ပြလိုက်တယ်”

သူ့စကားကိုရေးတေးတေးနားလည်သလိုရှိပေမယ့် လုံးစေ့ပတ်စေ့တော့ သဘောမပေါက်လှဘူး။ သူ့ကကျွန်တော်အဖြစ်ကိုရိပ်စားမိပုံနဲ့ ခပ်အေးအေးရှင်းပြတယ်။

“သူ . . . နေရာတာ မအိမသာနဲ့ ခေါင်းတွေအုံတယ် လို့ ညည်းရင်း၊ သွေးတိုးတာဖြစ်မယ်။ မနေ့ကဝက်သားဟင်း စားတာကိုး ငါးပိကြော်စားတာကိုးဆိုပြီး ဂရုတစိုက်နဲ့ဆေး တိုက်တယ်။ ဇက်တွေဘာတွေဆေးလူးပြီး နှိပ်ပေးတယ်။ ရလှ ကားမြင့်မြင့်တက်ရမယ့် နေရာမျိုးကျရင် ဖြည်းဖြည်းတက် မောနေမယ်။ နှလုံးကခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ယုယပြတယ် အချို့တွေစားတာများရင် အိမ်သာထဲမှာ ပရွက်ဆိတ်တွေ တွေ တယ် ဆီးချိုဖြစ်နေအုံးမယ်ဆိုပြီး သတိပေးတယ် ဘာစားစား ဘာလုပ်လုပ်စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ဂရုစိုက်ပြလိုက်တော့ အဲဒီဂရုစိုက် မှုကိုသာယာလာတယ် တကယ်မရှိတဲ့ရောဂါတွေကို တကယ် ရှိသလိုထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီကနေစပြီး သူတရောင်ရှောင်ဖြစ်လာတယ်။ ရာသီမရွေး အနွေးထည်ဝတ် ထားရတဲ့ အခြေအနေမျိုးရောက်လာတယ်။ ဟိုအစားရှောင် ဒီအစားရှောင်နဲ့ နောက်ဆုံးရေလုံပြုတ်သာသာပဲ စားရတော့ တဲ့အနေအထားဖြစ်လာတယ်။ သူဆုံးမယ့်နေ့က ခေါင်းမူး တယ်ဆိုလို့ သူ့တူမဝမ်းကွဲနာစ်မလေးကို အိမ်ခေါ်ပြီး သွေးချိန် ခိုင်းတော့ သွေးနည်းနည်းတိုးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က သွေးအရမ်းတိုးနေတဲ့ပုံမျိုးနဲ့ အိပ်ရာထဲကမထနဲ့။ ခေါင်းကို

ဆတ်ခနဲမလှည့်နဲ့။ မတော်တဆ ဦးနှောက်သွေး ကြောတွေ ဘာတွေပြတ်ပြုနေအုံးမယ်ဆိုပြီး ယုယပြတယ်။ ညနေပိုင်း ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လှမ်းခေါ်လို့ ဟိုတယ်မှာ ဘီယာ သွားသောက်တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူဆုံးနေပြီ။ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်သွားတာတဲ့။ မရှိတဲ့သွေးတိုးက သူ့ ဦးနှောက်သွေးကြောကိုဖြတ်ပစ်လိုက်တာပဲ ”

ဇာတ်သိမ်းခန်းရောက်သွားတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လို့မျိုး သူ့စကားတွေအရှိန်လျော့ကျသွားတယ်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ကိုဟန်ပါပါချလိုက်ပြီး ခဏငြိမ်သက်နေသေးတယ်။ ပြီးမှ

“သူသေသွားတော့ ကိုယ့်စိတ်တွေ တော်တော်ကို လွတ်လပ်သွားတယ်။ လေးဆယ်ဝန်းကျင်ဆိုတဲ့အရွယ်က ဘဝကိုခံစားဖို့ အကောင်းဆုံးအရွယ်ပဲ။ ကိုယ့်အတွက် အချိန် မီကလေးလို့ဆိုရမှာပေါ့။ သူမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ကိုယ့်ဘဝ ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြတ်သန်းပစ်လိုက်တယ်။ ကိုယ်မျက်စိ ကျတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တင့်တောင်းတင့်တယ် တင်တောင်းပြီး လက်ထပ်ယူလိုက်တယ် ဂျေဖ်ရိုက်တယ်။ ဟောလီဝုဒ်ကစားတယ်။ ဘီယာနဲ့ ဝီစကီသောက်တယ်။ စိတ်ပြေလက်ပျောက်တစ်လုံးနှစ်လုံးတွက်တယ်။ ဗွာရွတ်တန်း

သွားပြီးစားချင်တာစားတယ်”

“ခင်ဗျားဘဝ ပျော်စရာကြီးပါလား”

“အမှန်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် . . . တစ်နှစ်လောက်ပဲပျော်ရသေးတယ်။ ကျန်းမာရေးကဖောက်ချင်လာတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော်တို့အံ့တဩမေးလိုက်တော့သူက မပြုံးချင်ပြုံးချင်ပြုံးတယ်။

“နည်းနည်းလေး ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်လိုက်တာနဲ့ လူကမော့ချင်လာတယ်။ အစားအသောက်လည်း အရင်ကလောက် ဟုတ်တိပတ်တိမစားနိုင်ဘူး။ မိန်းမကတော့ အဲဒါအသည်းမကောင်းတဲ့လက္ခဏာလိုပြောတယ်။ တစ်ခါ တစ်လေ သွေးတိုးချင်တယ်”

သူ့ပုံစံက တကယ့်ကိုစိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေပုံ မို့ ကျွန်တော်အားပေးစကားပြန်ပြောလိုက်ရတယ်။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ဗျာ ဒီခေတ်မှာဆေးကောင်း ဝါးကောင်းတွေပေါပါတယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်ဆရာဝန်နဲ့ပြသလဲ”

“ဘယ်ဆရာဝန်မှမပြဘူး။ ကိုယ့်မိန်းမစမ်းသပ်ပေးတာသူက အရင်တုန်းက သူနာပြုလုပ်ဖူးတယ်လေ”

“ ဒါဖြင့် . . . ခင်ဗျားအရင်မိန်းမရဲ့ . . . ”

“ဟုတ်တယ် သူနာပြုအလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ မိသားစုကို ရှာဖွေကျွေးနေတာမကြည့်ရက်လို့ လက်ထပ်ယူလိုက်တာ အသက်ချင်းကွာပေမယ့် ကိုယ့်အပေါ်တော်တော်ချစ်ရှာပါတယ်။ ဂရုလည်းစိုက်တယ် အခုလည်းသူ့အရက်ဖြတ်ခိုင်းလို့ ဖြတ်ပါမယ့်ကတိပေးပြီး ဒီနေ့နောက်ဆုံးလာသောက်တာပဲ။ ‘ဘီယာတော့ စာရေးဆရာပဲသောက်လိုက်တော့။ ကိုယ့်အတွက်ဝိုင်းပိတ်ပီစကီနှစ်ပက်မှာလိုက်မယ်’

- f f f

(၃)

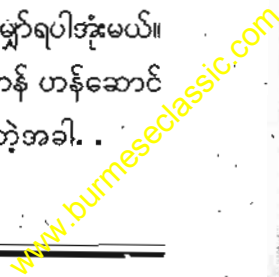
နေရောင်ခြည်ဟာသူ့ရဲ့မာန်စွယ်ကိုချသွားခဲ့ပြီ။
 ခပ်စုတ်စုတ်လွှက်ရည်ဆိုင်လေးထဲက ကျွန်တော်
 ပြန်ထွက်လာတော့ ဆည်းဆာက တိမ်တွေပေါ်ကို အနက်
 ရောင် မှင်ရည်တွေဖြန်းပက်စပြုနေခဲ့ပြီ လက်ထဲကဆေး
 လိပ်တိုကိုလွှင့်ပစ်ရင်း ဆောင်းဦးကာလတုန်းက ဘီယာဆိုင်မှ
 စကားလက်ဆုံကျခဲ့ဖူးတဲ့ မိတ်ဆွေကြီးကိုဖြတ်ခနဲ သတိရလိုက်
 မိပါသေးတယ်။ သူဟာကျွန်တော့အတွက် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်
 နေမလား။ တကယ်လို့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဆိုရင်လည်း အလှည့်
 အပြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်းတစ်စုံတစ်ရာ ပါသင့်
 ပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်တုန်းကတော့
 ဇာတ်သိမ်းလို့ယူဆရမယ့် ဝမ်းနည်းဖွယ်သတင်းတစ်ခုကို
 ဘီယာဆိုင်လေးကတဆင့် ကျွန်တော်ကြားသိခဲ့ရတယ်။
 အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေကြီး သွေးတိုးရာဂါနဲ့ ကွယ်
 လွန်သွားခဲ့ပြီဆိုတာပါပဲ။ သူ့ကိုကွယ်လွန်သွားစေတဲ့ သွေးတိုး
 ဟာတကယ်ရှိတဲ့သွေးတိုးလား။ ဒါမှမဟုတ် တကယ်မရှိတဲ့
 ထင်ယောင်ထင်မှားသွေးတိုးများလား။

ကျွန်တော်လမ်းဖြတ်တူးခါနီးမှာ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ စုံတွဲ
 တစ်တွဲကို တင်ဆောင်ထားတဲ့ ကားတစ်စီးဟာ ကျွန်တော်
 ရှေ့ကဝေါခနဲဖြတ်မောင်းသွားလေရဲ့။ အဲဒီကားပေါ်မှာရယ်
 မောလိုက်ပါသွားတဲ့ အမျိုးသမီးကတော့ . . . အရင်တုန်း
 တသူနာပြုတစ်ယောက်များဖြစ်ခဲ့လေမလား။

အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်အပေါ်စိုးရိမ်တတ်
 တဲ့ဇနီးသည်ကို အလွန်အကျွံစိုးရိမ်တကြီးဂရုစိုက်မပြုဖို့ ကျွန်
 တော်ဖျောင်းဖျရပါအုံးမယ်။ ပြီးတော့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကိုမြစ်ဖျားခံ
 ဖိဆင်းပေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း စောင့်မျှော်ရပါအုံးမယ်။
 တချို့အကြောင်းအရာတွေဟာ . . . ဝတ္ထုသဏ္ဍာန် ဟန်ဆောင်
 ထားတတ်ပေမယ့် . . . တကယ်ချရေးကြည့်တဲ့အခါ . . .

f f f

တကယ်တော့ ...

ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းဆိုတာ

စာတိုက်ကြီးက အကြွေစေ့တည့်ဆက်ရတဲ့

တယ်လီဖုန်းထိုဝါပဲ။

တစ်စုံတစ်ရာကို အဆက်မပြတ်တည့်ပေးမှ ...

အဆက်အသွယ်ပြတ်မှာပါ။

Data File No. 9

ခံတွင်းပျက်တဲ့ည

ဘဝမှာ စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် နောက်ဆုံးရယ်မောခဲ့တာ ဘယ်တုန်းကလဲလို့မေးရင် ချက်ချင်းအဖြေပေးနိုင်တဲ့လူအတော်ရှားပါလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့များ တစ်ယောက်ယောက်က မဆိုင်းမတွ အဖြေပေးလာခဲ့ရင်တော့ အဲဒီလူကို ကံကောင်းတဲ့လူအဖြစ် သတ်မှတ်ရမှာပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရယ်မောခြင်းဆိုတာ ပျော်ရွှင်မှုရဲ့ သင်္ကေတတစ်ခုဖြစ်လို့ပါပဲ။ ပျော်ရွှင်မှုဟာ လူသားတစ်ယောက်အတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့အရာပါ။

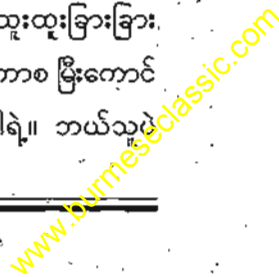
လူတစ်ယောက်ဟာ အချိန်မှန်မှန် အစာစားသလို ဘုန်းမာရေးလိုက်စားသလို၊ အိပ်စက်အနားယူသလို၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းကိုလည်း မကြာမကြာခံစားပေးဖို့လိုတယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ဝညာရှင်တွေဟာ တစ်နေ့တစ်ခါရယ်မောဖို့ အကြံပေးခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအကြံပေးချက်အတိုင်း မလိုက်နာနိုင်သူတွေ ဘယ်လောက်များများရှိခဲ့ကြပါလိမ့်။

အဲဒီထဲမှာ သူလည်းတစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့တာကတော့ ဘယ်လိုမှဂုဏ်ယူစရာ မကောင်းလှတာအမှန်ပါ။ သူဘဝမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးတာ ဘယ်တုန်းကလဲ လို့မေးရင် အဲဒီမေးခွန်းကို ဖြေနိုင်ဖို့အတော်ကို အချိန်ယူရပါလိမ့်မယ်။

ခပ်ငယ်ငယ်ကလေးဘဝတုန်းကတော့ သူ့လိုကိုယ်လို အနည်းအကျဉ်း ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးမှာဖြစ်ပေမယ့် ပြန်စဉ်းစားကြည့်တဲ့အခါ အဲဒီအချိန်ကာလတွေဟာ အိပ်မက်ဆန်စွာစိုးတဝါး နိုင်လွန်းလှပါတယ်။

ဒါဖြင့်... ကလေးဘဝကို ကျော်လွန်စ လူမှန်းသိတတ်စ အချိန်မှာရော ...။

ဟင့်အင်း... အဲဒီတုန်းကလည်း ထူးထူးခြားခြား မပျော်ရွှင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါဆို... ရည်းစားထားတတ်တာစ မြီးကောင်ပေါက် အရွယ်မှာတော့ ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးမယ်ထင်ပါရဲ့။ ဘယ်သူ့

ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအချိန်ကာလတွေဟာ ဘဝရဲ့ပျော်စရာအကောင်းဆုံးနဲ့ ရွှေရောင်အတောက်ပဆုံး ကာလတွေပဲမဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် . . . သူကတော့ခေါင်းရမ်း ငြင်းဆန်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်တွေမှာ သူဟာ မိသားစုရဲ့စက်ခေါင်းတဲ့နေရာကို ရောက်မှန်းမသိရောက်နေပြီဖြစ်သလို၊ စိတ်ညစ်ခြင်းဆိုတာနဲ့လည်း အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီတဲ့။

ကျောင်းတစ်ဖက်တက်ရင်းမီးဖိုချောင်က ဆန်အိုးထဲကို ဆန်မှန်မှန်ဖြည့်ခဲ့။ စိတ်ထွက်ပေါက်တွေ လှောင်ပိတ်လာတဲ့အခါ ဝတ္ထုတွေရေးခဲ့။ လောကကြီးကို မကျေနပ်တဲ့အခါ အံ့ကြိတ်ခဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ကျောင်းပြီးသွားတဲ့အခါ ရေခန်းငွေ့စက်ခေါင်းကနေ ဒီဇယ်စက်ခေါင်းအဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ ပြောင်းလဲမောင်းနှင်ခဲ့ . . . နောက်တော့ သူ့အပေါ်အသင့်အတင့် နားလည်တဲ့ကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ . . . ။

သူ့ဘဝဟာ ရိုက်လို့ကောင်းအောင် စီရင်ရေးသားထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းတစ်ခုလိုပါပဲ။ ဖြစ်ချိန်တန်ဖြစ်ပြီး၊ ပျက်ချိန်တန် ပျက်ခဲ့တာမှန်ပေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာ လိုနေမှန်းကိုတော့ သူ ခပ်ရေးရေး သဘောပေါက်လာတယ်။

F F F

(၂)

“ကို ဘာဖြစ်လို့ မရယ်တာလဲဟင် ကိုနဲ့စတွေ့ကတည်းက ပြုံးတာပဲ မြင်ဘူးတယ်။ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်တာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

သူ့အပေါ် နားလည်တယ်လို့ ယူဆထားခဲ့တဲ့အိမ်ရှင်မရဲ့ အဲဒီမေးခွန်းလေးကပဲ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို တုန်လှုပ်ပြီး အိပ်ရာက လန့်နိုးလာစေခဲ့တာပါ။

“ကိုယ်လည်း မပြောတတ်ဘူး ကြည့်ရတာ . . . ကိုယ့်မှာတစ်ခုခုလိုနေတယ် ထင်တာပဲ”

www.burmeseclassic.com

“ဘာလဲဟင်”

“ပျော်ရွှင်မှုပေါ့”

“ပျော်ရွှင်မှု ဟုတ်လား . . . ကျွန်မဖြင့် အဲဒီကိစ္စကို တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဖူးဘူး”

တကူးတက စဉ်းစားနေစရာ မလိုလောက်အောင် သူမရဲ့ ဘဝက အဲဒီအရာတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေခဲ့လို့ဖြစ်မှာပါ။ သူမမှာ ပွင့်လင်းနွေးထွေးတဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေနဲ့ မိသားစုဆက်ဆံ ရေးရှိတယ်။ မချမ်းသာပေမယ့် အသင့်အတင့်စားနိုင် သောက်နိုင် တဲ့ မီးဖိုချောင်စရိတ်ရှိတယ်။ အနားမှာ သူမအထင်ကြီးအားကိုး တဲ့ လင်ယောက်ျားရှိတယ်။

နောက်ပိုင်းသိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သားတစ်ယောက် နဲ့ သမီးတစ်ယောက်လည်း ရရှိခဲ့ပါသေးတယ်။

“ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ဘဝအတွက်အရေးကြီးလို့လား”

“ကိုယ်တော့အရေးကြီးတယ်ထင်တာပဲ။ ကိုယ်ကြိုက် တဲ့ဟင်းနဲ့ ထမင်းတစ်နပ်စားလိုက်ရလို့ တင်းတိမ်သွားသလို မျိုး . . . ဘဝမှာတင်းတိမ်ဖို့ဆိုတာ ပျော်ရွှင်မှုမရှိဘဲနဲ့ မဖြစ် နိုင်ဘူး။ ပျော်ရွှင်မှုမရှိရင် ကျေနပ်မှုမရှိနိုင်ဘူး။ ကျေနပ်မှုမရှိရင် စိတ်တိုင်းကျမှု ဆိုတာလည်း ရှိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုက ဘဝကို စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေတာလား”

“ကိုယ် မခံပြောတတ်ဘူး”

“ကိုက . . . ဘာဖြစ်လို့ မပျော်ရွှင်ရတာလဲ။ ကိုအတွက် အရေးကြီးတဲ့ အဲဒီပျော်ရွှင်မှုကိုကော ဘယ်လိုရှာမှာလဲ”

“အဲဒါလည်း . . . ကိုယ်မပြောတတ်ဘူး”

အဲဒီနောက်ပိုင်း ဘဝကိုခံတွင်းမတွေ့တဲ့ နေ့ရက်တွေ သာ တဖြည်းဖြည်းပိုများလာတော့တယ်။

နိစ္စဒုဝ ပစ္စက္ခတ် အချိန်တွေကနေ ရှောင်ပြေးချင်တဲ့ သူဟာ ရံဖန်ရံခါ . . . မူးယစ်ရီဝေတတ်လာတယ်။ ဝိုးတဝါး ညနေခင်းနဲ့ အသိမဲ့ညတွေဟာ အရေအတွက်များလာတယ်။

“ဘဝကို ဖောက်ထွင်းချင်လို့သောက်တာ . . .” လို့ ကြွေးကြော်လေ့ရှိတဲ့သူ့ကို “ယမကာဆိုတာအပန်းဖြေဆေး” လို့ လက်ခံထားတဲ့ မိတ်ဆွေတွေက နားမလည်နိုင်ဖြစ်လာကြတယ်။

သူက စိတ်ပါမှစာရေးချင်သူပါ။ ဒါပေမယ့် . . . စိတ် မပါတဲ့ နေ့ရက်တွေများလာတဲ့အခါ တဖြည်းဖြည်းစာရေး ကျဲလာ တယ်။ စကားနည်းလာတယ်။ အပေါင်းအသင်း ရှဲလာတယ်။ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို စွန့်ခွာမှန်းမသိပေမယ့် . . . သူ သတိထား မိချိန်မှာတော့ သူ့နားမှာ အပေါင်းအသင်းတွေက အတော့ကို နည်းပါးနေခဲ့ပြီ။

တကယ်တော့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့မိတ်ဆွေအ

ပေါင်းအသင်းဆိုတာဟာလည်း စာတိုက်ကြီးက အကြွေစေ့ ထည့်ဆက်ရတဲ့ တယ်လီဖုန်းလိုပါပဲ။ တစ်စုံတစ်ရာကို အဆက် မပြတ်ထည့်ပေးနေမှ အဆက်အသွယ်မပြတ်မှာပါ။

ကိုယ့်အက်က တစ်ခုပေးနေပေမယ့် တစ်ဘက်ကလို့ ချင်တာနဲ့ မကိုက်ညီတဲ့အခါ နားလည်မှုလွဲသွားတတ်မှန်း အဲဒီ အချိန်တွေကျမှ သူသဘောပေါက်လာခဲ့တယ်။ လူမှုရေးဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အသံထွက်မှန်မှန်နဲ့ ရွတ်ဆိုတတ်အောင် အဲဒီနေ့ ရက်တွေမှာပဲ ကြမ်းကြမ်းရှုရှု သူသင်ယူခဲ့ရတာပါ။

ဒါပေမယ့် . . . သူ့မျှော်လင့်နေတဲ့ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှု ဆိုတာကတော့ ပျောက်ဆုံးနေဆဲပါပဲ . . .။

အဲဒီအရာဟာ . . . အမြုပ်တစ်စီထနေတဲ့ မြန်မာစည် ဘီယာခွက်ထဲမှာ မရှိသလို . . .

ကာရာအိုကေ ဆောင်းဘောက်စ်ထဲမှာလည်းမရှိဘူး . . .

ကလပ်ခန်းမရဲ့ အကကြမ်းပြင်မှာ မရှိသလို . . . ရေစို

နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းထက်မှာလည်း မရှိဘူး . . .

အဲဒီအရာဟာ သိမ်ကြီးဈေးလမ်းမပေါ်မှာ မရှိသလို။

ခေါင်းတွေကိုက်ပြီး နှိုးထလာတဲ့ မနက်ခင်းမှာလည်း မရှိဘူး။

အဲဒီအရာဟာ . . .

မရှိဘူး . . . မရှိဘူး။

မရှိဘူး . . . လို့ သေချာလာတာနဲ့အမျှ အဲဒီအရာကို သူပိုပြီးလိုချင်တစ်မက်လာတော့တယ်။ ဘယ်မှာလဲ ပျော်ရွှင် ကျေနပ်မှု . . .။ ဘယ်မှာလဲ . . . ဘဝရဲ့အနှစ်သာရ . . .။

သူတကယ်ကို အလောတကြီး တွေ့ချင်နေခဲ့တာပါ။ ဒီလိုနဲ့ . . .

f f f

(၃)

ခပ်ည့်ည့်အပေါ်စားပြက်လုံးတွေနဲ့ ဘဝကိုရယ်မော ဖြတ်သန်းပစ်လိုက်ဖို့ဆိုတာ တကယ်တကယ်တော့ မလွယ် လှပါဘူး။ ဒါဟာ . . . မိမိကိုယ်ကို လိမ်ညာတာဖြစ်သလို ဘဝကို လွဲမှားစွာချဉ်းကပ်တာလည်းဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် လောကကြီးမှာ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ပြက်လုံးတွေ ဘယ်လောက်တောင်များခဲ့ပြီလဲ။ မနက်မုက်စေ့နှစ်လုံး ပွင့် ချိန်ကစလို့ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်အထိ နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းမှုထဲမှာ အပေါ်စားပြက်လုံးတွေဟာ အချိန်ပြည့်ရိုက်ခတ်နေကြတယ်။

အဲ့ဒါတွေဟာ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်စကားဝိုင်းမှာ ရှိ တယ်။ အသံဆောင်းဘောက်စ်တွေထဲမှာရှိတယ် . . .

လေလှိုင်းထဲမှာရှိတယ် . . .

ဘစ်ကားပေါ်မှာရှိတယ် . . .

စက္ကူကြမ်းကြမ်းတွေပေါ်မှာရှိသလို ဒစ်ဂျစ်တယ် နာရီတစ်လုံးထဲမှာရှိတယ် . . .

ဒါပေမယ့် . . . သူ မရယ်မောဖြစ်ခဲ့ဘူး . . .

သူ့ရဲ့ ဇနီးသည်ကတော့ သူ့ကိုရယ်မောစေချင်ပုံပါပဲ။

“ ကိုကြည့်ရတာ စိတ်ပင်ပန်းလိုက်တာ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရမ္မံပစ်လိုက်စမ်းပါ စိတ်ပါလက်ပါရယ်ပစ်လိုက်ရင် ကို နေလို့ ကောင်းသွားလိမ့်မယ်”

ဒါပေမယ့် . . . သူ မရယ်မောနိုင်ခဲ့သလို ဟန်ဆောင် ပျော်ရွှင်ကြည့်လို့လည်း မရခဲ့ပါဘူး။

ကိုယ့်ရယ်သံကိုယ်ပြန်မကြားရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့သူဟာ စာတွေမရေးနိုင်ခဲ့တာလည်း နှစ်ပေါက် ခဲ့ပါပြီ။ ဘဝကိုခံတွင်းမတွေ့တိုင်း သူ့ရာမေရိယာကကျလွန်လွန်း လို့ မှတ်ဉာဏ်တွေတောင် ချို့ယွင်းစပြုလာခဲ့ပြီ။ အဆိုးဆုံးက တော့ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းခဲ့စွာ အထီးကျန် ဆန်လွန်းတာပါ။

ပုံမကျတဲ့ဆိုင်မှာ ဆံပင်ညှပ်ရသလို။ ခပ်တုံးတုံး ဘရိတ်
ခါးနဲ့ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရသလို။ ဘဝမှာ အဆင်မပြေမှုတွေ များလာ
တဲ့အခါ တူစုံတစ်ယောက်ဆီမှာ အကြံဉာဏ်ယူဆင်တယ်ဆိုရင်
အဲ့ဒီတစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ဗေဒင်ဆရာတော့ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် စိတ်ကုဆရာဝန်ဆီကိုပဲ သူသွားခဲ့တယ်။
စာရေးဆရာလည်းဖြစ်တဲ့ စိတ်ကုဆရာဝန်ကို သူက ခပ်ရိုးရိုး
စကားနဲ့ ခုလိုစတင်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် နေရထိုင်ရတာမပျော်ဘူးဆရာ”

“စာတွေကော ရေးဖြစ်သလား”

“အဓိကပြဿနက အဲ့ဒါပဲ။ စာရေးဖြစ်နေရင် တော်
သေးတယ်။ အခုစာမရေးဖြစ်တော့ ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ
စကားလုံးတွေနဲ့ ပြည့်ကြပ်နေတယ်”

ဆရာဝန်က သူ့စကားကို စာနာနားလည်စွာ ခေါင်း
ညှိတ်ပြီးလိုအပ်တဲ့မေးခွန်း အနည်းအကျဉ်းမေးတယ်။ ပြီးတော့
နောက်တစ်ခါ ခေါင်းညှိတ်ပြန်တယ်။

“ဒါဟာ . . . (ဒီပရက်ရှင်) စိတ်ကျရောဂါပါ။ လူတော်
တော်များများဖြစ်တတ်တယ်။ ဆေးမှန်မှန်သောက် လိုက်ရင်
အိုကေသွားလိမ့်မယ်”

ဆရာဝန်ဆီက ဆေးရောင်စုံနဲ့ အားပေးစကားအတော်
ဘာဘူး”

များများကို လက်ခံရယူပြီးသူပြန်လာခဲ့တယ်။

သူ့ဇနီးက ဆေးတွေကို အချိန်မှန်မှန်တိုက်ကျွေး သလို၊
သူ့ကလည်း နာလန်ထဖို့ ဆရာဝန်ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း
အပြင်းအထန်ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ စိတ်ဓါတ်ကျတာ သက်သာသွား
ပေမယ့် စိတ်မပျော်တာနဲ့ စိတ်ပျော်ရွှင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကတော့
နည်းနည်းမှယုတ်လျော့မသွားခဲ့ပါဘူး။

“ခင်ဗျား . . . တရားထိုင်ဖူးသလား”

“ဟုတ်တိပတ်တိ မထိုင်ခဲ့ဖူးဘူးဆရာ”

“ဒါဖြင့် . . . တရားလေးဘာလေးထိုင်ကြည့်ပါလား။

စိတ်အေးချမ်းဖို့အတွက်ဆိုရင် ဘာသာတရားကို ချဉ်းကပ်တာ
အကောင်းဆုံးပဲ”

လောကကြီးကိုရော၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပါခံတွင်း မတွေ့
ဘာတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် အသင့်တော်ဆုံးအကြံ ဉာဏ်လို့
ဆိုရမှာပါ။ ဒါပေမယ့် . . . ခက်နေတာတစ်ခုက သူ့ကိုယ်နှိုက်က
အစွဲမြဲမြဲမလိုက်နာနိုင်ခဲ့တဲ့ကိစ္စပဲ။ ထိုင်တစ်ချက် ပျက်တစ်ချက်
ဘုရားသွားလိုက် စည်ဘီယာဆိုင်ရောက်လိုက်နဲ့ သူ့ရဲ့နေ့ရက်
ဘဝဟာ လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေခဲ့တယ်။

“ကျွန်မကတော့ ကိုကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း မသိ

ဘာဘူး”

သူ့အပေါ် နားအလည်ဆုံးလို့ ခံယူထားတဲ့ဇနီးသည်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပြီးငြူစပြုလာတဲ့အခါမှာတော့ သူ့အကြီးအကျယ် စိတ်ရှုပ်သွားခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ . . . သူက ဘီယာဆိုင်ထိုင်ခြင်းကိုဆေးမြီးတိုကုထုံးတစ်ခုလို အသုံးပြုခဲ့တာပါ။ စိတ်တွေကျပြီးကတည်းက ဇနီးသည်အပါအဝင် အိမ်သားအားလုံးအပေါ် စကားပြောချင်စိတ်တွေ ကုန်ခမ်းနေသလို၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တွေ့ဖို့ကိုလည်း ဝန်လေးနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘီယာအနည်းအကျဉ်းသောက်ထားရင်တော့ စိတ်ဓါတ်တွေတက်ပြီး ပြောချင်ဆီချင် တွေ့ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာတတ်တာမို့၊ ရံဖန်ရံခါ သူ့ဘီယာဆိုင် သွားလေ့ရှိတယ်။

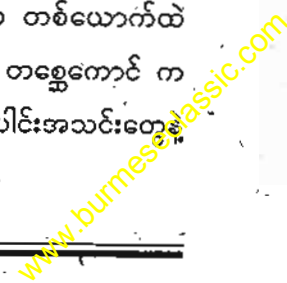
ဒါပေမယ့် . . . သူ့ဇနီးသည်ကိုယ်တိုင်က သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်အပေါ် နားမလည်နိုင်တော့တဲ့အခါမှာတော့ သူ့ရဲ့ စိတ်ဓါတ်ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် . . . အဲဒီညက ဘီယာဆိုင်ကို ထပ်မံရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီး ခပ်ဆန်းဆန်း လူတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံဆည်းဖြစ်ခဲ့တာပါ။

£ £ £

(၄)

အဲဒီလူရဲ့ ထူးခြားမှုကတော့ သူ့နဲ့ မျက်နှာပေါက်ချင်း အလွန်ဆင်လွန်းနေတဲ့ ထူးခြားချက်ပါ။ ကိုယ့်ပုံရိပ်ကို ခပ်ဝါးဝါး ခုန်ထဲကနေ ပြန်မြင်နေရသလိုဖြစ်နေတာကြောင့် တစ္ဆေကောင်သို့ စိတ်ထဲကနေ အဲဒီလူကို နာမည်ပေးလိုက်တယ်။

သူက ခြောင်ကျကျစားပွဲတစ်လုံးမှာ တစ်ယောက်ထဲ ဆိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ထိုင်နေတာဖြစ်ပေမယ့် တစ္ဆေကောင်က တော့ မီးရောင်အောက်ကဝိုင်းကျယ်မှာ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သူ့ဆူညံညံဝိုင်းဖွဲ့နေတာပါ။

တစ္ဆေကောင်ကိုကြည့်ရတာ စီးပွားရေးအဆင်ပြေပုံ ရတဲ့အပြင် လိုအပ်တာထက်လည်း ပိုပြီးရွှင်လန်းတက်ကြွ နေပုံပါ။ တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ တစ္ဆေကောင်ရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေ ထပြန်သွားကြတယ်။ တစ္ဆေကတစ် ယောက်တည်းဆက်သောက် ရင်း ဘေးဘီဝဲယာကို လှည့်ကြည့်ပြီး သူ့ကိုမြင်သွားတော့ ပြုံးပြုံး ရွှင်ရွှင်နဲ့ ထလာတယ်။

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အဖော်မဲ့နေကြတဲ့အတူတူတိုင်း ပေါင်းပြီးဆက်သောက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား၊ ကျုပ် တိုက်ပါရစေ”

ဒီလိုနဲ့ တစ္ဆေနဲ့သူ့ အလွယ်တကူ အဖွဲ့ကျသွားခဲ့ တယ်။ ဘီယာတော်တော်လေးကုန်ပြီး စကားတွေ တော်တော်ပြောဖြစ် ပြီးချိန်မှာတော့ တစ္ဆေကစကားစတယ်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ရုပ်ချင်းတော်တော်ဆင်တယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ဘီယာကြိုက်တာခြင်းလည်းတူတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က တက်ကြွသလောက် ခင်ဗျားကတာဖြစ်လို့ ငေးငေး ငိုငိုငိုဖြစ် နေရတာလဲ”

တစ္ဆေရဲ့ စကားဆုံးတယ်ဆိုရင်ပဲ ရင်ဖွင့်ဖော်ရှာနေတဲ့ သူဟာ သူ့အကြောင်းအားလုံးကို ခရေစေ့တွင်းကျပြောပြလိုက် နိ တယ်။ ဘဝမှာ မပျော်ကြောင်းစာရေးမရကြောင်း စိတ်ဓါတ်တ

နေကြောင်း လက်ရှိအခြေအနေကို စိတ်ကုန်နေကြောင်းအားလုံး ပဲဆိုပါစို့။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ ကျုပ်က ကိုယ့်ဘဝကိုယ်နဲ့ကျေနပ်တယ်။ နေရတာလည်းပျော်တယ်။စိတ် ဓါတ်တက်ကြွလွန်းလို့ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ကြွရောဂါများ ရနေ သလားလို့တောင် တွေးမိသေးတယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ နေရာချင်းလဲလို့ရရင် သိပ် မကောင်းမှာပဲ”

“တကယ်လားဗျ။ ကျုပ်ကစာရေးဆရာ တစ်ယောက် ရဲ့ဘဝကို သိချင်နေတာနော်။ ပြီးတော့လည်း စိတ်ဓါတ်မကျဖူး လို့ ကျကြည့်ချင်နေတာ ”

“အလကားပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ရုပ် ချင်းဆင်တယ်ဆိုပေမယ့် တစ်ထပ်တည်းတူတာမှ မဟုတ်ပဲ”

“တူနိုင်တဲ့ နည်းတွေရှိချင်ရှိမှာပေါ့ဗျာ။ (Face Off) တားထဲက ဂျွန်ထရာဗိုတာနဲ့ နီကိုးလပ်လို မျက်နှာချင်း ခွဲစိတ်ပြီး ပြောင်းလို့ရချင်ရမှာပေါ့”

ရုပ်ချင်းတူလည်း အကျင့်စရိုက်ဆိုတာက ရှိသေးတယ် လေ။ ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ ကျွန်တော့်မိသားစုက ခင်ဗျားကို အလွယ် တကူ ဘယ်လက်ခံပါ့မလဲ”

တစ္ဆေက တစ်ထပ်တည်းတူအောင် လုပ်တဲ့နည်းတွေ ရှိမှာပါလို့ ရေရွတ်နေသေးရဲ့။ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီညက သူ့ရော တစ္ဆေပဲ တော်တော်မူးခဲ့ကြတယ်။ ဘယ်အချိန်ဆိုင်ထဲက ထွက်လို့တစ် ယောက်ပုန်းတစ်ယောက်ဘယ်လိုဖက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြမုန်း သူမမှတ်မိ တော့ဘူး။

လမ်းခွဲခါနီး တစ္ဆေက “ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် နေရာချင်း လဲရင်အောင်” ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ဂျီကျုနေတာလောက်ပဲ ရေးတေး တေး မှတ်မိတော့တယ်။

အဲဒီညသူ့အိပ်ပျော်သွားတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ တစ္ဆေ ကိုတွေ့ရတယ်။ တစ္ဆေကောင်ရဲ့ မျက်နှာက မရွှင်မလန်းနဲ့ ငေးငေးငိုင်ငိုင်ဖြစ်နေလို့ “ဘာဖြစ်တာလဲ” လို့ မေးလိုက်တော့ တစ္ဆေက . . .

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် နေရာချင်းလဲပြီးပြီလေ . . .” တဲ့ သူက “မဖြစ်နိုင်တာပဲ” လို့ငြင်းတော့ တစ္ဆေကောင် က “ကျုပ်နောက်မှာ ကြည့်လေဗျာ” လို့ဖြေတယ်။ တစ္ဆေရဲ့ နောက်မှာ သူ့ဖုန်း၊ သူ့ကလေး နှစ်ယောက်နဲ့ သူ့မိသားစုဝင် အားလုံးကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဝတ်ပုံစားပုံကော အသွင်သဏ္ဍာန် တွေကပါ သူနဲ့တုံးကလို မဟုတ်တော့လို့ သူ တအံ့တဩ တုန်လှုပ် သွားမိတယ်။

တစ္ဆေကညှိုးညှိုးငယ်ငယ်ပြုံးရင်း သွားကြားထဲက လေသံနဲ့ ခပ်တိုးတိုးပြောတယ်။

“ကျုပ် သူတို့အားလုံးကို ပုံစံပြောင်းလိုက်ပြီလေ”

f f f

www.burmeseclassic.com

(၅)

အိပ်ရာကလန်နီးတော့ သူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေး တွေနဲ့ ရွဲနှစ်နေတယ်။ အိပ်မက်မှန်းသိနေပေမယ့်၊ အိပ်ခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ဇနီးနဲ့ကလေးနှစ်ယောက်ကို စိတ်မချလို့သွားကြည့်တော့ သုံးယောက်စလုံးနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေကြတယ်။

ဒီတော့မှ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ကိုချရင်း ရေသောက်ဖို့ ထမင်းစားခန်းဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ရေအေးအေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းသောက်နေတုန်းမှာပဲ၊ မှုန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်အောက်မှာ အိပ်မက်ထဲက တစ္ဆေကို ထပ်တွေ့လိုက်ရပြန်တယ်။

သူဝတ်လေ့ရှိတဲ့ အိမ်နေရင်းအင်္ကျီဖရိုဖရဲနဲ့။ သူ့လိုမျိုး မပြီးမသင်တဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ရက်ပေါင်းများစွာ မရိပ်ဖြစ်တဲ့ မုတ်ဆိတ်မွေး နှုတ်ခမ်းမွေးတွေနဲ့။ မရွှင်မလန်း မျက်နှာနဲ့။ ပြီးတော့ သွားကြားထဲကလေသံနဲ့ စကားသံခပ်တိုးတိုးတစ်သံ . .

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် နေရာချင်းလဲကြရအောင်”

ရှေ့ခွက်ကိုင်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ညာလက်ကို မြှောက်လိုက်တော့ တစ္ဆေကောင်က ဘယ်လက်ကို မြှောက်လိုက်တယ်။

“မလဲဘူးကွာ”

သောက်ရှေ့ခွက်နဲ့ တစ္ဆေကောင်ဆီ ပစ်ပေါက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ၊ ကြည့်မှန်တစ်ချပ်ရဲ့ ဝှမ်းခနဲကွဲသံက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထွက်ပေါ်လာတယ်။

“ကို . . . ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

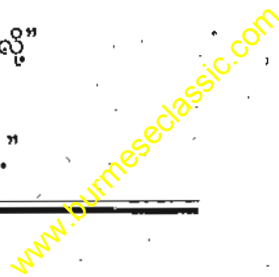
ဇနီးသည်သူ့အနားကို အပြေးအလွှား ရောက်လာချိန်အထိ၊ သူ့ရင်အစုံက ဖားဖိုတစ်ခုလို နိမ့်ချိုမြင့်ချို ဖြစ်နေတုန်းပါပဲ။

“မှန်ကွဲတာပါ”

“လန်လိုက်တာကိုရယ် ဘာများလဲလို့”

“ပြုတင်းပေါက် ဖွင့်လိုက်စမ်းပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲကိုရဲ့ အေးကအေးနဲ့”

၆၃၆၃

“ရောင်နီလာပြီလား သိချင်လို့ပါကွာ”

သူ့အသံထဲမှာနှမ်းလျှမှုတွေကတော့ အနည်းအကျဉ်း

ပါနေဆဲပါ။

- f f f

အသံတစ်ခုကြားလို့

အသံထွက်တဲ့အရပ်နဲ့ ဘာကြောင့်ထွက်သလဲဆိုတာ

သိလိုက်ရရင်အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။

အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ

ဘာသံညာသံမှန်းမတွဲပြားရင် လူကသရိုးသရီဖြစ်လာပြီး

အလိုလိုလန့်လာတယ်။

ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းတုန်လာတယ်

ကြာတော့ စိတ္တဇဖြစ်ချင်လာတယ်

Data File No. 10

အသံတွေရဲ့ပညာလက်

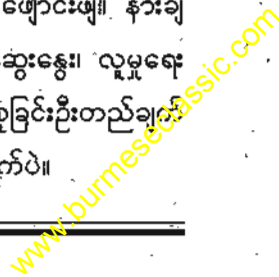
ဇာတ်လမ်းကတော့ အသံတွေနဲ့ စတယ်ပဲ ပြောပါတော့။
 ဘာသံတွေလဲ။ ဘယ်ကလာတာလဲ။ ဘယ်နေရာ ကလဲ
 မမေးနဲ့။ ခုချိန်အထိ စုံဝင်းအောင် ကိုယ်တိုင်ဘာမှ ရေရေရာရာ
 သိတာမဟုတ်ဘူးရယ်။ ဒါဖြင့် မသိဘဲနဲ့ ဝင်ပါရသလားဆိုတော့
 . . . ပါတယ်။ ဒါက စုံဝင်းအောင်ရဲ့အကျင့်။ ဘာလေးဖြစ်ဖြစ်
 ဝင်ပါတက်လွန်းလို့ နာမည်ရင်းစိန်ဝင်းအောင်ကနေ စုံဝင်း
 အောင်ရယ်လို့ ဖြစ်နေတာသာကြည့်။

စုံဝင်းအောင်တို့ကစပီစုတယ်ဆိုပေမယ့် လူမှုရေး

နားမလည်၊ ရပ်ရေးရွာရေးနားမလည်၊ စပ်စုရပြီးရောဆိုတဲ့ အစား
 ထဲကမဟုတ်ဘူး။ စုံဝင်းအောင်တို့ စပ်စုစုံက လူမှုထူးချွန်ဖြစ်ချင်
 လို့ စပ်စုပုံမျိုး။ သူများတွေလို လက်ကလေးနှစ်ဖက် နောက်ပစ်လို့
 စပ်စုပြီးပြီဆိုတာနဲ့ လှည့်ပြန်သွားတက်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး။
 အကြောင်း ကိစ္စတစ်ခုမှာ စုံဝင်းအောင်ပါပြီဆိုရင် အစကအဆုံး
 ပါဝင်တက်တာမျိုး။

ဒါကြောင့်လည်း ဖိုးကုလားတို့ လင်မယားကိစ္စတုန်း
 ကဆိုရင် လင်မယားနှစ်ယောက်ရန်ဖြစ်ချိန်တည်းက ပါလိုက်
 တာ။ လင်မယားကွဲပြီးလို့ ကလေးစရိတ်လစဉ်ထောက်ပံ့ချိန်
 အထိဝင်ပါနေရတုံး။ ပြောပါပကော . . . စုံဝင်းအောင်တို့ က
 အစအဆုံးပါတတ်ပါတယ်လို့ . . . ။

အသံတွေကိစ္စမှာလည်း ဒီလိုပဲ။ မြတ်ဘုန်းနိုင်တစ်
 ယောက်အသံတွေကြားလို့တဲ့။ အနှိပ်သည် ဒေါ်အုန်းက တဆင့်
 သိုးသိုးသန်သန် သိရပြီးကတည်းက မြတ်ဘုန်းနိုင်အနား အရင်
 ဆုံးရောက်သွားသူက စုံဝင်းအောင်ပဲ။ စုံဝင်းအောင်မူက အကျိုး
 အကြောင်းစုံစမ်းမယ်။ ပြီးရင် ဖျောင်းဖျာတန်ဖျောင်းဖျာ။ နားချ
 တန်ချ၊ အကြံပေးတန်ပေး၊ ဆွေးနွေးစရာရှိဆွေးနွေး၊ လူမှုရေး
 ရှုဒေါင့်ကနေ အပြည့်အဝတူညီမယ့်သူရဲ့ စပ်စုခြင်းဦးတည်ချက်
 တိုက် အဲဒါပဲ။ လူမှုထူးချွန်ဖြစ်ချင်ရုံသက်သက်ပဲ။

ဒါပေမယ့် သူ့ရောက်သွားတော့ စပ်စုဖို့ကိစ္စက ထင်သလောက်မလွယ်လှဘူး။ ကာယကံရှင်မြတ်ဘုန်းနိုင်က စကားကိုလေးလုံးကွဲအောင် ပြောချင်ပုံမရဘူး။ ငူငူငိုငိုနဲ့ အိပ်ရာပေါ်ခွေခွေလေးလဲလဲလို့။ နားထင်ပါးရင်းတွေကျပြီး ပိန်လိုက်ပုံကလည်း ဇေလျှော့ထားတဲ့ ဘောလုံးသာသာရယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မြတ်ဘုန်းနိုင်ရာ” လို့ မေးတော့ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်ကြည့်ပြီး . . .

“အသံတွေပေါ့ဗျာ . . .” တဲ့။

ဒါပဲပြောတယ်။ အဲဒီနေ့ကနေသာကုန်သွားရော အသံတွေဆိုတာထက် ဘာမှပိုပြီးမသိခဲ့ရဘူး။ ဒါပေမယ့် . . . စုံဝင်းအောင်ရဲ့ ဇွဲနဘဲကလည်း . . . နယ်နယ်ရရမဟုတ်တာ ကာယကံရှင်ကို တစ်နေ့နည်းနည်းမေး။ အိမ်သားတွေဆီက တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစစုံစမ်းနဲ့ သုံးလေးရက်နေတော့ အကြောင်းစုံရုပ်လုံးပေါ်လာတယ်။ မြတ်ဘုန်းနိုင်တစ်ယောက် အသံတွေကြားကြားနေရတာ တစ်လကျော်ပြီလို့ဆိုတယ်။

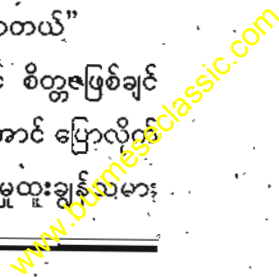
အဲဒီအသံတွေဟာ ဘာသံတွေမှန်းမသိသလို၊ ဘယ်ကလာမှန်းလည်းမသိပါဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် . . . သူ ကြားနေရတာကတော့ သေချာပါသတဲ့။ အသံအမျိုးအစားက တီးတိုးသံတွေလိုလို၊ တရားသံဒါမှမဟုတ် မိန့်ခွန်းသံတွေလိုလို မသဲမကွဲဖြစ်ပြီး

ညပိုင်းတွေမှာပိုကြားရတတ်ပါသတဲ့။ အထူးသဖြင့် အိပ်ပျော်လှပျော်ဆဲငိုက်မှေးစအချိန်တွေမှာ အဲဒီအသံတွေဟာ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာတတ်ပြီး လူကိုထိတ်လန့် သွားစေလို့ ညဘက်တွေမအိပ်ရဲတာ တစ်လကျော်ကြာပြီလို့ ဆိုတယ်။

အသံတွေစကြားပြီးကတည်းက ခုချိန်ထိလေးငါးကြိမ်လောက်ပဲအိပ်ရပါသေးသတဲ့။ အဲဒီလိုအိပ်ပျော်နိုင်ဖို့ နေ့လည်နေ့ခင်းသူ့ဘေးနားမှာ အိမ်သားတွေစုနေပေးရတဲ့အပြင်၊ အိပ်ဆေးကိုလည်း အတော်များများမှီဝဲထားရပါသတဲ့။ အိပ်ပျက်ရာကနေအစားပါပျက်လာပြီးကြာတော့လူလည်း ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ပေါက်လာတာ ဖြစ်တယ်လို့ဆိုတယ်။

“ခုဆို ဒြီးဒြီးခြွတ်ခြွတ်အသံကြားရင်ကို ကျွန်တော်လန့်နေတယ်။ အသံတစ်ခုကြားလို့ အသံထွက်ရာ အရပ်နဲ့ ဘာကြောင့် ထွက်သလဲဆိုတာသိလိုက်ရရင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ အဲလိုမှမဟုတ်ဘဲ ဘာသံညာသံမှန်းမကွဲပြားရင် လူက သရိုးသရီဖြစ်လာပြီး အလိုလိုလန့်လာတယ်။ ရင်တွေ ဘဒိန်းဒိန်းတုန်လာတယ်။ ကြာတော့စိတ္တဖြစ်ချင်လာတယ်။”

အားမနာတမ်းသာပြောခွင့်ရမယ်ဆိုရင် စိတ္တဖြစ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ စိတ္တကျဖြစ်နေတာလို့ စုံဝင်းအောင် ပြောလိုက်ချင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် . . . စုံဝင်းအောင်က လူမှုထူးချွန်သမား

ဆိုတော့ စကားကိုထိန်းပြောတယ်။ အလိုက်သင့် အလျားသင့်နဲ့ အလျော့ဆွဲလေးဆွဲပြောတယ်။ ဆရာဝန်ပြုကြည့်ပါလားလို့ နှစ်ကြောင်းလေးပေးကြည့်တော့ မြတ်ဘုန်းနိုင် ခေါင်းရမ်းတယ်။

“ကျွန်တော်တော့ အိဒီအဆင့်အထိမလိုသေးဘူးလို့ ထင်တယ်ကိုင်းအောင်။ ညပိုင်းအသံတွေ ကြားတတ်တာ တစ်ခုက လွဲရင် ကျွန်တော်စိတ်ကပုံမှန်ပဲ”

ဟုတ်လည်းဟုတ်လောက်တယ်။ အိပ်ရေးတွေ မဟာဒရားပျက်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် မြတ်ဘုန်းနိုင်ရဲ့ မျက်စေ့က ပုံမှန်ပဲ။ ကြောင်စိစိဖြစ်နေတာမျိုးမတွေ့ရသလို မူပျက်တဲ့ အပြုအမူအပြောအဆိုမျိုးလည်းမမြင်ရဘူး။ ပြောမယ်ဆိုရင် ရှားနေပြီလို့ မှတ်ချက်ချလောက်စရာ ဘာကြောင်းအချက်မှ စုံဝင်အောင် ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး။

ဒါကြောင့်လည်း မြတ်ဘုန်းနိုင်ရဲ့ အသံတွေ ကိစ္စမှာဘာ ဘာညာညာဆရာမျိုးမတုတ်ပါဘူး။ ပဲခူးတိုင်း၊ ရွာတစ်ရွာ ကသာမန်ကျွဲရှင်ဆရာတစ်ယောက်ပါ။ ဆရာဆိုပေမယ့် လူက ခပ်ငယ်ငယ်ရယ်။ ဘာရှိအုံးမှာလဲ။ လွန်ရောကျရောရှိလှ နှစ်ဆကိုးသုံးဆယ်ပေါ့။ ဆရာချိုကို စုံဝင်းအောင် ကိုယ်တိုင်တိုက်ခိုက် ဆက်သွယ်မိတာမတုတ်ဘူး။ အသိတစ်ယောက် ကတယ်လိပ်သိတို့ စိတ်ကျင့်စဉ်တို့နဲ့ မတ်သက်ရင် သူတို့ ရွာကဆရာ

ဆိုတာ တော်တော်ကျွမ်းကျင်ဆိုလို့ ရောက်သွားရတာ။ အသားဖြူဖြူ လူပုံနဲ့နဲ့နဲ့ ခေတ်ပညာတတ် ကျွဲရှင်ဆရာဟာ စိတ်ပညာကို တော်တော်လိုက်စားခဲ့ပုံပါပဲ။

လူတစ်ယောက်က စိတ်မဖောက်ပြန်ဘဲနဲ့ အသံတွေ ကိုကြားနိုင်သလားလို့ စုံဝင်းအောင် မေးတော့ ကြားနိုင်ပါတယ်တဲ့။

“ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မမြင်ရတဲ့အသံ လှိုင်းတွေအများကြီးရှိတယ်။ ကိုင်းအောင်ရဲ့ အိဒီ အသံလှိုင်းတွေကို ကိုက်ညီမယ့်စိတ်အခြေအနေတစ်ခုနဲ့ ဖမ်းယူရင် အသံကိုလည်းကြားနိုင်တယ်။ အရုပ်တွေကိုလည်း မြင်နိုင် တယ်။ ဂြိုဟ်တုထုတ်လွှင့်တဲ့ ရုပ်သံလှိုင်းတွေကို ကိုက်ညီမယ့် စိတ်အခြေ အနေတစ်ခုနဲ့ ဖမ်းယူရင် အသံကိုလည်းကြားနိုင်တယ်။ အရုပ်တွေကိုလည်းမြင်နိုင်တယ်။ ဂြိုဟ်တုထုတ်လွှင့်တဲ့ ရုပ်သံလှိုင်းတွေကို စလောင်းနဲ့ ဖမ်းယူသလိုပေါ့ဗျာ။ ဖရိုကွင်စိကိုက်ဖို့ပဲ လို့တယ်”

ဆရာချို စကားကြောင့် စုံဝင်းအောင်အားတက်သွားမိ တယ်။ ဆရာချိုကစုံဝင်းအောင်ပြောပြတဲ့ မြတ်ဘုန်းနိုင်အကြောင်း သေသေချာချာနားထောင်တယ်။ ပြီးမှ မှတ်ချက်ချတယ်။

“စိတ်မဖောက်ပြန်ဘဲ အသံတွေကြားတယ်ဆိုတော့

အသံလှိုင်းတွေကို ဖမ်းယူလက်ခံနိုင်တဲ့ စိတ်အခြေအနေမျိုး မထင်မှတ်ဘဲ သူသွားထားမိလို့ဖြစ်ရမယ်။ သူ့ရဲ့စိတ်က အသံလှိုင်းတွေပီသလာအောင် ချိန်ညှိနိုင်တဲ့ အဆင့်တော့မရောက်သေးဘူး။ လေ့ကျင့်ပေးရင်တော့ ဖြစ်လာနိုင်စရာရှိတယ်။ အဲဒီအသံတွေကို မကြားချင်ရင်စိတ်ကို ဘယ်လိုထားရမလဲ သူ့သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုကူညီဖို့က အဲဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ် ကိုဝင်းအောင်။ ခုအတိုင်း သူ့စိတ်ရဲ့ဖရိုကွင်စိတ်ပြောင်းလဲပေးဖို့ကတော့မလွယ်ဘူး။

“အသံတွေကို ဖမ်းယူနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပေးလို့ရသလား”

“စနစ်တကျ သင်ပြပေးမယ့် လူရှိရင်မခက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တုံးကဆရာမရှိဘဲ ဒီတိုင်းစမ်းတဝါးဝါးလေ့ကျင့်ခဲ့ရတာ။ ခုတော့ . . . အသံတွေကို ဖမ်းယူတဲ့အဆင့်က ကျော်လွန်ခဲ့ပါပြီ။ အခုကျွန်တော်လေ့ကျင့်နေတာ အသံတွေထိ ထုတ်လွှင့်တဲ့နည်းပဲ။ ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးအသံတွေကိုဖမ်းယူတတ်မယ်။ တချိန်တည်းမှာပဲ ပြန်ပြီး ထုတ်လွှင့်တတ်မယ်ဆိုရင် ဂြိုဟ်တုဆက်သွယ်ရေးစနစ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘယ်လိုအပ်တော့မလဲ။ အဲဒီကိစ္စသားအောင်မြင်သွားရင် တိုင်းပြည်အတွက် ဘယ်လောက်အကျိုးရှိ

လိုက်မလဲ။ အခုလောလောဆယ် ကျွန်တော့်ရဲ့ကျောင်းသားလေးတွေ လိမ္မာဖို့ရည်ရွယ်ပြီး ငါးပါးသီလမြဲဖို့၊ မကောင်းမှုဒုစရိုက်မလုပ်မိဖို့ ညတိုင်းတရားဟောပေးနေတယ်။ တရားသံတွေကို လေ့လှိုင်းထဲက ထုတ်လွှင့်ပေးတဲ့သဘောဆိုပါတော့

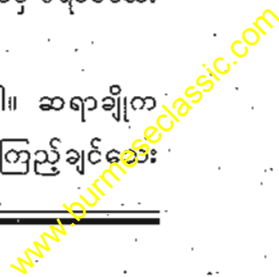
မြတ်စွာဘုရား . . .

ဒါဖြင့် မြတ်ဘုန်းနိုင်ကြားကြားနေတဲ့အသံတွေဟာ ဆရာချိုရဲ့ တရားသံတွေများဖြစ်နေမလား။ ဟိုကလည်းညဘက်တွေသာ အသံတွေကြားရတယ်ဆိုမဟုတ်လား။ စုံဝင်းအောင်ထိတ်ထိတ်ပြာပြာနဲ့ ဝမ်းသာသွားမိသေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ . . . ဆရာချိုကိုမြတ်ဘုန်းနိုင်နဲ့တွေ့ပေးဖို့

စုံဝင်းအောင်စီစဉ်တယ်။ ဆရာချိုအားမယ့်ရက်နဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး အိမ်မှာပဲ တွေ့ဆုံပွဲလုပ်လိုက်တယ်။ ဟိုလူမမာကတော့ မလာချင်လာချင်ပါ။ စုံဝင်းအောင်ကိုအားနာတာရယ်။ လေးငါး အိမ်ကျော်အကွာအဝေးကိုတောင် လမ်းမလျှောက်စေဘဲ ဆိုက်ကားလွှတ်ပြီးခေါ်ခိုင်းတာရယ်ကြောင့် မလိုက်ချင်လိုက်ချင်နဲ့လိုက်လာရတာရယ်။ ပြီးတော့ဘာကြောင့် ခေါ်မှန်းလည်းရိပ်မှ မရိပ်မိသေးဘဲကိုး။

ဒါကတော့ ဆရာချိုရဲ့အစီအစဉ်ပါ။ ဆရာချိုက ဘာမှကြိုပြောမထားနဲ့အုံး။ သူ့ကိုအကဲခတ်ကြည့်ချင်သေး

တယ်ဆိုလို့သာရယ်။ နို့မို့ဆီဆရာချိုနဲ့ စတွေ့တဲ့နေ့ ကတည်းက ဆရာချိုအကြောင်း မြတ်ဘုန်းနိုင်ကို ဖောက်သည်ချပြီး လော့က်ပြီ။ စုံဝင်းအောင်မိတ်သက်လေးတော့ ဆရာချိုကို အိမ်ရှေ့ရရလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လို့။ ခေတ်ပညာတတ် လူငယ်တွေ ပီပီဖော်ဖော် ရွေ့ရွေ့ပါပဲ။ အလာပသလာပ စကားစမြည် မြောပြီးချိန်မှာတော့ ဆရာချိုက စုံဝင်းအောင်ကို ခေါင်းစာစ် ချက်ညီတပြတယ်။ မြတ်ဘုန်းနိုင်ရဲ့ အခြေအနေအတိုင်း . . . ပါတယ်ပေါ့။ ဒီတော့စုံဝင်းအောင် ရင်ထဲက အလုံးကြီး လျှော့ခနဲ ပြုတ်ကျသွားတယ်။

ဆရာချိုဘက်က မီးစိမ်းပြုပြီဆိုတော့ စုံဝင်းအောင် ခပ်သွက်သွက်ပဲ အသံတွေအကြောင်း စကားစလိုက်စာယ် ဆရာချိုဟာ . . . အသံတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးရင်း မြတ်ဘုန်းနိုင် ကြားနေတဲ့ အသံတွေကို ရပ်ဆိုင်းအောင် လုပ်လို့ရကြောင်း ဒါပေမယ့် ကြားနေ ရတဲ့အသံတွေကို ကြည်ကြည်လင်လင်ဖမ်းယူတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပြီးမှ စိတ်အခြေအနေကို ပြောင်းလဲရင် ပိုကောင်းကြောင်း ရှမ်းပြလိုက်တယ်။

မြတ်ဘုန်းနိုင်ကတော့ မျက်စေ့ သူငယ်နဲ့ ပါးစပ် အဟောင်းသားကို ဖြစ်လို့ ဆရာချိုဟာ အသံထုတ်လွှင့်

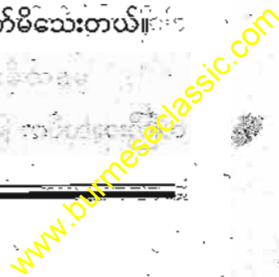
လေ့ကျင့်နေသူဖြစ်ကြောင်း သိတော့ မြတ်ဘုန်းနိုင် မယုံမရဲ ရေရွတ်တယ်။

'ကျွန်တော် ကြားကြားနေရတာ ဆရာချိုအသံတွေ များဖြစ်နေမလားဗျာ' တဲ့။

ဆရာချိုကဖြစ်နိုင်တာပေါ့ မြတ်ဘုန်းနိုင်ရဲ့။ ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်တော်တို့ စမ်းကြည့်ရင် သိနိုင်တာပဲဆိုတော့ မြတ်ဘုန်းနိုင်ခေါင်းညိတ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆရာချိုက မြတ်ဘုန်းနိုင်ကို ဦးတည်ပြီး အသံတွေကို ဆက်လက်ထုတ်လွှင့်ဖို့။ မြတ်ဘုန်းနိုင်က အဲဒီအသံတွေကို ကြည်လင်ပီသလာအောင် စနစ်တကျ ကြိုးစားဖမ်းယူဖို့ သဘောတူလိုက်ကြတယ်။ လောလောဆယ်ဆယ် ဆရာချိုက သင်လက်စ ကျူရှင်သင်တန်းတွေရှိလို့ သူ့ရွာကပဲ အသံတွေကို ထုတ်လွှင့်ဖို့ ယာယီဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

'ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စမ်းသပ်လေ့ကျင့်မှုသာ အောင်မြင်ရင် မိုဘိုင်းဖုန်းဆိုတာ ပြတိုက်ထဲရောက်သွားနိုင်တယ်'

ဆရာချို . . . ဒီလိုကျူးရင်တော့ စုံဝင်းအောင်ကမဆီ မဆိုင် ရင်တွေ့တာတွေ ခုန့်ပြီး ငါပါ မြတ်ဘုန်းနိုင်နဲ့ ရောပြီး လေ့ကျင့်လို့ ရင်ကောင်းမလားလို့ တွေးလိုက်မိသေးတယ်။

(၂)

ဆရာချို ပြောတဲ့အတိုင်းစိတ်အာရုံနဲ့ အသံလွှင့် အသံ
ဖမ်းစနစ်ကြီးသာ အောင်မြင်သွားလို့ ကတော့ ကျွန်တော်တို့
အားလုံးအတွက် အကျိုးရှိမှာသိပ်ကိုသေချာလှပါတယ်။

ဒါပေမယ့် . . .

သူတို့ ရဲ့ စမ်းသပ်လေ့ကျင့်မှုအောင်မြင်နိုင်ပါ့မလား။
ဒါကိုတော့ စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့ ဆက်လက်စောင့်ကြည့် ကြရမှာပါ။

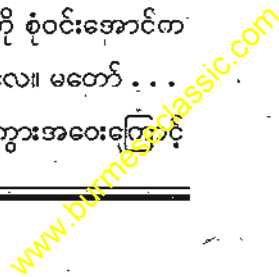
မနက်မိုးလင်းပြီးဆိုတာနဲ့ စုံဝင်းအောင်ရဲ့ အရေး
တကြီးအလုပ်က မြတ်ဘုန်းနိုင်ဆီ အပြေးအလွှားသွားပြီး။ “ဥက

ဘာထူးခြားသေးသလဲ” မေးမြန်းဖို့ပဲ။ ဒါဟာလတ်တလော
ကာလမှာ သူ့အတွက်အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သလို စိတ်ဝင်စားစရာ
အကောင်းဆုံးအလုပ်လည်းဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် . . . မြတ်ဘုန်း
နိုင်ရဲ့ အဖြေကတော့ အားရစရာမကောင်းလှပါဘူး။

“သိပ်မထူးခြားပါဘူးဗျာ။ ဝိုးတိုးဝါးတားပါပဲ” တဲ့။

အသံတွေဟာ မသဲမကွဲဆက်လက်ဖြစ်နေရတဲ့ အ
ကြောင်းဟာ ဆရာချိုနဲ့ သူတို့ ရဲ့ နယ်မြေအကွာအဝေးကြောင့်
များလားလို့ စဉ်းစားမိကြတယ် သူတို့ စဉ်းစားမိတဲ့အတိုင်း ဆရာချို
ကို ပြောပြတော့ ဆရာချိုက အားရပါးရထောက်ခံတယ်။ “မြို့တော်
အသံလွှင့်ဌာနတောင် ထုတ်လွှင့်တဲ့လေလှိုင်း အမျိုးအစားပေါ်
မူတည်ပြီး နယ်မြေကန့်သတ်ချက်တွေရှိသေးတာပဲ။ ကျွန်တော်
တို့ အသံလှိုင်းတွေမသဲကွဲတာ။ နယ်မြေအကွာအဝေးကြောင့်
ဆိုတာ သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့” . . . တဲ့။

အဲဒီကိစ္စကိုဆရာချိုရဲ့ ဖြေရှင်းနည်းကတော့ သင်လက်
စကျူရှင်သင်တန်းတွေကို ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်ပြီး၊ သူ ကိုယ်တိုင်
ရန်ကုန်မှာ လာရောက်နေထိုင်လေ့ကျင့်ဖို့ စီစဉ်ခြင်းပါပဲ။ ဆရာ
ချိုရဲ့ နေရေးထိုင်ရေးနဲ့ စားသောက်ရေးကိစ္စကို စုံဝင်းအောင်က
ပြောပြသလဲ တာဝန်ယူလိုက်တယ်။ ယူရမယ်လေ။ မတော် . . .
တခြားရပ်ကွက်သွားတည်းပြီးလေ့ကျင့်လို့ အကွားအဝေးကြောင့်

လေလှိုင်းတွေဆတ်ပြီး မကြည့်မလင်ဖြစ်နေရင်မခက်ပါလား။ ဒါကြောင့် . . . ဆရာချိုနဲ့ တာဝန်ကို စုံဝင်းအောင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးတို့ယူလိုက်တာပါ။

ဒီလိုနဲ့ . . .

ဆရာချိုအသံလှိုင်းပေးပို့သူ၊ မြတ်ဘုန်းနိုင်က အသံလှိုင်းလက်ခံသူ၊ စုံဝင်းအောင်က ဘေးမှကြည့်ရှုအားပေးသူ အဖြစ်လေ့ကျင့်လာလိုက်ကြတာ . . .

ဘာကြာလဲ . . . တစ်လမပြည့်ခင် စုံဝင်းအောင်မိန်းမအိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားပါရောလား။ တုတ်တယ်လေ . . . သွေးမတော်သားမစပ် သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို အိမ်ဦးခန်းမှာ အခန့်သားတင်ပြီးကျွေးထားရတာ တော်ရုံမိန်းမသည်းခံနိုင်မတုံ့လား။ ဟိုကတော့ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ။

“တော် . . . အသံတွေကိစ္စမပြီးမချင်း ကျုပ်ကိုလိုက်ခေါ်ဖို့ . . . မစဉ်းစားနဲ့ ကိုဝင်းအောင်” . . . တဲ့။

ဆရာချိုနဲ့ မြတ်ဘုန်းနိုင်ကတော့ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ဆက်လက်လေ့ကျင့်နေကြတုံးပဲ။ တစ်အိမ်စီခွဲနေပြီး လေ့ကျင့်ရတာဝေးသေးထင်ပါရဲ့။ သိပ်မကြာခင် . . . အဆောင်တစ်ခုတည်းမှာတင် အတူတူနေပြီး လေ့ကျင့်ကြပါတော့တယ်။ အဲဒီလို သူတို့နှစ်ယောက်နေရာပြောင်းရွှေ့သွားကြပြီးနောက်ပိုင်း သူတို့

ရှိရာကို စုံဝင်းအောင်တစ်ယောက် မကြာခဏ အစားအသောက်သွားပို့ရတဲ့ တာဝန်တစ်ခုတိုးလာတယ်။

ကူညီပြီဆိုရင် အစအဆုံးကူညီတက်တဲ့စုံဝင်းအောင် မို့လို့သာပဲ။ တခြားလူသာဆိုရင် ဘယ်သက်သာလိမ့်မလဲ။ ရွာသာကြီးဆေးရုံကိုမကြာခဏလူနာသွားတွေ ရတဲ့ ကိစ္စကလွယ်မှတ်လို့။

ဇာတ်လမ်းကတော့ အသံတွေကစတယ်ပြောပါတော့

f f f

Data File No. 11

ပြုစုပေးပို့လိုက်ပါ ...။

တီထွင်ပေးပို့လိုက်ပါ ...။

အခန်းစာပေးပို့လိုက်ပါ ...။

သင်ရော့ ပြဋ္ဌာန်းအုပ်စုပေးပို့လိုက်ပါ ...။

လွတ်လပ်ကျွမ်းကျင်မှု

မတ်မော့ယံသာယာပုံစံသိသရွေ့

သင်တန်းကြပ်နေလိမ့်အုံးမယ်လို့

ကျွန်တော်ပြောရင် ယုံပါစာရိယာ ...။

Data File No. 11

ဤအရာသည် ဝတ္ထုစစ်စစ်ဖြစ်ကြောင်း ရာသက်ပန်အာမခံပါသည်

ပေါက်ကွဲရန် အသင့်ပြင်လျက် တချပ်ချပ်အော်မြည်နေ
သောအရာသည် ကျွန်တော်ဖြစ်၏။ ထိုကိစ္စအားလူတွေ သိပ်မသိ
သေး၍ တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်မရှိကြောင်းရှိသည်မှာ၊ အာမခံ
ချက်တိုင်းသည် မသေချာမှုပေါ် အခြေတည်၍ပေါ်ပေါက်လာ
တတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

မနက်ဖြန်မိုးရွာလိမ့်မည်ဟု မသေချာ။
သင့်ထိန်းပါတ်ထိပေါက်စဉ်ပါလာလိမ့်မည်ဟု မသေချာ။

တစ်နေ့မှာနှစ်ဆယ့်လေးနာရီတိတိရှိကြောင်းမသေချာ။
စည်သွတ်ဘူးထဲမှာ အိပ်မက်များပုတ်သိုးမသွားနိုင်ဟု
မသေချာ။

မသေချာမှုတွေများပြားလှသော လောကကြီး၌
ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်စစ်စစ်ဖြစ်ကြောင်းသေချာရန်ပင်
အတော်ကြိုးစားနေရပါသည်။ သို့သော်... ကံကောင်းထောက်မ
စွာမှတ်ပုံတင်ထဲမှာ ကျွန်တော်နှင့်အပြင် ကျွန်တော်သည် ဆိုးဆိုး
ရွားရွားလွဲချော်မသွားသေး။ ထို့ အတွက်ဘုရားသခင်ကိုပင်
ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

... နှစ်ဆယ့်လေးနာရီတိတိရှိကြောင်းမသေချာ။
စည်သွတ်ဘူးထဲမှာ အိပ်မက်များပုတ်သိုးမသွားနိုင်ဟု
မသေချာ။

(၂)

ထုံးစံအတိုင်းထိုနေ့က မီးမလာပါ။ ထို့ပြင် . . . ဆောင်း
 တွင်းကြီးအချိန်အခါမဟုတ် မိုးတွေတဖွဲဖွဲရွာနေခဲ့၏။ မီးမလာ
 ခြင်းနှင့်မိုးရွာခြင်းကိုဆက်စပ်ပြောရကောင်းလားဟု အပြစ်တင်
 မစောစေချင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်စားချင်သော ဆန်အမျိုး
 အစားမှာပုံမှန်ထက်ဈေးတက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သလို ကျွန်တော်
 မီးခြစ်ထဲ၌ဓာတ်ဆီတစ်စက်မှမရှိတာ အတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။
 'အိမ်ပြန်နောက်ကျရင် အမေဆူလိမ့်မယ်' ဟု ပြောတတ်
 သောကောင်မလေးသည် လက်စွပ်အသစ်တစ်ကွင်း အားသူမ၏

လက်သူကြွယ်၌ဝတ်ဆင်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ထိုနေ့
 ကကျွန်တော်အားပြောပြခဲ့သည်။ သူမဝတ်ဆင်မည့်လက်စွပ်၏
 ပိုင်ရှင်မှာ ကျွန်တော်မဟုတ်သည့်အတွက် လက်လုပ်လက်စား
 မိဘနှစ်ပါးအား အပြစ်မတင်ချင်ပါ။ သို့သော် . . . အသည်းကွဲ
 လို့ကောင်းအောင်မြန်မာဝီစကီတစ်ပိုင်းဖိုးပင် မထည့်နိုင်သော
 အင်္ကျီအိတ်ကပ်ကိုတော့ အပြစ်မြင်ခဲ့မိသည်။

“လူကြီးတွေစီစဉ်တာပါ။ မာမိကနလုံးရောဂါနဲ့ဆို
 တော့ . . . အတင်းအကြပ်ငြင်းလိုမကောင်းဘူး မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်၏အသည်းကွဲခန်းက သရုပ်မှန်ဝတ္ထုတွေထဲ
 ကလိုပင် သမရိုးကျဆန်လွန်းလှပါသည်။ ဆောင်းတွင်းကြီး မိုးတွေ
 ရွာသည့် တစ်ခုသောညနေခင်း . . . ။ ဘတ်စ်ကားမှတ် တိုင်တစ်ခု
 ရဲ့နံဘေးမှာပါ . . . ။ ကားတွေကအရှိန်ပြင်းပြင်း ဖြတ်သန်းနေ
 ကြရဲ့။

“တို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

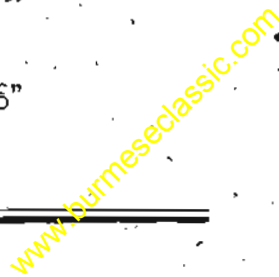
“ဝေါ . . .”

‘ခါတ်ပုံတွေပြန်ပေးမယ်မဟုတ်လား’

‘ဝေါ . . .’

“အားလုံးကို . . . မေ့လိုက်တော့နော်”

“ဝေါ . . . ဝေါ . . .”

* ဘဝ၏အဖြစ်အပျက်တွေထဲမှ ကိုယ်သဘောမကျ
 သောအစိတ်အပိုင်းကို <Delete> လုပ်ပစ်လို့ရလျှင်ကောင်း
 မည်ဟု ကျွန်တော်ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့ဖူးပါ။ သို့သော် ဖြစ်နိုင်
 မည်ဆိုလျှင် ထိုညနေခင်းအပါအဝင်၊ အကြောင်းအရာ အတော်
 များများကိုမေ့ချင်ပါသည်။

ဥပမာ . . .

ရည်မှန်းချက်ကို ဆေးလိပ်တိုလို မီးရှို့ပစ်ခဲ့သော နေ့

ရက်များ

စောင့်ဆိုင်းရခြင်းဟူသော ဝေါဟာရ

ဆီးချိုဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်ကို ရောဂါတိုးစေနိုင်
 သော အပြုံးချိုချိုတစ်ခု

အသည်းကွဲညနေခင်းအပါအဝင် အိပ်မက်တွေထဲ
 ဘီယာဆိုင်မှာ ကျောက်ချခဲ့ရသောညနေခင်းများ

ထူးထူးခြားခြား အချက်အလက်တို့ မရေးမှတ်နိုင်
 သေးသော ဗိုင်ယာရီစာအုပ်များ

အပေါစားလက်ပက်နာရီ တစ်လုံးနှင့်မေ့လိုက်တော့
 ဟူသောစကားတစ်ခု

သို့သော် . . ကံကြမ္မာကကျွန်တော့်အား ခပ်လွယ်လွယ်
 မေ့နိုင်သူတစ်ယောက်အဖြစ်အခွင့်အရေးမပေးနိုင်ခဲ့။ ထို့ပြင်

ချစ်ရေး၌ ကံခေသူကျွန်တော့်အား လူမှုရေး၌အဆင်ပြေသူ
 တစ်ယောက်အဖြစ် နှစ်သိမ့်ဆုကိုလည်းငြင်းဆန်ခဲ့ပါသေးသည်။
 ဇာတာစင်ကြယ်ခဲ့ပုံမရသော ကျွန်တော်သည် မိဘညီကိုမောင်
 နှမနှင့်မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများအလယ်မှာ ရယ်စရာသတ္တဝါ
 အဖြစ်နှစ်ပေါင်းများစွာ ရပ်တည်လာခဲ့ရ။ ဒီလိုနဲ့ မွေးနေ့ပေါင်း
 အကြိမ်လေးဆယ်နီးပါး ဖြတ်သန်းပြီးချိန်မှာတော့ လူစင်စစ်က
 မီးတောင်တစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့ပေါ့

ချော်ရည်ပူတွေ အန်ချ။

နာကျည်းပေါက်ကွဲ ဒဏ်ရာရ

(ဘယ်သူသိနိုင်မလဲ။ ဒီကောင်ရင်ဘတ်ထဲ မီးတောင်
 တွေခဏခဏပေါက်ကွဲနေတယ်ဆိုတာ)

f f f

www.burmeseclassic.com

အချစ်နဲ့တကြိမ်လွဲချော်ဖူးသူဟာ အနုပညာနဲ့ တစ်ကြိမ်
တိနှာချင်းဆိုင်ရသတဲ့။ ရည်မှန်းချက်တွေနဲ့ အကြိမ်ကြိမ်
ချော်ဖူးတဲ့ ကျွန်တော်ဟာဘာနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာလဲ။
အမြဲတော့နဲ့ လွဲခြော်ခဲ့ ...။ အမှန်ကိုသိဖို့ အမှားကိုထိရင်း
ဆင်ခွင့်တွေနဲ့ လွဲခြော်ခဲ့။

နောက်ဆုံး ... (ဆေးလိပ်ဖြတ်ပါ။ အသီးအနှံစားပါ။
နန်းမာရေးလိုက်စားပါ) ဆိုတဲ့ဆရာဝန်စကားကို နားမထောင်
နဲ့တောင် သေခြင်းတရားနဲ့ အကြိမ်ကြိမ်လွဲခြော်ခဲ့သေးတဲ့
ဟင်ပါ။

“စေ့စပ်ပွဲကိုလာမယ်မဟုတ်လား”

ဖြစ်သင့်သည်မှာထိုစကားသံတို့က တုန်ခါနေရမည့်
ပြင်၊ ဝမ်းနည်းရိပ်တို့က ရစ်ဖွဲ့နေရပါမည်။ သို့သော် ...
နဲ့တော်မူရှင်လင့်သလိုမဟုတ်ဘဲ ပကတိတည်ငြိမ်အေးစက်နေ
မည်။

မေးခွန်းလား... တောင်းဆိုမှုလား ...

မရေရာသောထိုစကားက၊ တစ်စုံတစ်ယောက်၏
ရည်ကို စမ်းသပ်လိုက် တာဆိုလျှင်တော့ သူမ အောင်မြင်ခဲ့
သည်။ ထိုညက အသည်းကွဲနေသူတစ်ယောက်အား သူငယ်
များက ဘီယာဆိုင်ထဲ မှ တွဲခေါ်ခဲ့ကြရသည်။

(၃)

ယုံကြည်ချက်ကို ပက်ကင်လှလှထုတ်၍ ဈေးကွက်ထဲ
ပို့ရဲလောက်အောင် ကျွန်တော်သတ္တိမကောင်းသေးပါ။ ဒါ
လည်း စက္ကူပေါ်ကအနုပညာတွေကို ဈေးကြီးကြီးပေးဝယ်
သူတွေကျွန်တော်အိမ်ပေါက်ဝမှာ တန်းစီမနေကြသေးတာ

နောင်တချိန် နာမည်ကြီးပန်းချီဆရာဖြစ်လာမည်
 ပန်ဂိုးသည်တနင်္ဂနွေဘုရားကျောင်းတက်မည် ချစ်သူအားခိုးကြည့်
 နိုင်ရန် သောကြာနေ့ကတည်းက ရန်းစဂိတ်မြို့မှ လန်ဒန်သို့
 အပတ်စဉ် ခြေလျှင်လျှောက်ခဲ့ရသည်။ “ဖယောင်းပန်း” ရေးသူ
 ဇူးမားသည်လည်း ဖယောင်းပန်း ဇာတ်ကောင် ဖေရိဒပ်ပလစ်
 ဆစ် အတွက် ဘဝတစ်ခုလုံး ပံ့ပေးခဲ့ရသည့် အပြင် သူမသေတော့
 ကြွေးမြီတွေပါ ပေးဆပ်ခဲ့ရ၏။

ဒါတွေဟာ . . . နောင်တချိန် ဖန်တီးမယ့် အနုပညာ
 အတွက် အရင်းအနှီးတွေဆိုရင်တောင် အတော့ကိုများပြားလှ
 တဲ့အရင်းအနှီးတွေပါ။ ကျွန်တော်ပေးခဲ့ရသော တချို့အရင်း
 အနှီးတွေကတော့ ပြန်မစဉ်စားချင်လောက်အောင် ကြမ်းရှ ဆိုးဝါး
 လွန်းလှပါသည်။ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိအချို့ အခန်းငယ်တွေကို
 ဆုတ်ဖြုတ်ချင်လောက်အောင်* စိတ်နာကျင်ခဲ့ရဖူးသည်။

သို့သော် . . . ဘဝဆိုတာလိုသလိုပြုပြင်ပြောင်းလဲလို့
 ရတဲ့ ဗွီဒီယိုဇာတ်ညွှန်းမဟုတ်။ ဂရစ်ဖစ်ဒီဇိုင်းမဟုတ်သလို
 မိုနိုပိုလီကစားနည်းမဟုတ်။ ဘုတ်အုပ်ထဲမှ ဇာတ်ကောင်တွေ
 ရဲ့အဖြစ်အပျက်မဟုတ်။

သည်လိုနဲ့ပဲ လောကဓံကိုခေါင်းငုံ့ခံတက်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်
 ကိုပြန်လည်လေ့ကျင့်ခဲ့ရ၏။ ခန္တီပါရမီထူထောင်ခဲ့ရ၏။

* သို့သော် . . .

အပြည့်အဝရင့်ကျက်မှုကိုတော့ ဘယ်တော့မှကျွန်တော်
 မရနိုင်ခဲ့။

(လူ ၆:၂၆) ဤပါသော . . . “သင်၏ပါးတစ်ဖက်ကို
 ပုတ်သောသူအား ကျန်ပါးတစ်ဖက်ကို ပေးဦးလော့ . . .” ဟူသည့်
 စာသားအတိုင်းဖြစ်ဖို့ကတော့ အတော့ကိုဝေးကွာလွန်းလှပါ
 သည်။

f f f

သင့်ရှေ့မှ ပြဌာန်းစာအုပ်ကိုဖွင့်လိုက်ပါ . . .။

ပြီးတော့ . . . တံခါးပေါက်ကိုဖွင့်လိုက်ပါ . . .။

ကျယ်လွင့်မှု၏ မက်မောဖွယ် သာယာပုံတွေကို မသိသ
သင်ဟာမွန်းကြပ်နေလိမ့်အုံးမယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောရင်ယုံပါ
ရိယာ။

သိသူတချို့က လွင်တီးခေါင်ပြင်ထဲမှာ ကခုန်နေနှင့်ကြ
သောဖတ်ဖရက်မင်းလည်း ကမ္ဘာကြီးပြားတဲ့အကြောင်းလဲ
ရူးခဲ့ပြီးပြီ။

“ဒီနေ့ရွှေဈေးဘယ်လောက်လဲ ယူသိလား. . .”

ကျွန်တော်အားလက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝယ်နိုင်မဝယ်နိုင်
ဝယ်တုန်းကမှ မမေးဘူးသော သူမမနေ့ကမှ ဖုန်းဆက်မေး
တာခဲ့သည်။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော်ရွှေအကြောင်း
မလည်ပါ။ ထို့အတူလက်ထပ်လက်စွပ်တွေ အကြောင်းလည်း
မလည်ပါ။

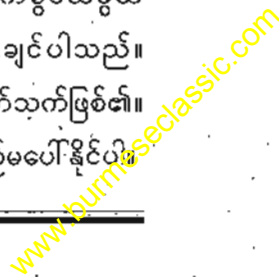
(၄)

သို့သော် သူမသာ သဘောတူမည်ဆိုလျှင် စီးကရက်
ကြော်ငြာတစ်ခုထဲကလို စီးကရက်ဘူးခွံကိုလက်စွပ်သဖွယ်
စွင်း၍ သူမ၏လက်သူကြွယ်၌ဝတ်ဆင်ပေးချင်ပါသည်။
သို့သော် . . . စိတ်ကူးသာဖြစ်၍ မနောက်သက်သက်ဖြစ်၏။
ဘာယကံနှင့် မပူးပေါင်းသ၍ အကောင်အထည်မပေါ်နိုင်ပါ။

ပြုတင်းပေါက်ကိုဖွင့်လိုက်ပါ . . .။

ကိတာရီ၏ တီးလုံးသံပါသော ဓာတ်ပြားကိုဖွင့်လိုက်ပါ။

အခန်းမီးကိုဖွင့်လိုက်ပါ . . .။

ထိုပြင်ကျွန်တော်ဆန္ဒထွေကိုကောင်းစွာ မြို့ချတက်
 နေပြီဖြစ်၏။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် လိုအပ်ဆန္ဒထွေကို
 ထိန်းချုပ်မြို့သိပ်လိုက်ရတာဟာ၊ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ပြဿနာ
 နဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖောက်ပြန်မှုအချို့ကို ဖြစ်စေတယ်လို့ ဆေး
 ပညာက ပြဌာန်းထားပေမယ့်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ . . . ဆန္ဒထွေ
 ကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မြို့ချနေရတုန်းပါ။

f f f

(၅)

အကယ်၍ တချုပ်ချုပ်မြည်လျှက် ပေါက်ကွဲရန်အဆင်
 သင့်ဖြစ်နေသောအရာကိုတွေ့ပါက ကျေးဇူးပြု၍ ရှောင်ရှား
 သွားစေလိုပါသည်။ သို့သော် . . . မရှောင်နိုင်လည်း ကိစ္စတော့
 မရှိပါ။ ထိုအရာသည် တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်မရှိကြောင်း

ကျွန်တော် အာမခံနိုင်ပါသည်။

f . f . f .

“ဒါဟာ...ခုသစာပေပါလား။

အစစ်ပါ။

ခင်လွန်းတို့ မျှော်လင့်တမ်းတနေတဲ့

ခုသစုံစာပေအမျိုးအစားပေါ့..”

ဟူသည့်စကားမျိုးကို လေသံကျယ်ကျယ်နှင့်ရွတ်ရင်း ကိုမျိုးသိမ်း

ဆိုင်ထဲက စားပွဲတစ်လုံးလုံးပေါ်ကို ဝုန်းခနဲပစ်ချပေးနိုင်မည့် ခုသစုံစာအုပ်ကြီး

တစ်အုပ် ကျွန်တော်ရေချင်တာကြာပြီ။

စိတ်ဇာတ်ကို အချဉ်တည်၍
အိပ်မက်များကို
မီးရှို့နေသူတစ်ယောက်၏
ဒေတာပိုင်

‘မနက်ဖြန်ဆက်ဆက်လာခဲ့မည်’ဟု ကတိပေးပြီး
ရောက်မလာသူတစ်ယောက်ကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်နေခဲ့တာကြာပြီ။

မအေးပွင့် ၊ မြင့်မြင့်စမ်းနှင့် လမ်းသုံးဆယ်ကတော့
ရန်ကုန်မြို့တော်မှာ စိတ်အေးချမ်းသာစွာနှင့် ကျန်းကျန်းမာ
မာရှိနေကြသည်။

ကျွန်တော်ကသာ
စိတ်ဇာတ်ကိုအိပ်မက်တွေထဲမှာ ရွက်လွင့်လို့ ခန္ဓာကိုယ်
ကို လမ်းမတွေထက်မှာ စီးမျောလို့ ။

ဒီကြားထဲသွားကလည်းမကြာခဏ ကိုက်တတ်သေး၏။
ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ ။

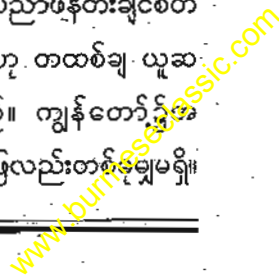
မနေ့ကစာမရေးဖြစ်။
ဒီနေ့စာမရေးဖြစ်။

မနက်ဖြန်လည်းတော်တော်နှင့် ရေးဖြစ်ဦးမည်မဟုတ်။
“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”
ရင်းနှီးသူများက မကြာခဏဆိုသလို တဖွဖွမေးမြန်း

ကြ၏။

အနုပညာသမားတစ်ယောက် အနုပညာဖန်တီးချင်စိတ်
ကုန်ခန်းနေခြင်း၌ ‘အဖြေတစ်ခုခုရှိရမည်’ ဟု တထစ်ချ ယူဆ
ထားသောသူများအား အားနာလှပါသည်။ ကျွန်တော်၌ အ
ကြောင်းပြချက်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသလို အဖြေလည်းတစ်ခုမျှမရှိ။

ထို့အတွက် သူတို့ကိုရော ကိုယ်ကိုယ်ပါ မျက်နှာပူလှပါသည်။ အားကစားသမားတွေလိုပေါ့။ အတွင်းဒဏ်ရာတစ်ခုခုကြောင့် အချိန်ကာလတစ်ခုထိ အနားယူနေတယ်လို့ပဲ ကိုယ်စိတ်ကို ဖျောင်းဖျလိုက်ရသည်။ ဒီတော့မှ အနည်းငယ်နေသလိုထိုင်သာ ရှိသွား၏။

သို့သော်ဒိုင်ယာရီထဲမှာတော့ခံတွင်းပျက်သည့်နေ့ရက်တို့ကပိုမိုများပြားလာတော့သည်။ ဦးနှောက်ထဲမှာလည်း ဖိုင်တွေနှင့်ပြည့်ကျပ်ကာ မင်မိုရီဖရီးစပေ့က တစ်စတစ်စနည်းပင်လာ၏။

(ဒါနဲ့တောင် မအေးပွင့်ကို ကျွန်တော်က ထူးထူးခြားခြား သတိရမိသေးသည်။)

သူမနှင့်စတွေ့စဉ် သူမပါးပြင်ပေါ်၌ ရွှေဘိုမင်းသမီးလိမ်းထားပြီး အဝါနုရောင်ပါတိတ်ဝတ်ထားကြောင်း ကျွန်တော်မှတ်မိနေခဲ့ပါသည်။

သို့သော် . . . မနေ့ကတော့တီရှပ်ကျပ်ကျပ် ဘောင်းဘီကျပ်ကျပ်နှင့် ကိုးရီးယားစတိုင်မျိုး ဝတ်ဆင်ထားပြီး သိုးဆောင်းစကားများ ကြားညှပ်ကာ ကျွန်တော်အား နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

“အတွဲခွေတွေထဲက တို့ရဲ့ဆင်ဝယ်လ်ဆောင်းတွေနားထောင်ဖြစ်သေးလား။ ဗယ်လင်တိုင်းမိဒေးကျရင်မျှော်စင်

ကျွန်းမှာ ရှိရှိတယ်။ ယဲ့ . . . လာမယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ယဲ့အသက်သုံးဆယ်ကျော်ပြီကွ။ ချိုင်းဒစ်ရှ် ဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေလျော့တော့။ စီးကရက်နဲ့ ကောင်မလေးတွေလျော့တော့။ ပြီးတော့ အိပ်မက်တွေကို ဆားရည်စိမ်တဲ့အလုပ်တွေလည်းလျော့တော့။ ကြားလား။ ရှိုးနီးရင် ယဲ့ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“အင်း”

f . f . f

www.burmeseclassic.com

ပျက်ခဲ့သော ပြဇာတ်ဆန်ဆန် အဖြစ်အပျက်တို့ကျွန်တော်ဘဝ၌ အတော်များများ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဘူး၏။

ဒါကြောင့်လည်း အနာဂတ်ကိုဘိယာဆိုင်မှာ ကျောက်ချွဲထားခဲ့ရတဲ့ နေ့ရက်တွေများပြားခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါပဲ။

မူးယစ်ရီဝေစွာ အိပ်ယာဝင်ခဲ့ရတဲ့ညတွေနဲ့ အိပ်မက်တန်းလန်းနဲ့နိုးထခဲ့ရတဲ့ မနက်ခင်းတွေ များပြားလာပေမယ့် ကျွန်တော်ရဲ့ ယုံကြည်မှုတို့ကတော့ ပါးလျှော့ ဆက်လက် တည်ရှိနေဆဲပါ။

ရှာရာဗိုဗာနှင့်လက်ဆွဲမနှုတ်ဆက်ဘူးသော်လည်း သူမ၏ လက်ဖဝါးတို့ နူးညံ့နွေးထွေးနေလိမ့်မည်ဟုကျွန်တော်ယုံကြည်၏။

(၂)

သောမတ်ဖရက်မင်း၌ မှန်ပြောင်းကောင်းတောင်းတစ်လက်ရှိခဲ့လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်၏။ (အဲဒီမှန်ပြောင်းကြောင့် ကမ္ဘာကြီးပြားနေတာကို သူသိခဲ့တာပေါ့။)

ဘင်လာဒင်သည် တရားထိုင်ခဲ့ဘူးလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်၏။ ပြောင်းလဲခြင်း၌ အတန်အသတ်တို့ ခြိလိမ့်မည်ဟုကျွန်တော်ယုံကြည်၏။

သို့သော် . . . ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မယုံကြည်။ သင်ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်တော့်ကို အပြည့်အဝ ယုံကြည်

အသံတွေကြောင့် အသည်းငယ်သောလိပ်ပြာတစ်ကောင် သေဆုံးခဲ့ဖူးကြောင်း မည်သူမျှ ကဗျာမရေးဖွဲ့ဘူးသလို အရောင်ကန်းသူတွေရဲ့ တိမ်တောက်ချိန်ကိုလည်းမည်သည့်ပန်းချီဆရာမျှ မရေးဆွဲဘူးသေးပါ။

မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်စရာရှိသော်လည်းအသေအချာဖြစ်

ရန်မလို။

ကျွန်တော်သည် သုံးဆယ်ခုနှစ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း သုံးဆယ်ခုနှစ်မင်းကို မယုံကြည်ကြောင်း၊ ဂျူလီယာရောဘတ်၏ ကြည်လင်သောမျက်နှာနှင့် မရိယာကာရေး၏ အသံကို စွဲလမ်းကြောင်း၊ အနုပညာနှင့် မပတ်သက်သောကိစ္စများ၌ ကျွန်တော်၏ဦးနှောက်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မသုံးစွဲကြောင်း၊ မအေးပွင့်ခေါ်ဘို့နာမည်နှင့်အဆိုတော်ကောင်မလေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့ကြောင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျလွယ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်အမင်းဒေါသကြီးတတ်ကြောင်း၊ ယုံကြည်မှုကို ပက်ကင်လှလှ ထုတ်ရန် ဘယ်တုံးကမှ မကြိုးစားခဲ့ကြောင်း သင်အတိအကျယုံကြည်ရန်မလိုပါ။

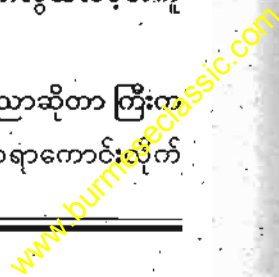
သို့သော် ဘာကိုမှ မယုံကြည်ဘဲတော့လည်း မနေလိုက်ပါနဲ့။ အနည်းဆုံး ကျွန်တော်ဟာ ဒီစာကိုရေးနေသူ ဖြစ်တယ်ဆိုတာထောက်တော့ယုံကြည်ပါလေ။

f f f

(၃)

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အတန်ကြာက ကျွန်တော်သည်တိမ်းတိမ်းမှူးမှူးဖြင့် စကားတစ်ခွန်းကို မကြာခဏလွယ်လင့်တကူ ရေရွတ်ခဲ့ဖူး၏။

‘ငါဟာအနုပညာမဟုတ်ဘူး။ အနုပညာဆိုတာ ကြီးကသာငါဖြစ်တယ်’ ဘယ်လောက်များ ရယ်စရာကောင်းလိုက်

ပါသလဲ။

မအေးပွင့်ရဲ့လေနဲ့ဆိုရင်တော့ ချိုင်းလင်ဒစ်ရဲ့ ဖြစ်လို့ တယ်ပေါ့။

‘ဒဘယ်လျူ ဒဘယ်လျူ ဒဘယ်လျူဒေါ့ နေနော်’

ကျွန်ရက်တစ်ခုတောင် မပိုင်ဆိုင်သေးပဲ ကမ္ဘာကြီးကို ရင်ဖွင့်ပြချင်တဲ့ ကျွန်တော်အား မအေးပွင့် ရိပ်မောခဲ့ဖူးတာ သိပ်တော့အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါ။

အနည်းငယ်ထူးဆန်းသည်မှာသူမကိုယ်တိုင်ကကျွန်တော် ကို ပြန်လည်ချစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အချစ်၌ မျက်စိမရှိရုံမျှမကဆင်ခြင်တုံတရားပါ ကင်းမဲ့ လှပါလားဟု ကျွန်တော်တအံ့အံ့ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

သူမနှင့်ကျွန်တော်၏ ယုံကြည်သက်ဝင်မှုတို့က အရာရာ ၌ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့သည်မဟုတ်လား။

လောက၌ လူတစ်ယောက်အားအကြီးအကျယ်ပြောင်း လဲသွားစေနိုင်သည့် အရာနှစ်ခုရှိသည်ဟုဆိုလျှင် တစ်ခုမှာ အချစ် ဖြစ်ပြီး တစ်ခုမှာ အယူဝါဒ ယုံကြည်မှုပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ဝါဒဟောင်းတွေကို ဖက်တွယ်ချင်သူမဟုတ်ဘဲ ဝါဒအသစ်တွေကိုမိမိဘာသာဖန်တီးချင်သူသာဖြစ်သည်။

သို့သော် အချစ်ရေးမှာတော့ ကျွန်တော်ထင်သလို မဟုတ်

တီးနိုင်ခဲ့ပါ။

ပေဒင်ဆရာတိုင်း၏ကြော်ငြာ၌ပါလေ့ရှိသော အချစ် ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ဘာသာရပ် သုံးခုစလုံး၌ ကျွန်တော် အောင်မှတ်မရခဲ့။

(ဒါနဲ့ပဲ ဘဝကို အရှုံးပေးလိုက်ရတော့မှာလား။)

ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှပါသည်။

ကျွန်တော်က ခပ်မြန်မြန်ကစားကွက် ပြောင်းနိုင်သူ မဟုတ်သော်လည်းခပ်လွယ်လွယ် လက်လျှော့တတ်သူတော့ မဟုတ်ပါ။

အနုပညာကလွဲပြီး ဘာကိုမှ ယုံကြည်လေ့မရှိတဲ့ကျွန် တော်ဟာအနည်းဆုံးအနုပညာအတွက်တော့ ဆက်လက်တည်ရှိ နေရဦးမှာပေါ့။

f f f

www.burmeseclassic.com

(၄)

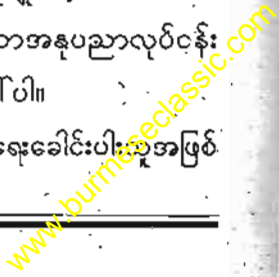
(၅)

သို့သော် တစ်ခုခုတော့ဖြင့် တင်ကြိုဝန်ခံထားလိုပါသည်။
 ကျွန်တော်သည် အနုပညာဖြင့်လောကကြီးအား အလှ
 ဆင်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟူသည့် ခပ်ကြောင်ကြောင် စိတ်ကူးမျိုး
 ဘယ်တုန်းကမှမရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။လောကကြီးက သူ့ဟာသူ
 လှနေသားပဲ။ လူတွေကသာအချိုးမပြေတာမဟုတ်လား။
 အဲဒီအတွက်မိတ်ဆွေမှာ အပြစ်မရှိသလို ကျွန်တော်

မှာလည်းတာဝန်မရှိပါ။ စိတ်ကိုအေးအေးထားပါလေ။ ထိုကိစ္စ
 နှင့်တော့ ကျွန်တော်တို့ချင်းစိတ်ဝမ်းမကွဲချင်ပါ။

f f f

ကျွန်တော်သည် အနုပညာအား ယုံကြည်သက်ဝင်စွာ
 စားသုံးမှီဝဲသူဖြစ်၏။ အရက်သမားတစ်ယောက် အရက်ကြိုက်
 ဆလို၊ ဘိန်းစားတစ်ယောက် ဘိန်းစွဲသလိုမျိုးပေါ့။
 သို့သော် ကျွန်တော်နှစ်ခြိုက်သောအနုပညာလုပ်ငန်း
 အား လူတိုင်းကို လိုက်လံမှီဝဲဖို့ မဖိတ်ခေါ်ပါ။
 ထို့အတွက်ကျွန်တော်အား လူမှုရေးခေါင်းပါးသူအဖြစ်

သတ်မှတ်ပါက ကျေနပ်ကြည်သာစွာခံယူပါမည်။ အဓိကက ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဖောက်ပြီး ကိုယ့်ပန်းတိုင်ဆီ ကိုယ်လျှောက်ကြစို့ မဟုတ်ပါလား။

သင်ကြိုက်သော နတ်ဒိုးသံကိုကျွန်တော်နားမခံနိုင် သည့်အတွက် စိတ်အနှာင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်သလို ကျွန်တော် ကြိုက်သော သံချပ်သီချင်းများကိုလည်း သင်လိုက်လံခံစားရန်မ လိုပါ။

ရင်ခုန်သံချင်းမတူသော်လည်း ကိုယ့်ဦးတည်ချက် နှင့် ကိုယ်လမ်းအတူတူလျှောက်၍ ရနိုင်ပါလိမ့်မည်။

“ယူ့ကို တို့ပြောဖူးသားပဲ။ အနုပညာဆိုတာ ဈေးကွက် ရှိမှ ရပ်တည်လို့ရနိုင်တာပါလို့”

တစ်ခါတုန်းက မအေးပွင့်စကားဖြစ်ပါသည်။

“ဈေးကွက်တဲ့လား”

ဈေးကွက်ပေါ်မှာ အခြေခံရလောက်အောင် ကျွန်တော် တို့ရဲ့အနုပညာကရောင်းကုန်ပစ္စည်း တစ်ခုအဖြစ်သို့ လျှောက်ခဲ့ပြီ လား။

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချသံတွေကို နားမခံနိုင်သူဖြစ်သည်။

သို့သော် တက်ခေါက်သံကိုကျတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း သဘောကျမိပြန်သည်။

လွတ်လပ်ကျယ်ပြောသောကွင်းပြင်ထဲ၌ ကိုယ့်ရင် ထဲမှ မကျေနပ်ချက်တွေကို တက်ခေါက်သံ ခပ်ကျယ်ကျယ်အဖြစ် ပြောင်းပစ်လိုက်ရတာမျိုးသည် ကျွန်တော်မကြာခဏ လုပ်လေ့ ရှိသော အလုပ်များဖြစ်သည်။

ဘဝမှာ သူတကာတွေထက် ထိရမှု ပိုမို များပြားလာခဲ့ သူတစ်ယောက်အနေနှင့် အရေထူကာ အသားမာတက်နေသင့်ပါ လျက် ကျွန်တော်အရေပြားတို့က ပိုမိုလှလာတာကဖြင့် တဆိတ် ထူးဆန်းနေပါသည်။

ဒီကြားထဲကျွန်တော်အား စိတ်အနေနှင့်အယှက် ဖြစ်စေ သော အသံတစ်ခုကို မကြာခဏကြားကြားနေရသေး၏။

“ရသစာပေချွတ်ခြံနေပြီလား”

တစ်စုံတစ်ယောက်အား ရည်ရွယ်မေးမြန်းတာမျိုး မဟုတ်သလို ဖြစ်တင်စွပ်စွဲတာမျိုး မဟုတ်မှန်းလည်း သေချာပါ လျက် ကျွန်တော့်မှာ ထိုအသံတွေကြားတိုင်းအနေရ အထိုင်ရ ခက်စွာလိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ဒါဟာရသစာပေပါဗျာ။ အစစ်ပါ။ ခင်ဗျားတို့မျှော်လင့် တမ်းတနေတဲ့ရသစုံ စာပေအမျိုးအစားပေါ့”

အဲဒီလိုစကားမျိုးကို လေသံကျယ်ကျယ်နှင့် ရေရွတ်ရင်း လေထန်ကုန်း ကိုမျိုးသိမ်းဆိုင်က စားပွဲတစ်လုံးလုံးပေါ်ကို

www.burmeseclassic.com

ဝုန်းခနဲပစ်ချပေးနိုင် မည့် ရသစုံစာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ကျွန်တော် ရေးချင်နေတာကြာပြီ။

မအေးပွင့်သာ သိသွားရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို -

“ကလေးဆန်တုန်းပဲ။ အိပ်မက်ကိုဆားရည်စိမ်တဲ့

အလုပ်တွေ လုပ်တုန်းပဲ”

လို့စွပ်စွဲဦးမှာပဲ သေချာပါသည်။

မိတ်ဆွေဆိုရင်ကော ဘယ်လိုယူဆမှာပါလဲ။

f f f

(၆)

မနက်ဖြန် ဆက်ဆက်လာခဲ့မည်ဆိုသူက ကတိပျက်စွာ ရောက်ရှိမလာသေးသော်လည်း မအေးပွင့်ကတော့ ကတိတည်စွာ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်လာခဲ့သည်။

“ယူ နေကောင်းလား”

“ဒီလိုပါပဲ”

“စိတ်ဓာတ်တွေ ကျသေးလား”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဒို့ကို မေ့နိုင်ဖို့ကော ကြိုးစားနေရတုံးပဲလား”

“ဒါလည်း . . . ဒီ . . . လို့ . . . ပါ . . . ပဲ . . . ”

မအေးပွင့်က သူမပါဝင်သီဆိုမည့်ရိုးပွဲသို့ ဆက်ဆက်
လာကြည့်ရန် ကတိတွေအထပ်ထပ်တောင်းပြီး ဖုန်းချသွား
ခဲ့သည်။

ထုံးစံအတိုင်းစိတ်လှုပ်ရှားသည့် အခါများ၌ ဝိုက်နာ
ရုံမျှမက သွားကပါတဆစ်ဆစ်ကိုက်လာ၏။

သူမနှင့် ဖုန်းပြောပြီး အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာတော့ကျွန်
တော် စိုက်ပျိုးထားသောပန်းပင်ကလေးက ရေမလောင်းရသေး
သဖြင့် အနည်းငယ် ညှိုးရော်စပြုနေသည်။

ထိုအပင်သည် ဘာပင်ဖြစ်ကြောင်းကျွန်တော် အသေ
အချာမသိပါ။

ရုက္ခဗေဒ အမည်တစ်ခုကို ပျိုးပင်အရောင်းဆိုင်ကျွန်
တော်အား ပြောခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်မေ့ လျော့သွားခဲ့ ပြီ
ဖြစ်သည်။

ထိုအပင်သည် အပွင့် ပွင့်သလား၊ အသီးသီးသလား
ပင် ကျွန်တော်မသိ။ သို့တိုင်တစ်နေ့လျှင် ရေနှစ်ကြိမ်မှန်မှန်
လောင်းခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာရှိခဲ့ပြီ။ တစ်နေ့ မဟုတ်တစ်နေ့

အဲဒီအပင်ကနေ ပန်းပွင့်တစ်ပွင့် ပွင့်မလာနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူ
ပြောနိုင်မလဲ . . . ။

ဒါမှမဟုတ်လည်း . . .

ချိုမြိန်တဲ့ သစ်သီးတစ်လုံးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

f f f

ကျွန်တော်၏ ယခုဖွင့်လက်စဖိုင်အား မကြာမီပိတ်သိမ်း
တော့မည်ဖြစ်သဖြင့် သင်ကော်ပီလုပ်လိုသော ဒေတာများ၊ အင်စ
တောလုပ်လိုသော ပရိုဂရမ်များအား ကူးယူထားပါ။

သင်ကူးယူပြီးပါက ကျွန်တော်၏ဖိုင် သင့်ဖုန်းသားပြင်မှ
ပျောက်ကွယ်သွားပါလိမ့်မည်။